

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 31 / IV legislatura / Segon període

Dimecres, 18 de novembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 18

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

Elecció del Consell Assessor de RTVE (Punt primer de l'ordre del dia.)

La secretària tercera dóna lectura a l'article 6.1 del Decret regulador del Consell Assessor de RTVE (p. 1193).

Votació: són elegits els senyors Enric Castellnou i Alberch, Josep Montalat i Cufí, la senyora Roser Fígols i Porta, els senyors Francesc Caminal i Badia, Joaquim Planas, Francesc Sánchez i Archs, la senyora Josefa Gilabert i Gallego, per 56 vots; el senyor Joaquim Jou i Fonollà, per 29 vots; la senyora Marina Bru i els senyors Antoni Poveda i Xavier Sabaté, per 30 vots; el senyor Daniel Condeminas, per 9 vots, i el senyor Felip Solé i Sabarís, per 7 vots (p. 1193).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa l'alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts catorzè i quinzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 1193).

SUMARI (2)

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre les dificultats que es plantegen en la utilització del llenguatge de signes (Reg. 5057) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 1194), Sr. Farrés (IC) (p. 1194), Sr. Pueyo (ERC) (p. 1194), Sra. Barenys (S) (p. 1195) i Sr. Codina (CiU) (p. 1195).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 1196).*

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la problemàtica del Tercer Món (Reg. 5084) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Rodri (ERC) (p. 1196).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 1198), Sra. Oranich (IC) (p. 1198), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 1198) i Sr. Padrós (CiU) (p. 1199).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 1200).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de sòl residencial (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S) (p. 1200).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 3782) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S) (p. 1201).*

Resposta conjunta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1202).*

Rèplica: *Sr. Oliart (S) (p. 1206).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1207).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de seguretat i higiene en el treball (Reg. 4905) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Sesmió (CiU) (p. 1209).*

Resposta: *Conseller de Treball (p. 1211).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'aval i crèdits (Reg. 5398) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Saura (IC) (p. 1213).*

Resposta: *Conseller d'Economia i Finances (p. 1214).*

El Sr. Ribó (IC) (p. 1217) i el conseller d'Economia i Finances (p. 1217) intervenen per al·lusions.

El Sr. Ribó (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 1217).

Rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 1218).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1218).*

El Sr. Saura (IC) intervé per al·lusions i contradiccions (p. 1219).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'aval i crèdits al sector privat (Reg. 5086) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carnicer (S) (p. 1220).*

Resposta: *Conseller d'Economia i Finances (p. 1222).*

Rèplica: *Sr. Carnicer (S) (p. 1224).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1225).*

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Preguntes (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un nou palau de justícia i la ubicació d'un jutjat del penal a Reus (Reg. 5321)

Formulació: *Sr. Gilabert (CiU) (p. 1226).*

Resposta: *Conseller de Justícia (p. 1226).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a respondre els expedients tramitats a l'ICAA per l'Àrea de Benestar Social de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat durant els primers cinc mesos de l'any 1991 (Reg. 3748)

Formulació: *Sr. Corbacho (S) (p. 1227).*

Resposta: *Conseller de Benestar Social (p. 1227).*

Rèplica: *Sr. Corbacho (S) (p. 1227).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per tal que el Grup Socialista pugui tenir accés als comptes de la Junta de Sanejament (Reg. 3918)

Formulació: *Sra. Martí (S) (p. 1228).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 1228).*

SUMARI (3)

Repregunta: *Sra. Martí (S) (p. 1228).*

Segona resposta: *Conseller (p. 1228).*

Pregunta al Consell Executiu sobre si és previst de sotmetre el nou pla director de sanejament a informació pública (Reg. 3919)

Formulació: *Sra. Martí (S) (p. 1228).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 1229).*

Repregunta: *Sra. Martí (S) (p. 1229).*

Segona resposta: *Conseller (p. 1229).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les dates previstes per a iniciar les obres de segellament de l'abocador de Gallecs (Reg. 3920)

Formulació: *Sra. Martí (S) (p. 1229).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 1229).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les respostes del conseller secretari del Govern a les preguntes amb números de registre 1571 i 1572 (Reg. 3933)

Formulació: *Sra. Montserrat (P) (p. 1230).*

Resposta: *Conseller de Justícia (p. 1230).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius i la responsabilitat de la mort de quinze falcons en el Centre de Recuperació d'Animals de Vallcalent (Reg. 4316)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 1231).*

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius de la confiscació de trenta-sis falcons d'una finca d'Odèn (Solsonès) (Reg. 4857), sobre els motius de les morts de setze dels trenta-sis falcons que foren confiscats en una finca d'Odèn (Solsonès) (Reg. 4858), sobre la qualificació dels tècnics que van intervenir en la confiscació de trenta-sis falcons d'una finca d'Odèn (Solsonès) (Reg. 4859), i sobre les conseqüències de la mort de setze falcons confiscats d'una finca d'Odèn (Solsonès) (Reg. 4860)

Formulació: *Sr. Roma (S) (p. 1231).*

Resposta conjunta: *Conseller de Governació (p. 1232) i conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1232).*

Repregunta: *Sr. Gimeno (IC) (p. 1233) i Sr. Roma (S) (p. 1233).*

Segona resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1234).*

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de Serveis Penitenciaris concedí règim obert a un reclus, malgrat l'oposició de la Junta de Tractament i la Fiscalia de Vigilància Penitenciària (Reg. 4571), i sobre el control dels permisos que es concedeixen a reclusos condemnats per violació o agressió sexual (Reg. 4572)

Formulació: *Sra. Oranich (IC) (p. 1234).*

Resposta: *Conseller de Justícia (p. 1235).*

Rèplica: *Sra. Oranich (S) (p. 1236).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre el sistema de finançament de Catalunya (Reg. 5411) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Colom (ERC) (p. 1236).*

Resposta: *Conseller d'Economia i Finances (p. 1238).*

Rèplica: *Sr. Colom (ERC) (p. 1241).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1243).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya (Reg. 2134) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC) (p. 1244).*

Resposta: *Conseller de Justícia (p. 1245).*

Rèplica: *Sr. Rodri (ERC) (p. 1247).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1248).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya i sobre la seva evolució (Reg. 2837) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Mayol (IC) (p. 1248).*

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1250).*

Rèplica: *Sra. Mayol (IC) (p. 1252).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1253).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de planificació familiar (Reg. 3587) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Font (S) (p. 1253).*

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1255).*

SUMARI (4)

Rèplica: *Sr. Font (S) (p. 1257).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1257).*

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Elecció del Consell Assessor de RTVE (art. 6.1 del text refós de la Llei Reguladora del Consell Assessor de RTVE a Catalunya - Decret 198/1982, de 7 de juliol).

2. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre les dificultats que es plantejen en la utilització del llenguatge de signes.

3. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la problemàtica del Tercer Món.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de seguretat i higiene en el treball.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'aval i crèdits.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aval i crèdits al sector privat.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el sistema de finançament de Catalunya.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya i sobre la seva evolució.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de planificació familiar.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'espais d'interès natural.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria farmacèutica.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de sòl residencial.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'alteració de termes municipals.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de la Vall d'Aran.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el disseny curricular dels nous estudis definits a la LOGSE.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la vigilància d'edificis i dependències públics de la Generalitat.

22. Preguntes a respondre oralment en el Ple.

El Sr. PRESIDENT: D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ésser respostes oralment en el present Ple, i també els noms de qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega ser eximida de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 16 hores del dia 18 de novembre.

Elecció del Consell Assessor de RTVE

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que és l'elecció del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola. Prego a un senyor secretari que doni lectura a l'article 6.1 del Decret que regula aquest Consell.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Article 7 de la Llei 6/1981, de 9 de juny, reguladora del Consell Assessor de Ràdio Televisió a Catalunya. «1. El Consell Assessor de Ràdio Televisió consta de tretze membres designats pel Parlament en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari pel sistema de majors restants sobre el total de membres del Parlament i nomenats pel Consell Executiu per a la legislatura corresponent».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. D'acord amb l'article 81 del Reglament, la votació serà secreta mitjançant paperetes. Els senyors secretaris anomenaran ara els diputats per ordre alfabètic perquè vinguin a la Mesa a disposar el seu vot.

Comença la votació.

(La secretària tercera i el secretari quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna diputada o algun senyor diputat que no hagi estat cridat? (Pausa.) Es procedeix al recompte.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyors Enric Castellnou i Alberch, Josep Montalat i Cufí, Roser Fígols i Porta, Francesc Caminal i Badia, Joaquim Planas, Francesc Sánchez i Archs, Josefa Gilabert i Gallego, 56 vots cada un d'ells. El senyor Joaquim Jou i Fonollà, 29 vots; la senyora Marina Bru, el senyor Antoni Poveda i el senyor Xavier Sabaté, 30 vots; el senyor Daniel Condeminas, 9 vots, i el senyor Felip Solé i Sabarís, 7 vots. Hi han 3 vots en blanc. Tots els senyors mencionats queden proclamats membres del Consell.

Alteració de l'ordre del dia

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, haig de donar compte a la cambra que hi ha una petició signada per una cinquena part dels diputats d'aquesta cambra en què, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament del Parlament, proposen al Ple que adopti l'acord d'alterar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària d'avui, en el sentit següent: que els

punts números 14 i 15 passin a ser els números 4 i 5, respectivament. S'aprova aquesta modificació de l'ordre del dia? (*Pausa.*) Queda aprovada per assentiment. Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre les dificultats que es plantegen en la utilització del llenguatge de signes

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió sobre les dificultats que es plantegen en la utilització dels llenguatges de signes, presentada per tots els grups parlamentaris.

Per presentar la proposta hi ha designat algun senyor diputat o senyora diputada? (*Pausa.*) No havent-hi cap d'aquests designats, ara poden intervenir per manifestar la seva posició els grups parlamentaris que ho sollicitin; el temps límit són deu minuts.

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president —i des de l'escó—, com vostè molt bé sap, aquesta Proposta de resolució per a la creació d'aquesta Comissió d'estudi ha estat signada per tots els grups de la cambra, en tant que..., el Grup Popular, doncs, ens pensàvem que sortiria a defensar-la el Grup de Convergència, aquesta creació de comissió. És solament per anunciar-li el nostre vot favorable, senyor president. Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, però sí per posar èmfasi sobre la creació d'aquesta Comissió, perquè nosaltres entenem que és un pas important de cara a aconseguir una normalització important d'un col·lectiu notable de la nostra societat. Fins ara hi ha hagut una tasca important de les associacions de sords-muts en moltes de les poblacions de Catalunya, que han suplert amb escreix moltes de les mancances que hi havia en el desenvolupament de la vida quotidiana. Però és hora que també hi hagi una resposta important, coherent, cohesionada per part dels diferents nivells de l'Administració i, per tant, la necessitat de formular una proposta seriosa que, d'alguna manera, elimini les situacions d'indefensió que molts d'aquests ciutadans es troben davant de problemes quotidians; em refereixo al tracte amb la mateixa Administració: ajuntaments, Generalitat, i la manca que hi ha de persones preparades que puguin fer d'interpret i que puguin facilitar les relacions entre el ciutadà i l'Administració, i en alguns punts, d'una manera molt més acusada, molt més punyent, que és quan han de tenir relacions amb la policia —ja sigui a les comissaries, ja sigui amb la mateixa policia municipal, per qualsevol situació que s'ha donat, o en els mateixos jutjats.

La manca de persones preparades en el llenguatge de signes, la manca de sensibilització que encara hi ha en la nostra societat fa que sigui necessària aquesta resposta per part del Parlament de Catalunya. Voldríem també posar un èmfasi especial en tots els temes que fan referència a la formació, no solament ja en la formació bàsica i la necessitat d'integrar i de normalitzar en el procés educatiu les persones que tenen aquestes dismi-

nucions, sinó també en un món en què és necessari o que la nostra primera formació sabem que no és per a tota la vida i que, per tant, és necessari fer reciclatges al llarg de la vida laboral d'una persona, una o diverses vegades, aquests col·lectius tenen l'handicap o l'inconvenient suplementari de fer aquestes formacions, que moltes vegades es fan fora de l'estructura educacional reglada del nostre país.

Per tant, és necessari aquest esforç. Jo voldria, d'una manera pública, felicitar la tasca que fins a aquest moment han estat fent i que continuaran fent les associacions de sords-muts de Catalunya, i animar, perquè aquesta Comissió no sigui la creació només nominal, sinó que realment les propostes de treball que en surtin puguin ser assumides pels diferents nivells de l'Administració; fins i tot —i amb això acabo— imaginin-se per un moment que algun dels senyors i senyores diputats estigués afectat per aquesta minusvalidesa; com podria seguir els debats d'aquesta cambra? Com podria expressar-se? Realment, la situació del mateix Parlament de Catalunya és una mostra de les mancances que, amb la creació d'aquesta Comissió..., nosaltres creiem que són les primeres passes per sortir d'aquest atzucac i donar un horitzó a aquest col·lectiu important i esforçat de ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. (*Aplaudiments.*) Prego als convidats que no exterioritzin cap manifestació, en cap sentit, ni positiu ni negatiu; el Reglament ho prohibeix, eh?

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, molt breument perquè, com és lògic, compartim plenament el que ha dit la senyora Montserrat i el que ha dit el senyor Farrés i, anticipadament, estic segur que coincidirem plenament amb el que exposarà el portaveu del Grup de la majoria, que suposo que serà el senyor Codina i la portaveu del Grup Socialista, que suposo que serà la senyora Barenys.

Realment, la creació d'una comissió d'estudi sobre les dificultats pel que fa a la utilització de llenguatge de signes considerem que no solament respon a un dret i a una necessitat social, com s'ha dit anteriorment, sinó que també, d'alguna manera, pot ser, pot esdevenir un model, un exemple d'allò que és una autèntica comissió d'estudi, d'allò que hauria de ser i que pot ser una autèntica comissió d'estudi en el marc d'aquest Parlament. L'acord d'aquesta creació el valorem molt positivament, recordem que és un acord unànim i, d'alguna manera, ja va ser expressat, fet públic i assumit, sobretot davant dels col·lectius d'afectats en el decurs de Minusval, de la fira Minusval, a Lleida, no fa pas gaire, i entenem, doncs, que respon no només a les reivindicacions plantejades per aquests col·lectius, sinó a allò que ha de ser un concepte fonamental en una societat basada en el respecte, la cohesió i la solidaritat. No ens allargarem més perquè, en les argumentacions, ja dic que segurament coincidirem en el fons i en la forma amb els il·lustres diputats que s'han expressat anteriorment i amb els il·lustres diputats que ho faran posteriorment.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Senyor president, senyores i senyors diputats, hem de remarcar la importància que suposa la creació d'aquesta Comissió d'estudi del llenguatge de signes, per diverses raons; una primera raó és perquè reafirma el reconeixement d'un dret; una segona raó és perquè aquest reconeixement ens obliga a respectar la identitat cultural del llenguatge mimic, igual que respecta la identitat de les llengües parlades i perquè comencem a fer camí per arribar, un dia no massa llunyà, al reconeixement oficial del llenguatge mimic com a llengua pròpia del país.

Aquest reconeixement social del llenguatge de signes l'aconseguirem per dues vies: mitjançant les aportacions tècniques i científiques sobre aquesta qüestió que intentarem acollir en la Comissió d'estudi, coordinant i unificant esforços amb altres àmbits institucionals i també per la via de la mentalització i informació a la societat sobre aquesta diferent forma d'expressió i de comunicació.

Segurament que molts de nosaltres —i parlo per mi mateixa— no ens havíem plantejat la possibilitat d'estudiar i aprofundir un llenguatge que no fos oral. Aquesta és la forma d'expressió que vehicula el nostre pensament, la comunicació social i la cultura. Segurament que molts de nosaltres desconexíem o ignoràvem, fins i tot fa molt poc, el llenguatge del món dels sords; un llenguatge que té, com totes les llengües, les seves regles, la seva sintaxi i, fins i tot, els seus dialectes que el fan transmissor d'una cultura pròpia, la de les persones sordes. En els intercanvis continuats amb la Federació de Sords de Catalunya, mitjançant la Comissió de Política Social, vàrem aprendre i ens vàrem informar dels moviments sociolingüístics que tant als Estats Units com a Europa desenvolupen una tasca important en la via del reconeixement del llenguatge de signes, entès com a vehicle de comunicació davant la tradició més oralista predominant en etapes anteriors.

Una de les institucions pioneres d'aquesta activitat va ésser —i continua essent— el Gallaudet College de Washington, que va crear el 1960 el primer departament d'estudis. A partir de les investigacions que es varen produir sobre la morfologia i l'estructura del llenguatge de signes va créixer l'interès per aquesta qüestió, especialment a Europa. La Universitat d'Estocolm té ja una càtedra per al seu estudi i a Dinamarca i a Suècia ja s'ha produït el reconeixement oficial de la llengua. A França, en aquest moment, s'està treballant en la direcció del reconeixement oficial. Hem de dir, també, que a partir de 1985 el Parlament Europeu va treballar en la direcció de fer possible el reconeixement del llenguatge mimic en l'àmbit de tota la Comunitat. El febrer del 1988 la Comissió de Joventut, Cultura, Educació, Informació i Esport presentà al Parlament Europeu un dictamen i, posteriorment, el juny del 88 s'aprovà una resolució sobre unificació de llenguatges gestuals per a sords. El treball realitzat per l'esmentada comissió posa en relleu —va posar en relleu en el seu moment— la petició que fa la comunitat sorda, mitjançant la Federació Mundial de Sords, del reconeixement oficial dels llenguatges mímics, de la potenciació dels intèrprets d'aquell llenguatge per assegurar la comunicació amb les persones amb oïda, de la necessitat de la interpretació del llenguatge mimic en les reunions comunitàries, de fer habitual

el llenguatge mimic en la televisió, de propiciar l'ensenyament del llenguatge mimic als no-sords i, finalment, també, d'impulsar en cada país la investigació i la publicació d'un diccionari que contingui tots els signes d'ús habitual.

La resolució del Parlament Europeu del juny del 1988 recull totes aquestes qüestions i demana a la Comissió que remeti una proposta al Consell per al reconeixement oficial dels llenguatges gestuals utilitzats pels sords en cada estat membre, i demana, així mateix, als estats que suprimeixin tots els obstacles que encara subsisteixen per a l'ús del llenguatge gestual.

M'ha semblat important, senyores i senyors diputats, recollir aquesta informació per deixar palès que la comissió que anem a constituir està emmarcada en una trajectòria de defensa de drets, iniciada ja pel Parlament Europeu, a la vegada que dona resposta a les reivindicacions de la comunitat sorda de Catalunya, de tot l'Estat espanyol, d'Europa i del món.

Per acabar voldria fer-ho amb unes paraules que encapçalen un interessant llibre que estic llegint —*Veo una voz*— en relació amb el món dels sords. Diu textualment: «El llenguatge de signes és, en mans d'aquelles persones que el dominen, un llenguatge especialment bonic i expressiu per al qual ni la naturalesa ni l'art no han trobat substitut satisfactori. Els que no l'entenen no poden comprendre les possibilitats que proporciona als sords i la poderosa influència que exerceix en la felicitat social i moral de les persones privades d'audició, ni la seva capacitat sorprenent per transmetre el pensament a intel·ligències que, sense aquell llenguatge, es trobarien en una foscor perpètua».

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui és un d'aquells moments que quan un puja a la tribuna pot sentir alguna satisfacció. Per una banda, pel fet que, com és conegut, és una proposta que ha estat avalada per tots i cadascun dels grups de la cambra i, per tant, sigui quin sigui el discurs o la intervenció que pugui fer, evidentment ja està garantit que la comissió tirarà endavant, que aquesta Proposta reeixirà. I, per altra banda, perquè és d'aquells moments també que els representants del poble de Catalunya ens podem sentir satisfets d'haver pogut connectar amb una realitat, si es vol en nombre no excessiu —avui dia el col·lectiu entre afectats directes i indirectes està al voltant de les 20.000 persones—; per tant, dic, que en nombre potser no excessiu, però sí que des d'un punt de vista humà molt important. Quan tens la possibilitat de fer una intervenció que està en plena connexió amb els problemes reals del nostre poble, aquesta satisfacció em sembla que l'hem de compartir.

Ens proposem avui, doncs, crear una comissió d'estudi, el resultat final de la qual, evidentment, ja veurem quin serà —per això serà la comissió d'estudi—, amb compareixences de tothom que estigui implicat en aquest món, de les federacions, de la Federació de Sords, de les associacions, de l'Administració, i al final veurem què és el que en sortirà.

Però jo diria, ja des d'ara, que no ens hauria de preocupar només el que estrictament s'anuncia en la Proposta d'aquesta comissió; és a dir, no només el que és el llenguatge de signes, sinó un pèl més enllà.

Si estudiem quina és la problemàtica de la persona, nen, nena, adults, sords, i ho fem des de l'escola, potser tots plegats hem volgut parlar massa del que és la normalització, el que és la integració, i sovint no ens devem haver preguntat prou si el camí de la integració i de la normalització de la persona sorda passa pels mètodes que, en aquest moment, estem emprant a l'Administració. Caldrà preguntar-los a ells si aquest és el camí o si, potser, haurem de fer un petit trencall i reconduir quina és la forma d'educar el nen. Quan aquesta persona ja és adulta, a ningú no se'ns escaparà les dificultats que té de comunicació entre la pròpia societat i, sovint, els que no tenim aquesta dificultat no sabem valorar exactament fins on arriba el problema. Fa poc, aproximadament un any, des d'aquesta mateixa sala, aprovàvem la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques. Certament, ens sentíem un xic cofois pel fet d'haver-nos introduït, amb la supressió de barreres també, en el món dels sords, però ja vàrem notar en aquell moment que l'avenç que fèiem, que referit concretament als mitjans de comunicació i, especialment, als àudio-visuals, amb l'aparició de traduccions, amb textos, d'algunes de les intervencions que es fan des de la nostra televisió, semblava que podíem estar satisfets que cobríem ja aquesta parcel·la. Ja ens deien en aquell moment els mateixos col·lectius de sords que no n'hi havia prou, no tots els sords saben català, no tots els sords saben llegir i, per tant, la importància que adquiria el llenguatge de signes era molt evident. La vida diària, la comunicació entre tots i cadascun dels membres que estem en aquesta societat, això ens ho fa veure.

Seria injust també dir que no s'ha fet absolutament res. En el camp de la formació, a través de l'Incanop s'estan fent uns cursos de formació de professorat, per a professorat del llenguatge de signes. S'està fent, doncs, una tasca, a través d'una comissió també d'estudi molt específicament pel que és de la formació dels sords, perquè després quan ve el següent pas i s'ha d'integrar en el món laboral el sord tingui els mitjans i les condicions i la formació adient per poder trobar resposta a aquelles necessitats absolutament primàries com és la de trobar feina.

És a dir, estem davant d'un problema que podria semblar que fos fàcil, que podria semblar que és menor, pel que deia, pel muntant total de persones afectades, però que la sensibilitat de tots els membres d'aquesta cambra ens portarà a convenir que una comissió d'aquestes característiques, sigui quin sigui el resultat final, sigui reconeixent el llenguatge de signes com un llenguatge oficial, sigui endegant les polítiques que calguin per resoldre, si més no d'una forma definitiva, sí encarrilant les respostes que totes les administracions i, més enllà, la societat hem de donar al col·lectiu d'afectats, estem convençuts, doncs, que una comissió que, a més, la volem fixar en el temps, des d'ara fins al mes de juny, podrem donar resposta a una inquietud i a un problema que té plantejat la nostra societat i que aconseguirem, a través de la primera institució de Catalunya, el Parlament, aconseguirem aportar el nostre esforç perquè aquesta societat catalana cada vegada sigui més solidària i més humana.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Acabat el debat, se sotmet a votació la creació d'aquesta comissió d'estudi.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Poden seure.

La Proposta de constitució d'aquesta Comissió ha quedat aprovada per unanimitat.

Hi cabria ara explicació de vot, si algun grup ho sol·licita.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la problemàtica del Tercer Món, presentada per tots els grups parlamentaris. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rodri.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi sobre la problemàtica del Tercer Món

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria demanar a la Mesa, en primer lloc, i fer notar l'error en la presentació d'aquesta Proposta, que dèiem que «d'acord amb el que preveu l'article 49 del Reglament», quan en realitat el que ha de dir és «amb el que preveu l'article 47», ja que no es tracta de crear una comissió d'estudi. Aleshores, senyor president, voldria fer avinent aquesta correcció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. No hi ha cap portaveu que s'oposi a aquesta esmena d'un error comès en la citació d'un article del Reglament? (Pausa.)

D'acord, doncs, s'entén que la Proposta és en el sentit d'invocar l'article 47 del Reglament.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Reprenem avui, ho deia fa un moment el company que ha parlat, reprenem avui, i fins aquí, l'àmbit del consens, de la màxima coparticipació entre tots els grups parlamentaris. I avui no és pas per retrobar-nos al voltant d'una idea, d'una llei, sinó per retrobar-nos tots, tots els grups parlamentaris, al voltant d'una nova eina de treball parlamentari com és la creació d'una comissió sobre la problemàtica del Tercer Món. Aflorarà avui, a través del vot en aquesta cambra, doncs, en aquest hemicicle, vull dir, aflorarà el resultat positiu d'una reflexió i un treball que s'ha fet a l'ombra i és així com ha de ser en bona praxi parlamentària.

Cal tenir tot el temps, cal tenir totes les ajudes, a fi de valorar la viabilitat, la conveniència, l'oportunitat d'una comissió tan singular com aquesta. Avui, doncs, l'acord esdevé consens en aquesta cambra.

Tres grans consideracions s'han anat teixint i afermant al llarg de les reflexions i dels contactes amb els grups parlamentaris, previ l'acord, previ el consens. En primer lloc, la importància de la problemàtica que la comissió ha de tractar: el Tercer Món, i el Tercer Món avui. En segon lloc, la urgent resposta des de tots els nivells organitzats i de raonament a aquesta problemàtica. I, en tercer lloc, el currículum indiscutible de la societat catalana —i des de fa temps— en el camí de la solidaritat amb els pobles del Tercer Món.

Permeteu-me doncs, i molt breument, bastir amb quatre raons aquests tres grans capítols que han abocat avui al consens aquesta cambra. En primer lloc, la importància de la problemàtica del Tercer Món avui. Alfred Sauvy, sòcio-economista de la Catalunya Nord, fa trenta anys va definir i va donar nom al problema: *Tiers monde*, Tercer Món. D'aleshores ençà la gravetat

no ha fet més que augmentar fins a fer-se asfixiant, i sovint hom ha de córrer a l'oblit per poder sobreviure a la pressió. Aquest greu problema que, com diu el bon amic Joan Gomis, posa en qüestió la coherència amb els principis humanistes que tots diem que són nostres, però que rarament ocupen aquest lloc prioritari en les nostres propostes polítiques i econòmiques, aquest és avui el gran problema.

Dades recents i oficials, i així «a bulto», ens parlen que el 20% de la població mundial consumeix el 80% dels recursos, mentre, a la inversa, el 80% de la població mundial viu amb el 20% dels recursos, és a dir, en la misèria. Una misèria que sovint és ja sense retorn possible.

L'any 1985 —són dades del Banc Mundial— deia que hi havia 1.100 milions de pobres, i aquesta pobresa estava radicada en un percentatge molt elevat en el camp rural: el 9% en la zona urbana, el 44% en la zona rural. Aquesta terrible injustícia, que qüestiona i defineix el nostre món i que qüestiona, també, i defineix qualsevol plantejament tranquil·litzador exculpori, amenaça, a més, i de manera permanent, qualsevol equilibri social del món que es vulgui muntar al marge d'aquesta problemàtica. Amenaça, doncs, la pau; la pau no serà sinó parcial i estantissa, si no aborda de fons i eficaçment aquesta greu problemàtica. Cal recordar altres xifres? Només una: quaranta mil nens del sud moren diàriament de fam i les seves conseqüències, quaranta mil nens, diàriament. I això no va a la baixa, sinó que això va a la puja.

Aquest és, doncs, no un problema, aquest és el problema, amb majúscules, de l'aventura col·lectiva dels humans, avui, en el planeta Terra: el nord contra el sud o el nord i el sud. Ha caigut una muralla —ho hem pogut veure els nostres dies—: la muralla entre l'est i l'oest; però al darrera n'hem descobert una de molt més alta, de molt més gran, de molt més persistent: la muralla de la fam, la nova línia divisòria, línia Frantz Fanon, que m'agradaria definir entre el nord i el sud; un nord que hem vist que no dubta a defensar amb mort massiva i sistemàtica quan es tracta de defensar el seu benestar i un sud on, encara avui, la majoria lluita a mort per la pura supervivència.

Segon punt: la urgent resposta a tot nivell. Així, mentre és evident la inevitable interdependència pel que fa a energia, migracions, telecomunicacions, deute, ecologia, obliga avui, ja, a aquesta interdependència inevitable, obliga ja a pensar i a actuar amb solucions globals; com diu molt bé un article que recomano del bon amic Arcadi Oliveres, que en el seu títol defineix ja una presa de posició política, social i humana important: interdependència al cap, solidaritat al cor. La solidaritat, que tenia una oportunitat fa deu anys, ha perdut deu anys en la història de la humanitat. I, si en aquell moment, com diu Arcadi Oliveres, no ens va poder moure la solidaritat, avui comença a moure'ns inevitablement la necessitat. Urgent resposta, doncs, si més no per necessitat, a tot nivell: des de tota organització política, des de tots els estats, organitzacions de tota mena, fins a bastir avui un teixit de relacions entre el nord i el sud, capaç de fer evitable aquesta muralla de la fam, la nostra gran vergonya.

Tots tenim, no cal recordar-ho, la responsabilitat i l'obligació de garantir que aquest planeta tingui una supervivència, perquè és moralment inacceptable restar inactiu —i hi restem, reconeguem-ho— i contemplar inactius —i ho contemplem inactius sovint— des d'una posició confortable, la nostra, la fam dels

altres. Ens ho recordava, amb aquest missatge a tot el món, la Carta de Berlín de fa quatre dies, del 14 al 17, en la reunió que van tenir aquest mes d'octubre passat. A tot nivell de relacions i d'organitzacions i a tot nivell de principis bàsics, cal activar, per resoldre aquest problema nord-sud, el principi de la democràcia. Tothom ha de poder participar en la resolució dels seus problemes en l'àmbit de la justícia, contra tota mena de desigualtats; en l'àmbit de la tolerància, contra tota mena d'exclusió social; en l'àmbit de la interdependència, amb una gran visió de conjunt, que aquest Parlament i nosaltres mai hauríem d'oblidar en qualsevol actitud que prenguéssim, política, social o personal.

I solidaritat, que finalment es defineix en un mot avui dia poc valorat, que és la gratuïtat; acció gratuïta, campanyes d'abast universal sobre pobles, persones i institucions del nord —el nostre món— a fi que cedeixi l'1% que tantes vegades se'ns reclama per la causa de la cooperació, el desenvolupament. Tot això apunta camins contra la inactivitat, la passivitat, el cofoisme, que finalment aboquen, sens dubte, a una complicitat.

En tercer lloc, Catalunya, aquest Parlament, la nostra tradició, la nostra societat. De temps, evitant tothora el que podia haver estat una bona excusa i excusa fonamentada, com era el fet que Catalunya no tenia sobirania política, defugint aquesta excusa que mai es va fer servir, el nostre poble ha estat, en aquest terreny, creatiu, endegant campanyes —com el que més a Europa, moltes vegades—, ha estat eficaç resolent problemes, ha estat compromès enviant-hi persones, dones i homes d'aquest país a lluitar colze a colze contra la fam, i des de temps —Agermanament, Medicus Mundi, per dir-ne alguns. Si això ja ha fet, si això ha fet —i aquesta és la tradició del nostre poble, de la nostra societat—, aquest Parlament, amb la sobirania que té, havia de donar exemple d'aquesta acció de recolzament, de potenciació i de refermament d'una política com aquesta, de solidaritat i d'energia creativa popular.

És per això que, en l'exposició de motius que us passo a llegir, queden fixes i clares aquestes posicions del treball que aquesta Comissió ha de fer. En primer lloc, potenciar la sensibilització del teixit social de Catalunya envers la problemàtica del Tercer Món. En segon lloc, estimular iniciatives de cooperació amb ciutadans de països poc desenvolupats. En tercer lloc, promoure la solidaritat amb el Tercer Món i, amb aquest objecte: a) esdevenir, aquesta Comissió amb caràcter institucional, l'òrgan receptor del Parlament en tot allò que afecta la problemàtica del Tercer Món; b) representar, amb caràcter institucional, el Parlament, si en té conferit expressament el mandat, en organismes nacionals, estatals i internacionals especialitzats en la problemàtica del Tercer Món, i c) estimular la conscienciació de les diferents administracions de Catalunya en relació amb totes les organitzacions que hi hagin sobre això envers la problemàtica del Tercer Món i llur cooperació amb les organitzacions no governamentals i amb els programes per al desenvolupament dels països del Tercer Món.

Agraint el consens que hem obtingut en aquesta problemàtica, en aquest tema d'avui, en aquesta iniciativa parlamentària, vull afegir-hi, purament i simplement, que des que ha estat alertada la societat civil, ha conegut la intenció d'aquest Parlament de crear aquesta Comissió, s'han rebut ja cartes agraint i recolzant el fet de l'eficàcia que pot ser, que serà, per tota la feina que està fent la societat civil de Catalunya, la creació, amb

aquests objectius, d'aquesta Comissió parlamentària de caràcter permanent per a aquesta legislatura.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Poden intervenir ara els altres grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Com molt bé ha dit l'il·lustre diputat senyor Rodri, el Grup Popular coincidim plenament amb la seva exposició de motius, estem completament d'acord amb la creació d'aquesta Comissió i, com ell molt bé ha expressat, cal potenciar, cal estimular, cal promoure la solidaritat amb el Tercer Món. I, en aquest sentit, senyor president, el Grup Popular votarà favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc dir, com ha dit també l'il·lustre diputat senyor Rodri..., felicitar-nos, tot el Parlament, per la unanimitat que ha tingut la proposta de crear aquesta Comissió. I, si bé l'ajut al Tercer Món és un tema actual sempre, ho és més avui dia en què en el nostre món, el dit «món ric», succeeixen problemes greus de racisme, xenofòbia i, fins i tot, assassinats d'aquesta gent, que, precisament per la fam que pateixen al Tercer Món, han de venir a casa nostra. Per tant, si més no avui, aquesta Comissió és més necessària que mai.

En aquest sentit voldria, també, dir les mateixes paraules que deia l'il·lustre diputat senyor Codina en presentar l'anterior Comissió, també demanada per tots els Grups, dir que és una satisfacció intervindre en aquest tema, perquè avui dia a molts de nosaltres ens costa veure les imatges que ens vénen del Tercer Món; ens costa i plorem quan veiem el tema de Somàlia, de la gent que ha mort, de les criatures mortes de fam. Sabem que des d'una comissió d'un parlament no podem fer una gran cosa en aquest tema, però sí, si més no, posar el nostre gra de sorra o almenys demostrar que el poble de Catalunya està preocupat per aquests problemes del Tercer Món.

Avui dia, acabats els enfrontaments importants entre l'est i l'oest, els problemes del món són entre rics i pobres, és a dir, entre el Primer i el Tercer Món. I per això crec que és important per a nosaltres. No és només un problema de solidaritat, que, evidentment, és el primer, sinó que també és un problema de justícia. Tots sabem que en el Primer Món a vegades tenim una riquesa que l'hem aconseguida a base d'explotar el Tercer Món, i avui dia això s'ha de corregir. Mor gent al món i entenem que això no ho podem seguir tolerant.

En aquest sentit, hem recolzat..., des d'Iniciativa per Catalunya, hem donat sempre suport a campanyes com la de destinar el mínim que Nacions Unides ens demana, i aquí a Catalunya tantes organitzacions no governamentals, entre elles Justícia i Pau —i des d'aquesta tribuna voldria saludar el seu president, aquí present—..., de l'ajuda del 0,7% per als països del Tercer Món. Entenem que aquest és un mínim, que avui dia això ja hauria de ser més, però avui, dies com avui, que a més veiem que poc a poc la població mundial anirà augmentant i que a poc a poc, si això no ho solucionem entre tots, la gent anirà tenint una situació pitjor i que aniran venint al nostre món, que els rebutja, creiem que és important —i en aquest sentit voldria felici-

tar-nos, al poble de Catalunya— de començar a intervindre des d'aquí, abans que la situació no empitjori, i no es plantegin a casa nostra més temes de racisme i xenofòbia. Des del Parlament de Catalunya crec que podem donar un exemple —al cap i a la fi som els representants del poble de Catalunya—, i en aquest sentit donar un exemple al que seria la població de Catalunya.

Per acabar i molt breument, senyors, només voldria dir que en el món no hi haurà una democràcia fins que realment tothom no tingui els mateixos drets. I, per tant, voldria acabar dient que tota aquesta campanya d'ajuda al Tercer Món hauria d'estar emmarcada amb la bandera de l'article primer de la Declaració Universal dels Drets Humans, quan diu: «tots els éssers humans neixen lliures, amb dignitat i amb drets». De tots nosaltres depèn que això sigui avui, en el món, una realitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el conjunt de grups parlamentaris d'aquesta cambra presentem avui la creació d'una comissió sobre la problemàtica del Tercer Món. Jo crec que ha estat important que tots els grups haguem arribat a un consens, a un acord, per presentar una comissió d'aquest tipus.

El nostre Grup, el Grup Socialista, està convençut que, amb la creació d'aquesta Comissió, és segurament la fi d'una etapa, d'una etapa en què el Parlament ha treballat en els darrers anys al voltant de la problemàtica del Tercer Món; hi ha hagut des dels diferents grups parlamentaris iniciatives en aquesta direcció, i també hi han hagut gestions realitzades per diferents diputats d'aquesta Cambra que han servit, dins dels límits de les possibilitats que té el Parlament, per recollir les queixes, les inquietuds, les reivindicacions de diferents col·lectius, partits, sindicats relacionats amb aquests països. La mateixa creació de l'intergrup del Sàhara o del Kurdistan o les relacions amb els països de l'Amèrica central i de Sud-amèrica jo crec que han estat exemples de treball, en els darrers anys, en el si d'aquesta cambra.

És evident que si aquests col·lectius s'han dirigit al Parlament, a la màxima institució democràtica de Catalunya, no hi ha dubte que és una dada a tenir en compte. En el nostre país aquest fet encara té més sentit, en la mesura que hi ha una llarga tradició d'organitzacions no governamentals de diferent signe que han estat molt presents en el seu compromís d'ajuda al Tercer Món; Agermanament, Intermón, Justícia i Pau, etcètera han estat sempre en aquesta línia tan important des del punt de vista del que representa la solidaritat i el compromís.

Avui, el que és anomenat «relacions nord-sud», per substituir l'antic vocabulari del Tercer o del Quart Món, segueix essent, sens dubte, el problema cabdal que tenim plantejat el conjunt dels ciutadans del nostre planeta. Sens dubte, tots els altres problemes estan en segon, tercer o quart terme; el problema més greu que puguem tindre en aquests moments al nostre país, a Catalunya, és amb tota seguretat molt menys prioritari que el problema de les relacions nord-sud. Perquè, senyores i senyors diputats, estem parlant de països que tenen greus problemes de supervivència, de països on la població augmenta dia a dia fins a extrems insuportables, on la fam, la manca d'ali-

ments, de vestits, de casa, d'educació i cultura, és una realitat quotidiana i que, per tant, qüestiona els drets humans, els drets més fonamentals de les persones.

El nostre Grup està convençut que, sense una modificació en profunditat de les relacions dels països del nord amb els del sud, entre els països desenvolupats i els països subdesenvolupats, el futur del conjunt de la humanitat serà complicat i difícil, i al mateix temps serà profundament injust per a una part del món.

Estem convençuts que solament una redistribució mundial de la riquesa, acompanyada de la preservació del medi ambient, pot fer possible capgirar aquesta situació i començar a posar les bases reals per aconseguir modificar aquesta situació. Nosaltres estem convençuts que sense solidaritat internacional el futur continuarà ple d'injustícies, de racisme, de xenofòbia, mancat de llibertats i ple de desigualtat per a molts ciutadans i països. Per tant, estem convençuts que una comissió com la que creem avui pot ajudar que el nostre Parlament aportï la seva contribució. Segurament serà una contribució modesta, però important en aquest combat que, sens dubte, no té fronteres.

Nosaltres estem convençuts que obrim una nova etapa parlamentària, en la qual aquesta Comissió pot servir per canalitzar amb més força i segurament amb molta més efectivitat aquests treballs que anteriorment havia realitzat el Parlament. El nostre Parlament no pot estar d'esquena a una realitat que afecta dues terceres parts del món, a uns problemes que no ens poden deixar aliens, a multitud de tragèdies que en aquests moments té una part considerable del nostre planeta.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup està convençut que aquesta és la direcció correcta en aquesta nova etapa que comencem, i a partir d'ara, de l'aprovació d'aquesta Comissió per unanimitat d'aquesta cambra, el treball que successivament anirem realitzant depèn ja exclusivament de nosaltres, de les senyores i senyors diputats d'aquesta cambra.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, he pujat a la tribuna per posicionar-me en nom de..., com a Grup proposant d'aquesta Proposició de resolució de creació d'una comissió per tractar els temes del Tercer Món, per..., com diu, les funcions que els senyors i les senyores diputats ja han sentit de boca del senyor..., del portaveu del Grup d'Esquerra Republicana.

A mi em sembla obvi que no solament no fóra interessant ara repetir quines són aquestes funcions, sinó que també voldria que també quedés constància que per part del nostre Grup assumim plenament la filosofia que en boca de les paraules dels que m'han antecedit en l'ús de la paraula, doncs, han fet al voltant del que és la problemàtica dels països rics i dels països pobres, de la problemàtica del nord, del sud, i per tant no hi insistiré. Em sembla que fóra interessant i voldria, en aquest sentit, introduir alguns punts de reflexió o alguns punts que podrien ser útils per a aquesta Comissió.

En primer lloc, voldria, evidentment, manifestar la nostra satisfacció perquè a través de la constitució d'aquesta Comissió estem fent un acte de pedagogia política i social, perquè, de fet, s'està reconeixent o s'està estimulant la creació d'un ens o, més

ben dit, no d'un ens, sinó d'un instrument que permeti, efectivament, donar cabuda o formalitzar o reconèixer un conjunt d'iniciatives que des de la societat civil, però concretament —i en aquest cas, perquè estem parlant del Parlament de Catalunya— des de la seva creació, diputats a títol individual o diputats en forma de grups —com deia i recordava ara l'il·lustre diputat senyor Abelló— han mantingut des de fa anys i mantenen en favor de la cooperació amb els països poc desenvolupats. Ha recordat les famoses..., la creació, encara que no fos absolutament formal, d'aquest intergrup, referent a la problemàtica del Sàhara o del Kurdistan, que han donat els seus fruits, una cooperació que ha estat entre tots els diputats, de forma unànime i positiva, i que ha permès, per exemple, aconseguir col·laboració, cooperació, no solament de diverses administracions de tot caire i de tot color polític, sinó de la mateixa societat catalana a la qual intentàvem interpellar.

També voldria manifestar aquesta satisfacció, perquè aquest és un acte d'afirmació col·lectiva i de pedagogia —com deia— sobre els nostres conciutadans, perquè, evidentment —com deia abans—, la problemàtica més important que potser hi ha en el món entre els països rics i pobres és clar que amb una creació, la creació d'una comissió sobre aquest tema en un Parlament que possiblement o realment no té competències sobre política exterior em sembla que és un acte ostensible, un acte prou explícit del que poden ser les prioritats o sensibilitats de la majoria dels nostres conciutadans.

Voldria dir també que les funcions, que eren també a part de les que s'han explicitat aquí, tindran moltes possibilitats d'ésser reeixides si realment hi ha un treball serè, però hi ha un treball efectiu i de cooperació entre tots els diputats implicats. I penso que és bo el treball a fer, no solament amb les administracions públiques; penso en múltiples altres tipus d'administracions, i vull recordar aquí, per exemple, la meua corporació professional, que recentment va decidir proposar que en els seus pressupostos ordinaris es destinés el percentatge del 0,7% per a programes de formació de cooperants, i a mi em sembla que aquesta és una iniciativa important a estendre, no solament a demanar-ho o exigir-ho, que les administracions públiques ho facin, sinó que realment el teixit associatiu o el teixit social en sigui conscient, que aquesta no és purament una responsabilitat a disposar com tantes i tantes vegades; la solidaritat s'ha de practicar des de casa, des dels individus, fins a fer-ho efectiu a les administracions.

Esperem que això ens esperoni a treballar més encara per la solidaritat entre els pobles i a establir i disseminar l'esperit de cooperació i de justícia —com deia la diputada Oranich—, i cooperació per tal de fer coneguda Catalunya al món, no solament per la seva capacitat i potencial econòmic i polític, sinó també per aquest esperit que nosaltres intentem també vehicular a través d'aquesta Comissió. Cooperació que també hauríem d'incloure, i encara que no sigui en funció d'aquesta Comissió, però ho hem debatut o n'hem parlat alguna vegada en aquest Parlament, en aquesta cambra... I vull recordar les paraules del president de la Generalitat, quan parlava fa..., temps enrere, que també era interessant per a Catalunya, no solament per donar-se a conèixer, no solament per ser present al món, sinó fins i tot per un propi interès polític i econòmic, que la cooperació no sigui solament amb allò que podríem dir el 0,7%, sinó que realment la cooperació es faci en allò que poden ser les inversions

reals o la capacitat de fer-se present en el terreny econòmic i polític en els països més poc afavorits, com podrien ser, per exemple, els països del Magrib.

I em sembla que aquest és un esperit que nosaltres hem de saber o hauríem de poder saber transmetre, hauríem de poder saber estimular i, sobretot, no hauríem de poder fer incompatible que la necessitat, la necessària presència de Catalunya al món i a les institucions i als grans centres de debat, i sobretot en els cercles on realment Catalunya ha de tenir la seva veu, que són els països occidentals, evidentment, nosaltres..., Catalunya ha de ser un país present també en les esferes on realment es puguin prendre decisions que vagin en la línia de fer un món més solidari, més just; que realment Catalunya pugui ser valorada també per aquesta qualitat, la seva gent, per exportar solidaritat a aquests països, col·lectius i persones més desfavorits i, en definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, per fer un món més just i més digne, on tots hi tinguin cabudes, on no hi hagin ciutadans i ciutadanes de tercera, sinó que tots siguem ciutadans amb les mateixes possibilitats de ser lliures.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució d'aquesta comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Proposta de constitució de la Comissió d'estudi sobre la problemàtica del Tercer Món ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de sòl residencial, que formularà el diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de sòl residencial

El Sr. OLIART: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'habitatge, indubtablement, és un dels problemes més importants que les administracions públiques han d'abordar en aquesta dècada dels noranta.

Naturalment, la meua intervenció, la nostra intervenció tindrà elements crítics, perquè no podria ser d'una altra manera, atès que la política d'habitatge que hauria fet un govern socialista és molt diferent de la política que ha dut a terme fins ara —i que si no es modifica sembla que voldrà dur a terme d'aquí en endavant, també— el Govern de Convergència i Unió. Dues polítiques, doncs, molt diferenciades que cal destacar, però, malgrat això, hi han d'haver punts de coincidència que hem d'esforçar-nos tots per cercar, perquè hi ha un propòsit comú, més enllà de les polítiques dels partits, que és donar satisfacció a una demanda social molt important que en aquest moment té la societat catalana.

L'invito, doncs, senyor Molins, a tenir avui, aquí, un debat clar i cercar totes aquelles solucions que puguem cercar amb vista de poder buscar aquestes solucions i donar aquestes satisfaccions a les quals m'estic referint.

He de començar dient que la política de la Generalitat fins ara ha estat una política ineficaç i una política insolidària; ho ha

estat en el passat, ho és en el present i ho és i ho serà —si no ho modifiquem o corregim— en el futur, si no s'hi posa —ho repeteixo— remei. I és insolidària, sobretot, en els nivells de renda més baixos, i ha estat insolidària en les zones de més demanda social, i això és el que demostraré.

Començaré per la política de sòl residencial, perquè és clar que no es poden edificar habitatges ni edificis si no és en un sòl; per tant la política de sòl residencial és la que, d'alguna manera, ha d'emmarcar i presidir una política d'habitatge, i vostès que han tingut les competències en urbanisme i que van crear, per la Llei 3/1980, l'Institut Català del Sòl, l'Incasol, han tingut instruments i han tingut competències per poder definir, des de l'any 1980 fins ara, una política de sòl que fos eficaç i que donés aquestes solucions a aquests problemes que vostès també, des del mateix Govern, sabien perfectament que s'estaven configurant i que, per tant, vostès haurien pogut, amb molt bona ocasió, posar-hi remei.

Les competències urbanístiques, vostès —ho repeteixo— les han tingut, però no les han utilitzat. Altres comunitats autònomes sí: per exemple, hi ha hagut una llei del sòl pròpia de Navarra, hi ha hagut una llei del sòl pròpia del País Basc, hi ha hagut una llei del sòl pròpia de la comunitat d'Astúries, però vostès aquí no l'han feta. I aquesta llei del sòl era necessària per a Catalunya perquè el sòl urbanitzat programat s'urbanitzés, perquè el sòl edificable s'edificués, que a les urbanitzacions es reservés un percentatge obligatori per a protecció oficial, que fos possible l'exercici del dret de tempteig i retracte per part de les administracions allà on convingués a l'interès general, en definitiva perquè tots aquells que volguessin especular amb el sòl no es poguessin assentar reflexivament en el seu terreny esperant que tant les actuacions de les administracions públiques com les administracions privades, però més actives, li fessin, li valoressin aquests terrenys i que ell en pogués gaudir sense cap tipus d'esforç. Aquesta era una de les coses que vostès havien d'evitar i, efectivament, vostès no ho han sabut evitar.

En lloc d'aquesta llei del sòl, vostès van fer una refosa de totes les lleis anteriors, tant de l'Administració central —la de 1975, amb la refosa de 1976— com d'altres lleis que s'havien fet aquí, parcials —l'any 1980 i l'any 1984—, una refosa que, si se'm permet dir-ho, ha estat un instrument que no ha sigut un instrument que era el que era necessari, sinó que, fins i tot, hi ha hagut una inseguretat jurídica més important i que no ha clarificat, sinó que ha enfosquit i no ha agilitat les actuacions i les activitats de tots els promotors i de tots els agents que entren en tot el tema de l'urbanisme i de l'habitatge. No hi ha hagut, doncs, cap voluntat per part del Govern de la Generalitat de facilitar els instruments per evitar, com a mínim —per evitar i com a mínim—, doncs, pal·liar els efectes de l'especulació.

Passem ara a l'Incasol, aquest instrument d'acció política concreta que vostès tenen. Bé, la política de sòl residencial de l'Incasol ha estat totalment inadequada, senyor conseller, i insolidària —ho repeteixo— amb les zones de més demanda social d'habitatge. Totalment inadequada quant a les inversions, una caiguda total de les inversions realitzades en sòl..., en adquisició de sòl —perdó— durant el trienni 1989-91, que passen de 8.680 milions de pessetes l'any 1989 als 2.803 milions de pessetes l'any 1991. Això, senyores i senyors diputats, senyor conseller, és completament incomprensible, perquè, precisament,

en el moment en què es veia d'una manera més clara la crisi que hi havia a l'habitatge i la necessitat de tenir més sòl residencial, és quan vostès, precisament, disminueixen les seves inversions en adquisició de sòl residencial. En el mateix període la compra de sòl residencial representa sols —sols— el 23% del total, i l'any 1991 sols s'hi dedicaren 540 milions de pessetes. És una cosa realment increïble i que jo voldria que vostè me n'expliqués les causes.

Totalment inadequada i insolidària també quant a la localització de les actuacions. Fixin-se, senyores i senyors diputats, senyor conseller: de 113 actuacions residencials que en la memòria de 1991 vostès tenen allà reflectides, actuacions algunes d'elles exhaurides i acabades, altres en preparació i altres ja en actuació —és a dir, fent-se—, vuit, vuit només d'aquestes actuacions estan situades a l'àrea metropolitana de Barcelona i cap —ni una sola— al Barcelonès.

Dit d'una altra manera perquè no em pugui dir vostè que hi han algunes actuacions, doncs, en l'àrea metropolitana de Barcelona que poguessin tenir més habitatges que altres situades en altres indrets que fossin de menys habitatges; ho comptarem també per habitatges. Si totes aquestes actuacions estiguessin acabades donarien sòl per a 32.000 habitatges que s'hi podrien construir, naturalment. Bé, sols 3.132 correspondrien a l'àrea metropolitana de Barcelona, és a dir un 10%.

Fem-ho d'una altra manera: considerem totes aquestes actuacions situades en dues zones ideals de Catalunya; una de les zones amb tots aquells municipis de menys de 50.000 habitants i una altra zona amb tots aquells municipis de més de 50.000 habitants. Doncs bé, en els municipis de menys de 50.000 habitants la proporció d'habitatges que es podrien fer en aquest sòl seria de deu per cada mil habitants, i en les de més de 50.000 habitants només dos per mil habitants. Està clar que són, precisament, aquestes zones on hi ha major demanda social. Jo no demano que hi hagi un desequilibri, el que demano, sí, és que hi hagi un equilibri proporcionat en aquesta demanda i proporcionat, sobretot, a la densitat de la població.

Una política de sòl, doncs, totalment inadequada i que cal corregir. Més pes al sòl residencial dins del pressupost de l'Incasol, actuar allà on la demanda social és més peremptòria i dotar-se d'instruments urbanístics més àgils i eficaços, concretament fer una llei del sòl per a Catalunya.

Anem ara al Pla d'habitatge de Catalunya 1992-1995, que vostè va presentar l'altre dia a comissió, el divendres de la setmana passada. Està constituït, bàsicament, pel conveni signat amb l'Administració central i les aportacions... (*Remor de veus. L'orador s'adreça al president.*) Vint minuts, teníem? No pot ser, això.

El Sr. PRESIDENT: És que no m'ha dit que acumulés.

El Sr. OLIART: Ah!, perdó, perdó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: De manera que si acumula les dues...

El Sr. OLIART: Demano ara si és possible...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. OLIART: Perdó, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller no hi té cap inconvenient, eh? Hi està d'acord? (*Pausa.*)

El Sr. OLIART: És que jo li ho havia demanat al senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé, doncs, sàpiga que han transcorregut nou minuts i en té vint.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquest Pla d'habitatge està constituït bàsicament pel conveni signat amb l'Administració central. Dit d'una altra manera, l'aportació de la Generalitat, si es compara amb la política d'habitatge dels darrers anys, la que ha portat ja la Generalitat fins ara es pot considerar purament testimonial.

Mirem aquesta estructura del conveni. El total d'actuacions que vostès han convingut amb l'Administració central és de 58.000 i representa el 14,5% de tot el Pla d'habitatge per a tot l'Estat espanyol. Considerem que des d'aquest punt de vista les xifres estan bé, però quan mirem quants són els règims i quines proporcions són de cada règim, aleshores, veiem aquí un desequilibri molt important i —ho repeteixo— no dóna satisfacció a la demanda social que té en aquest moment plantejada la societat catalana. Per exemple: en protecció oficial de règim especial, només el 7% de tot el que vostès han signat; en protecció oficial de règim general, només el 29%. Si sumem veiem que, en protecció oficial, només el 36%; en preu taxat —en preu taxat—, molt, més que qualsevol altra comunitat però, a més a més, amb unes proporcions increïbles: el 52%; i després un 12% restant de rehabilitació. No tinc res a dir en el tema rehabilitació, sí en el tema del preu taxat, que després m'hi referiré.

És evident que vostès han fet una opció per al preu taxat; i jo no dic que no s'hagi de fer habitatge de preu taxat, el que sí que demano és que hi hagi un equilibri proporcional a les necessitats que en aquest moment té la societat de Catalunya. Però vostès, a més a més, han fet una renúncia a règim especial, i aquesta estructura que jo acabo d'assenyalar podria ser una qüestió discutible si no fos perquè coneixem exactament les necessitats de la dècada, necessitats que vostès, en un informe que van presentar en aquest Parlament, han reflectit d'una manera molt clara; i segons aquestes necessitats el 70% de la demanda la constitueixen segments de la població de rendes inferiors a tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional. Aquí ja veiem que hi ha una cosa que no casa, perquè si vostès dediquen només el 36% del conveni a les rendes inferiors a tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional està clar que vostès no estan complint, precisament, amb aquest estudi que vostès van presentar i amb les necessitats que vostès saben exactament quines són en aquest moment.

Un altre instrument que vostès tenen és la promoció pública. Doncs bé, en el quadrienni 1988-1991, quan era ben sabuda tota la crisi de l'habitatge, la mitjana anual d'habitatges de promoció pública ha estat de 784. La promesa —recordi-se'n, senyor conseller, que vam tenir un debat similar al d'avui al començament de la legislatura de 1988— era de 1.000; és a dir, tampoc no han complert ni les seves pròpies promeses, malgrat que aquests 1.000 eren insuficients i que nosaltres ho denunciàvem repetidament i reiteradament, fins a fer-nos, fins i tot, pesats. Segons el Pla de la Generalitat, en el quadrienni aquest que ara ve, 1992-1995, vostès en pensen fer 8.000; és a dir, pensen doblar les xifres que vostès van prometre l'any 1984 i que no van complir. Bé, nosaltres comencem dient que això són..., bé, que aquests 8.000 són insuficients completament. Però és que, a més a més, veiem que en el pressupost de 1993 —és a dir, el que estudiarem i debatem profusament en les pròximes

setmanes—, doncs, la promoció pública ha baixat, ha baixat increïblement en relació amb el 1991, perquè en el 1991 era d'11.177 milions de pessetes i en l'any 1993 és de 10.418 milions de pessetes. Em refereixo al pressupostat, no al realitzat, perquè és clar que després, quan realitzaven, vostès no complien exactament amb les xifres del pressupost, però aquest és un altre tema. Almenys, pressupostàriament parlant, el que figura en els projectes i el que figurava en el projecte de 1991, que va ser aprovat, hi han aquestes xifres, que significa en pessetes constants una disminució, com a mínim, d'un 15 a un 20%; en pessetes constants una reducció exacta, ja no amb percentatges sinó amb pessetes, de 2.000 milions de pessetes.

I ara passem a un tercer tema, molt important també, que és el de les patologies estructurals. Un problema que afecta no sols —no sols— el benestar dels ciutadans, cosa molt important, sinó encara una cosa molt més important: la seva seguretat. I una cosa crec que ha de quedar clara: la competència exclusiva de la Generalitat en aquesta qüestió. No val aquí passar-li la pilota —com sempre vostès acostumen a fer— a altres administracions; s'ha signat ja un conveni amb l'Administració de l'Estat, hi han uns diners, hi han uns recursos, s'han d'emprar. Per tant, s'ha de treballar, s'ha d'organitzar, s'ha d'administrar, s'ha de treballar. Bé, si mirem el conveni veiem que hi ha un retard en les inversions programades per manca de planificació. Veiem els pressupostos; hi ha els de l'any passat —que hauríem pogut recollir-ho—, veiem els d'aquest, i veiem que sí, que deixen vostès les partides obertes, però això és una mica com una coartada, no? Però les quantitats són minses i no es corresponen amb les quantitats que segons el conveni vostès havien d'haver dedicat en cada un d'aquest anys.

En el conveni es diu també que la Generalitat farà un pla d'actuació conjunt que afecti el parc d'Adigsa, el parc d'habitatges de les corporacions locals i el parc d'habitatge privat. Doncs, aquest pla d'actuació no s'ha fet encara, encara no s'ha fet. I quant al Decret i la seva aplicació, els mecanismes que arbitra són molt burocràtics i poc funcionals, i d'això se'n queixen tots els usuaris que han d'anar a demanar aquest tipus d'ajuts. I tracta —i tracta— d'una manera diferent segons sigui el promotor privat o públic, i dins del promotor públic també tracten diferent segons que el titular públic sigui la Generalitat —és a dir, Adigsa— o ho siguin els municipis. És indubtable que nosaltres estem per la igualtat de tractament, i d'això, en tot cas, en parlarem després en el segon torn.

No s'ha previst cap legislació específica que tracti, com a mínim, els següents temes —temes que, lògicament, després de tot un procés es trobaran— i a mi em sembla que una de les finalitats de qualsevol administració és de preveure-ho —és de preveure-ho. Per exemple: les declaracions de ruïna que previsiblement seran demanades en algunes ocasions, això s'ha de preveure i s'hauria de legislar en aquest sentit; la fixació de criteris per decidir quan convé reparar i quan és millor remodelar, això també és un altre aspecte molt important que cal saber, i l'establiment de criteris i excepcions urbanístiques quan sigui necessari remodelar el barri o una part d'un barri —em refereixo, naturalment, al tema de volums i altures, no?— per facilitar, doncs, que tots aquells que perden el seu habitatge momentàniament el puguin recuperar en el mateix barri.

Conclusions, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor conseller. Primer: el Pla d'habitatge 1992-1995 per a

Catalunya és, bàsicament, el conveni signat amb l'Administració central i l'aportació de la Generalitat és molt menor de la que hauria de ser, i espero que d'aquest debat en surti, doncs, un compromís que sigui amb això. Segon: els objectius del Pla de la Generalitat no són els més apropiats i s'haurien de redefinir. Tercer: el programa de sòl no garanteix la promoció de règim especial ni la construcció d'habitatge protegit en les zones de més demanda social. Quart: el programa de promoció pública hauria com a mínim de doblar les seves xifres; i cinquè: el procés de rehabilitació de les patologies estructurals a tots aquells edificis que estan afectats sofreix un retard molt important i la normativa és poc àgil, i és necessari contracte igual, sigui quin sigui el promotor o el titular dels habitatges que s'han construït.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és evident que aquestes interpellacions, que es produeixen quatre dies més tard d'una compareixença en comissió per part meua per tal d'informar sobre el Pla de l'habitatge, ens permetran entrar amb molta més profunditat en els temes concrets expressats per l'il·lustre diputat interpellant, deixant de banda els continguts del Pla, etcètera, etcètera, que van ser a bastament exposats per mi en la Comissió. Per això, probablement, alguns il·lustres diputats i il·lustres senyores diputades potser no entendran el complet de la intervenció perquè crec que s'hauria d'emmarcar dintre de la meua presentació del Pla de l'habitatge de fa quatre dies —com dic— davant de la Comissió.

Aniré, doncs, a respondre molt concretament alguns dels punts plantejats per l'il·lustre senyor diputat, que, per altra banda, ja els va iniciar en la seva exposició l'altre dia en comissió.

En primer lloc, voldria entrar a puntualitzar alguns dels extrems pel que fa a la història, el resum que ha fet de la història l'il·lustre senyor diputat. Havia iniciat la seva intervenció dient que malgrat que, òbviament, si ells haguessin governat, la política d'habitatge que haurien fet hauria estat molt diferent, que hauria trobat punts d'acord... Home, sembla bastant difícil, sembla bastant difícil perquè després, en la seva exposició, ha vingut a dir que, des d'insolidaris fins a ineficaços..., pràcticament no ha utilitzat ni un sol argument, diguem-ne, de donar una certa «sortideta» com perquè de veritat poguéssim arribar a acords. Miri, escolti'm, el nostre objectiu no és arribar a acords amb vostès —estaríem encantats de poder-los fer—, i nosaltres tenim la nostra política d'habitatge i en tot allò que creiem que les seves iniciatives són positives, nosaltres les adoptarem, com hem fet moltes vegades, i sense que ens caiguin els anells.

Li haig de dir —i intentaré demostrar-li-ho— que, de la seva intervenció, al marge, diguem-ne, dels qualificatius que això sempre és subjectiu i vostè és perfectament legitimat per utilitzar els que li semblin adients, jo no he sabut trobar cap iniciativa que sigui, en aquest sentit, positiva; alguna sí, li ho comentaré després, el que passa és que me les hauria de concretar, perquè ha dit el que fem malament però no m'ha donat una alternativa, que amb molt de gust l'escoltaria.

Respecte a la història: en política de sòl, ha dit, tenen competències urbanístiques i no les han exercit. Bé, fins fa un any,

aproximadament, érem l'única comunitat autònoma que les havíem exercit: el Govern de la Generalitat ha legislat tres vegades, fins al text refós havia legislat fins a tres vegades en aquest Parlament, aquest Parlament ha fet tres legislacions urbanístiques, i era l'únic parlament autonòmic que havia legislat. Per tant, no és cert; potser no ho haurem fet com a vostè li hauria agradat, però hem legislat i, hi insisteixo, érem els únics que ho havíem fet fins a la legislació feta pel Govern navarrès a la qual vostè ha fet referència –pel Parlament de Navarra–, a la qual vostè feia referència, que fa un any i escaig, una mica abans de la reforma de la Llei del sòl per part del Govern central i del Parlament espanyol.

Per tant, havíem exercit aquesta competència, i, precisament, l'havíem exercit –i creiem que de forma molt més eficaç de com ho ha fet el Parlament espanyol– per intentar resoldre el problema que vostè plantejava, que era el de l'especulació del sòl, i el de..., en *especulació* ja hi ha una connotació, simplement, en el de l'entreteniment del sòl o el de la no-gestió del sòl per part d'alguns propietaris, precisament establint una figura que va ser absolutament nova en la legislació urbanística a nivell de tot l'Estat, que era el sistema d'urbanització prioritària. El sistema d'urbanització prioritària, precisament, el que fa és que, vulgui o no vulgui el propietari del sòl, quan un determinat sector es posa en marxa tenen sis mesos per desenrotllar-lo, i, si no ho fa el privat, les administracions públiques, municipals, administració local o administració de la Generalitat, tenen dret a imposar-se sobre el propietari. Per tant, aquests aspectes que demanava l'il·lustre senyor diputat, potser ell no en tenia coneixement, però existeixen en la legislació de Catalunya des de fa vuit anys exactament, des de l'any 85, amb els sistemes d'urbanització prioritària.

Quan l'Administració local o de la Generalitat estima que un sector és necessari per gestionar-se, per ser posat en el mercat com a sòl i està retengut pel propietari, amb la figura del sistema d'urbanització prioritària, tant l'Administració local com el Govern de la Generalitat poden posar-lo en el mercat, i el propietari té sis mesos per dir si el fa ell o se'l queden les administracions. Per tant, hi ha el dret de tempteig i retracte, i hi ha l'obligació de gestionar i moure aquest sòl per part del privat. I, de sectors d'urbanització prioritària, se n'han fet molts, molts; no tinc aquí la xifra, però se n'han fet molts, i recordo que en alguna pregunta per escrit li he donat resposta a aquest tema: se n'han fet molts. I també és un dels sistemes que ara veurem, que també s'utilitzaran en el futur per al programa de sòl que ara veurem.

Per tant, no és cert que no s'hagin exercit les competències urbanístiques, competències urbanístiques que cal recordar que no són mai de decisió, sinó que són unes competències urbanístiques compartides amb l'Administració local, compartides amb l'Administració local.

Deia després que tampoc a través de l'instrument de preparació de sòl que té la Generalitat, que és l'Institut Català del Sòl, hem actuat bé. He escrit aquí: «una gestió inadequada i insolidària». Deia que ha mancat inversió en adquisició de sòl; ja vam tenir oportunitat de comentar-ho l'altre dia, i li vaig dir que s'ha incrementat molt la dedicació pressupostària a l'adquisició de sòl industrial, dels anys 86 al 89, evidentment, perquè creiem que era absolutament imprescindible, a Catalunya, disposar d'aquest sòl, i tant de bo que s'ha fet, aprofitant que, a

més a més, s'ha fet amb una distribució territorial, sobre la base de la política d'industrialització difosa del Departament d'Indústria i Energia, que crec que ha donat molt bons resultats, sobretot en l'objectiu de l'equilibri territorial a Catalunya.

Però que s'hagi fet aquesta inversió important en sòl industrial no vol dir que no s'hagi fet inversió en sòl residencial, i, sobretot, el que no vol dir és que no s'hagi posat l'esforç: de sòl residencial, en té, l'Institut Català del Sòl, i en té força, i en té força. Feia referència a les adquisicions: que de 106, només 8 eren a la Regió I; però és que, a la Regió I, l'Institut Català del Sòl en té molt, de sòl, perquè pràcticament tot el sòl transferit per l'antic IPPV està situat sobre la Regió I. I aquest és un dels punts on em podria donar una ajuda l'il·lustre senyor diputat: per exemple, en aquest moment l'Institut Català del Sòl, des de l'any 87, aproximadament, doncs està intentant desenvolupar el polígon de Balafia a Pardinyes que té sòl per a 1.700 habitatges; o a Campllong, a Sabadell, amb 1.300 habitatges; o la riera de Caldes –la il·lustre diputada Rosa Martí ben segur que li donarà algun suggeriment a fer–; què hem de fer? Hem de desenrotllar aquell sòl? N'hi ha, de sòl, d'acord amb el plantejament tal com el vam rebre nosaltres: en aquell sòl hi cabien uns 10.000 habitatges, aproximadament. L'any 81 es va acordar desenrotllar només fins a 3.500, estan desenrotllats 2.600, en queden 900 que s'estan desenrotllant ara... (*Remor de veus.*)

Volem que optem a desenrotllar els 5.000, aproximadament, restants que hi ha? Creu l'il·lustre senyor diputat i el Grup Socialista que el que hem de fer per assumir la demanda de sòl, que ve de la mà de la manca de sòl a la ciutat de Barcelona i de l'expulsió fora de la ciutat de Barcelona d'aquesta demanda..., l'han d'assumir aquests municipis, i en quines quantitats l'han d'assumir? Què hem de fer a Cerdanyola? A Cerdanyola hi ha, per exemple, un sòl propietat de la Mancomunitat de Municipis, on es poden desenrotllar em penso que són 2.000 habitatges; des de l'any 77 en té la propietat i no s'ha desenrotllat pas. Per què? Perquè és evident que hi ha unes decisions polítiques que cal prendre respecte a quin és el model territorial que utilitzem. Hem de desenrotllar tot aquest sòl per a aquesta gran demanda d'habitatge que hi ha? O tenen dret els municipis a dir fins a quina mesura poden assumir-ho sense que els canviï extraordinàriament les seves realitats? Nosaltres creiem que sí, que tenen aquest dret, i per això hem intentat fer-ho de comú acord amb ells i no pas, doncs, utilitzant, fins i tot en sòl que és propietat de l'Institut i que està valorat patrimonialment pel conjunt d'habitatges que teòricament tenen dret a fer-se, però és evident que crec que no l'hem d'utilitzar, i fins avui no ho hem fet i és la nostra política continuar-ho mantenint així, que fins que no s'arriba a un acord amb el municipi corresponent respecte al desenvolupament d'aquell sòl, entenem que no hem d'exercir la potestat que tenim i la competència que tenim, per sobre de la voluntat municipal. I no ho hem fet, i voldria sentir si és que el que ens diuen és que ho hauríem de fer. Creiem que no ho hem de fer, hi insisteixo, creiem que no ho hem de fer.

Per tant, no hem comprat sòl aquí, perquè el tenim i el tenim per desenvolupar habitatge, ja li dic: de l'ordre dels 10.000 habitatges només sortirien amb aquest sòl, que ja és d'adquisició per part del..., 5.000, aproximadament, a Cerdanyola, amb unes cent hectàrees, al marge d'aquest que li deia de la Mancomunitat; uns 5.000 més a la riera de Caldes; 1.300 a Campllong, a Sabadell; 1.700 a Lleida... Imagini's si en podríem fer, però

s'ha d'anar amb calma i s'ha de pactar i convenir amb els municipis, perquè és absolutament cert que els municipis no poden assumir determinats creixements exagerats respecte a la seva estructura, i que, per tant, s'ha d'anar en compte amb la forma com es realitza.

Quina és la política de sòl que, per altra banda, hem intentat desenvolupar al llarg d'aquest temps i, sobretot, la que desenvoluparem en el Pla de l'habitatge? Una de les grans virtuts que té aquest Pla de l'habitatge, com ha sentit comentar l'il·lustre senyor diputat —i ho he dit, i crec que és un encert per part del Ministeri d'Obres Públiques—, és la d'haver introduït, per primera vegada, ajudes per a l'adquisició i preparació de sòl; per primera vegada també i no n'ha fet referència l'il·lustre senyor diputat —he vist que havia revisat els pressupostos del 93, i hauria d'haver-ho vist—, per primera vegada hi ha 2.000 milions per a preparació de sòl en el pressupost. Fins ara, l'Institut Català del Sòl, com vostè sap, no rebia subvenció del pressupost; ara, a partir d'aquest any sí que en rep; per tant, la política de sòl que anem a fer, quina és? Surt sobre la base del programa de sòl de l'habitatge, del Pla de l'habitatge, que, com vostè sap, ja s'ha convocat el primer concurs —per cert, vam ser el primer Govern autònom que va convocar el concurs, pràcticament, al mes d'abril, que feia un mes que s'havia signat, pràcticament, el conveni—, va sortir a concurs un sòl per a 16.000 habitatges; mentrestant, durant aquest mes i mig vam tenir temps de concertar amb la Federació i amb l'Associació de Municipis la fórmula de fer-lo, perquè només amb la concertació municipal aquest programa podrà anar endavant —només amb la concertació amb els municipis—: van participar-hi i formen part de la comissió d'adjudicació la Federació i l'Associació de Municipis, i d'aquest concurs que es va fer el mes d'abril va sortir sòl per a 16.000 habitatges, d'aquests 16.000 han estat adjudicats 12.000. Estem pendants de convocar un segon concurs —que ho farem dintre del mes de desembre—, i estem pendants, per a convocar-lo, de la resolució de tres recursos que hi ha plantejats sobre el primer concurs, del mes d'abril, que encara estan per resoldre, com li dic, encara que la resolució de la resta és del mes d'octubre i va sortir publicada ja el mes d'octubre. Com li dic, sòl per a 12.000 habitatges.

Com vostè sap, en el Pla hi cap sòl fins a 24.000 habitatges. Per tant, amb aquesta primera tongada d'adjudicacions ja hem adjudicat fins al 50% de les possibilitats que tenim, i calculem que ara pot sortir un segon concurs, per uns 8.000 habitatges més, la qual cosa voldria dir que en el primer any de funcionament del programa hauríem posat pràcticament sòl per a 20.000 dels 24.000 que tenim per a tot el conjunt del Pla.

Entenem, per tant, que la política de sòl és molt clara. Primera: per primera vegada, dedicació pressupostària; segona: a través dels concursos de sòl, on l'Institut va amb el seu propi sòl allà on no van les administracions locals o els privats, que també tenen dret a acollir-se a aquest sòl. Com recordarà vostè, aquest sòl té la condició o ha de complir la condició que, sobre ell, s'edifiqui amb un percentatge determinat, del 75% com a mínim, habitatge de preu taxat, de protecció oficial, o de promoció pública, amb percentatges diversos. Per tant, és un sòl adient per generar l'habitatge que necessitem per donar compliment al Pla de l'habitatge.

Ha mostrat interès a saber la distribució territorial —una de les queixes que feia era la distribució territorial—, i ja li he dit

fins a quin punt no era correcta la seva apreciació pel que feia al passat, però li diré que, de les actuacions aquestes de sòl que han sortit a concurs, doncs..., no ho tindrè en percentatges, però en els sectors d'urbanització prioritària, en el Baix Llobregat, n'hi ha a Abrera, Castelldefels, Cornellà, Esparreguera, Gavà, Martorell, Molins de Rei, Pallegà, el Prat de Llobregat, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Vicenç dels Horts, Santa Coloma i Viladecans; en el Vallès Occidental, a Montcada, Palau de Plegamans, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Terrassa... Suposo que no vol que li llegeixi tota la llista. Després n'hi ha al Vallès Oriental i al Maresme. En sectors d'actuació pública, a Gavà, Martorell, Pallegà, Sant Joan Despí, Cerdanyola, Ripollet, Sabadell, —dos a Ripollet—, Terrassa, dos a Granollers, Mollet, Montmeló, Mataró, Tordera, Vilassar de Dalt... En sectors d'iniciativa privada susceptibles d'acollir-s'hi, tots aquests altres; tot això és en la Regió I, és a dir que em penso que és de l'ordre del 80% de les actuacions de sòl recollides en el programa de sòl del Pla de l'habitatge, em penso que són el 80% les que es realitzaran dintre de la Regió I.

Per tant, entenc que no només no és justa ni és correcta la, diguem-ne, crítica respecte al passat, sinó que tampoc no ho és pel que fa referència al futur. O, com a mínim, aquí no hi havia tant crítica com intent de conèixer: doncs sàpiga que no existeix; en qualsevol cas, crec que no ha existit en el passat, però, en qualsevol cas, tampoc no existirà en el futur; és a dir, en el futur, fonamentalment —com és lògic, per altra banda—, el programa de sòl s'adreça a la Regió I, encara que també es tenen molt en compte, perquè tenen un greu problema d'habitatge també, altres ciutats de Catalunya, no només les de més de 50.000 habitants, jo les posaria..., tenen problemes d'habitatge, avui, pràcticament totes les ciutats de Catalunya de més de 8.000 o 10.000 habitants; algunes, fins i tot, de més petites, com per exemple Viella o Sort, per exemple, tenen greus problemes d'habitatge. Per tant, també s'han de tenir en compte.

Pel que fa a la política d'habitatge, l'il·lustre diputat, com va fer ja en la Comissió —aquest és l'avantatge, que potser hem pogut venir tots dos més preparats per poder respondre—, torna o insisteix en dos temes: un, el nombre d'habitatges de promoció pública. Bé, és crítica generalitzada per part de l'il·lustre diputat, que ja ens té..., ja em té, almenys a mi, acostumat que en la seva crítica digui com de malament ho hem fet fins ara, etcètera, i una de les coses en què posa l'accent és en la poca dedicació pressupostària.

Jo l'altre dia ja li vaig llegir unes xifres. Al Pla de l'habitatge —que potser serà bo de conèixer per part de tota la cambra—, en aquests quatre anys 92-95 està previst dedicar-hi, entre totes les administracions públiques, 160.000 milions de pessetes, sense comptar les actuacions en patologies estructurals, de les quals després parlarem. D'aquests 160.000 milions de pessetes, 45.000 són del Ministeri d'Obres Públiques i Transports o de l'Administració central, en definitiva, i 115.000 del Govern de la Generalitat. D'aquests 115.000 del Govern de la Generalitat, 60.000 són recursos directament pressupostaris i la resta són endeutaments que, tard o d'hora, s'acaben recuperant, però que s'han de posar, amb risc, per tant.

Jo ho dic, això, per emmarcar una mica quin és l'esforç que fa el Govern de la Generalitat. Malgrat això, l'il·lustre senyor diputat, doncs, posa l'accent que hauríem de doblar el nombre d'habitatges de promoció pública. Ell deia molt bé que el ritme

fins ara era de 1.000 habitatges/any, que no s'ha aconseguit totalment, que l'estem vorejant però que no s'ha aconseguit totalment, i en el Pla de l'habitatge, com sap l'il·lustre diputat, tenim planificats 2.000 habitatges/any, és a dir, doblar els objectius i més que doblar la realitat, pel que deia l'il·lustre senyor diputat, més els 4.500 de règim especial que, com sap l'il·lustre diputat, també són fonamentalment, no exclusivament, però fonamentalment tirats endavant per l'Institut Català del Sòl. Per tant, és passar de 1.000 habitatges/any a 12.500 en quatre anys, que vol dir més de 3.000. Per tant, crec que l'esforç és evident, i, en qualsevol cas, és una dedicació pressupostària extraordinàriament important, molt més important que, com vèiem, la del Govern central que, per altra banda, probablement és lògic.

Fa referència, l'il·lustre senyor diputat, com feia també l'altre dia, al tema del preu taxat. El preu taxat —el que passa és que probablement les il·lustres senyores i senyors diputats de la cambra no entenen massa la discussió en què ara ens posarem, però crec que val la pena que el sàpiga—, és a dir, el preu taxat és un dels models de subvenció a l'habitatge que ha creat el Pla estatal, per primera vegada, que és el mateix que va crear el Govern de la Generalitat fa quatre anys. S'ha cregut que no només no era dolent, sinó que era prou bo com per aplicar-lo a tot l'Estat, i són moltes les comunitats autònomes que s'hi han aollit. És allò que va ser molt criticat al seu moment quan ho va fer el Govern de la Generalitat i, en canvi, ara ha semblat bo per a tothom. Per què és bo? Perquè un dels problemes que tenim per fer front, un dels problemes que tenim és la quantitat d'habitatges construïts no utilitzats. A Catalunya es xifren en uns 300.000 els habitatges que estan fets i no són utilitzats. I l'única manera per intentar..., mai la protecció oficial havia recollit la possibilitat d'ajudar l'adquisició d'habitatges, sinó només de construir-ne, de nous, i avui s'ha creat aquesta figura del preu taxat, que permet, precisament, posar en solfa, és a dir, posar en el mercat aquest habitatge que existeix, que està fet, i que no està utilitzat, aquests 300.000 habitatges, i es donen unes ajudes a la gent per tal d'adquirir aquests habitatges.

Aquestes ajudes poden arribar..., és a dir, s'hi pot acollir la gent que guanya fins a cinc vegades i mitja el salari mínim interprofessional i es pot cotitzar el metre quadrat fins a 150.000 pessetes/metre quadrat, però aquests són els límits alts, els límits per dalt, tant en capacitat adquisitiva fins a cinc vegades i mitja com en preu per metre quadrat, fins a 150.000 pessetes. I es corre el risc d'errar el judici respecte a aquesta modalitat, si només ens fixem en això, perquè diu el límit per dalt, però no diu res del límit per baix i, de fet, en aquest moment i en ciutats com Barcelona, per exemple, on és impossible, pràcticament impossible..., com ho demostra..., ni la mateixa actuació municipal, que és propietària de sòl, és capaç de construir a uns preus com per ser assequibles o per entrar dins dels barems del mòdul de la protecció oficial; només a través del preu taxat i l'adquisició d'habitatge de segona mà ens en podem sortir i podem, de veritat, tenir una oferta adreçada a gent que guanya no cinc vegades i mitja el salari mínim interprofessional, sinó dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, o tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional.

Miri, el preu taxat..., de fet, el 88% de les ajudes que ja portem donades de preu taxat han anat adreçades a gent que guanya per sota de tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional, que en utilitzar aquesta fórmula té dret a crè-

dits subvencionats al 7,5 i al 8,5. I ara li llegiré un parell de xifres que em sembla que són prou orientatives i que m'agradaria molt que es quedés amb elles, perquè em sembla que, si no, continuarem, doncs, parlant de coses diferents. El preu taxat. Què es necessita, és a dir, per cada habitatge que fa la Generalitat, de promoció pública, necessita dedicar-hi 6 milions de pessetes aproximadament. Amb el cost de l'ajuda del preu taxat en surten 15, amb aquests 6 milions de pessetes. Si sumem el que hi posa també l'Estat, per cada ajuda que donem de preu taxat en surten, per cada ajuda de promoció pública, en sortien dos de preu taxat. És a dir que per cada ciutadà ajudat amb promoció pública, amb els mateixos recursos públics, se'n poden ajudar dos amb el preu taxat. I el que paga l'usuari és exactament el mateix, o hi ha molt poca diferència. Per exemple, en casos concrets: el que paga per amortització de l'adquisició d'un pis de promoció pública són de 26.000 a 28.000 pessetes el mes. El que es paga amb l'amortització d'un habitatge de preu taxat és de 32.000 pessetes el mes, i el que ens costa a les administracions públiques és exactament la meitat. Per tant, la fórmula del preu taxat és la que més eficàcia dona. Nosaltres hem de pensar en la política d'habitatge no només —que també és bo— que tingui aquest efecte revifar el sector de l'habitatge com a sector de promoció i de creació de riquesa econòmica, sinó fonamentalment hem de fer la nostra política sobre la base del receptor de l'ajuda i sobre la base del compliment constitucional que tot-hom té dret a un habitatge digne i que el pugui adquirir.

Doncs bé, amb els mateixos recursos públics arribem al doble de persones utilitzant la fórmula del preu taxat que utilitzant la fórmula de la promoció pública. Per tant, no és necessàriament cert que l'única cosa bona que es pot fer és promoció pública, i fins i tot pot resultar absolutament incert en determinats extrems. Sóc conscient, plenament conscient, que això té un límit, i que probablement: primera, no hi havia manera d'ajudar un adquirent d'habitatge a la ciutat de Barcelona que no és al preu taxat; no existeix habitatge de protecció oficial, pràcticament és impossible en els preus en què està el sòl i en els preus que costa la construcció i amb promoció pública podem fer, però ben poquet. Li recordo que nosaltres tenim signat amb l'Ajuntament de Barcelona un conveni per donar recursos econòmics per construir fins a 400 habitatges/any des de fa cinc anys i no l'hem pogut complir mai, perquè l'Ajuntament ha estat incapaç —i ho comprenc— de generar sòl com per poder construir-hi 400 habitatges/any.

Ara, a través dels programes de Ciutat Vella, probablement podrem entrar-hi, però fins avui ha estat impossible, perquè és físicament impossible. Per tant, l'única manera, en determinats indrets, en determinades ciutats, en determinades situacions, que es té d'arribar a aquest tipus de persones que guanyen per sota de dues vegades i mitja o tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional, no és a través de la promoció pública, no és a través del règim especial, sinó a través del preu taxat, que s'està demostrant que surten a menys de 7 milions de pessetes —7 milions és la mitjana— a la ciutat de Barcelona, fins i tot pisos de segona mà que estaven inutilitzats, que estaven com a parc vacant i que, per tant, els posem al mercat.

Entenc, per tant, que és un mecanisme no només legítim, sinó extraordinàriament eficaç i —hi insisteixo— en qualsevol cas no he sabut veure, en el que vostè m'ha dit, cap cosa que em porti a pensar que n'hi altres de més eficaços, i, òbviament,

doncs, que altres comunitats autònomes no l'utilitzin no vol dir que són menys intel·ligents o que són més solidaris, vol dir, simplement, que el Govern de la Generalitat portava quatre anys —dos anys ja treballant-hi i coneixia aquesta modalitat— i, segona, que aquesta modalitat, que és útil per a determinats indrets, no ho és per a tot. Però nosaltres hem cregut, precisament, seguint el fil de la seva intervenció, que a la Regió I i en determinats indrets de la Regió I, a la ciutat de Barcelona per davant d'ells, que és un dels llocs on hi ha un greu problema d'habitatge, aquest era l'únic mecanisme possible, probablement, per fer-hi front de veritat.

En la segona intervenció intentaré parlar-li de les patologies estructurals, perquè em fa l'efecte que el senyor president ja ha tingut prou benevolència en la utilització del temps; ho faré en la segona intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart pot fer la rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, sobre legislació de sòl i sobre la seva política general en aquesta matèria, jo el que volia veure són els resultats. És a dir, suposo que la finalitat d'una legislació i d'una política de sòl era doble: era evitar, per un cantó, l'especulació i, per l'altre, naturalment, oferir sòl amb suficient quantitat, sòl edificable, perquè es poguessin construir els habitatges necessaris en les zones més necessàries. Jo crec que tant una finalitat com l'altra no s'ha aconseguit, i des d'aquest punt de vista vostè ha d'entendre el meu qualificatiu de «política de sòl ineficaç», no en un altre.

Vostè s'ha referit als sectors d'urbanització prioritària; és cert que vostès ja van fer una legislació en aquest sentit l'any 1984 —si no ho recordo malament—; que aquesta política de sectors d'organització prioritària ha tingut una vida molt lànguida fins ara —i vostè ho ha de reconèixer—; és veritat que sí que ara, en funció, precisament, de l'execució del Pla quadriennal, doncs, ha tingut una reactivació; jo ho celebro. I quant a aquestes preguntes que vostè em feia a mi —que en tot cas seria jo com a diputat que li hauria de fer a vostè, però que vostè m'adreçava a mi—, jo naturalment no li puc contestar municipi per municipi, però és evident que vostès s'han de posar d'acord amb els municipis, això és evident; però també és evident que, abans de construir en una zona determinada, vostès han també de garantir l'oferiment dels serveis i de les infraestructures necessàries i imprescindibles, això també és una de les grans competències de la Generalitat i que a vostès, des de determinats sectors de la societat i de grups parlamentaris d'aquest Parlament, se'ls ve exigint des de fa ja moltíssim temps.

Quant a la localització del sòl, vostè s'ha confós o ha volgut confondre. És a dir, quan jo he parlat de la localització de sòl edificable, o d'actuacions residencials determinades, m'estava referint exclusivament a les que havia fet l'Incasol, no a aquestes localitzacions o a aquest tipus de sòl que els municipis ofereixen per tirar endavant tot el Pla quadriennal, esforç que estan fent els municipis i que jo des d'aquí, doncs, celebro i saludo.

Naturalment que tots els municipis, senyor conseller —una altra de les coses que vostè deia—, tenen les seves necessitats, naturalment. I quan jo dic que vostès, en les seves actuacions de l'Incasol, s'han adreçat més a un tipus de municipis de menor quantitat d'habitants o de menor densitat que en uns altres, és indubtable que jo no estic dient que no es faci també en aque-

lles zones; el que jo estic demanant i li ho estic demanant d'una manera molt clara és que sigui més equilibrat d'acord amb aquestes necessitats que vostès mateixos, en un informe, en un estudi, que jo considero que està molt ben fet, doncs, vostès saben perfectament que havien de donar aquest tipus de satisfaccions. Satisfaccions, naturalment, a aquestes necessitats, no a una altra cosa.

Bé, jo, quant a la política de sòl, que encara m'hi estic referint, doncs, jo confio que les inversions que vostès ara tenen pressupostades es realitzin. I dic això perquè l'any 1991, que és l'últim pressupost, naturalment, que es pot saber la seva realització, amb infinita sorpresa jo he pogut constatar, senyor conseller, que de la partida de sòl, de sòl total, que era de 5.000 milions de pessetes, només se n'ha realitzat 2.856 milions de pessetes, és a dir que només hi ha hagut un compliment d'un 56% d'aquest pressupost. I que la part de sòl residencial que vostès van adquirir es reduïa només a 540 milions de pessetes, que era, exactament, el 19% d'aquests 2.803 milions de pessetes. Aquest, naturalment, és un fet que vostè no em pot negar, perquè està en les xifres, està en la seva liquidació de pressupostos, i, naturalment, doncs, jo no m'explico com en un moment en què era tan necessari vostès no sols no realitzen allò, sinó que, fins i tot, en realitzen gairebé, com aquell que diu, la meitat. Això, no ho entenc.

Jo confio també que d'aquí endavant les actuacions que faci directament l'Incasol —m'hi estic referint una altra vegada i m'hi reitero— siguin localitzades en les zones que en aquest moment ho necessiten més.

I, és clar, jo aleshores dic: bé, anem a veure, això va ser en el passat, però tenim per exemple, també —i la vaig demanar per una pregunta parlamentària—, tenim la relació de les localitzacions d'adquisició de sòl que va fer l'Incasol l'any 1991, i aquí ens tornem a trobar igual que en la dècada passada dels vuitanta; és a dir, de 23 adquisicions de sòl que vostès em referencien, solament 4 a l'àrea metropolitana de Barcelona, i signifiquen en diners només el 18% de la inversió total.

Confiar també, senyores i senyors diputats, senyor conseller, que la totalitat de les actuacions siguin destinades a habitatge protegit. Jo suposo que aquesta sí que serà una política que vostès canviaran. Que no passi com per exemple va passar en aquella urbanització de Torreblanca, que està molt a prop d'aquí, aquesta sí en l'àrea metropolitana de Barcelona, en què una part molt important —més d'un 50% de tot el sòl— va ser subhastat i, per tant, doncs, va anar a parar a iniciativa privada i a habitatge lliure. Doncs, que això no torni a succeir; espero i confio que així passi. Jo crec, de veritat, que vostès s'han de decidir per fer una cosa important, una cosa que naturalment requereix i porta els seus problemes, que és presentar una llei del sòl aquí a Catalunya.

Sobre el conveni, vostè em diu que donem alternatives. Home, jo li dono alternatives. Revisin-lo, revisin-lo. Jo he escoltat amb molta atenció, com vaig escoltar l'altre dia..., naturalment, sempre l'escolto, a vostè, amb molta atenció, i a tots els consellers que em responen, però sobre el tema del preu taxat, tampoc aquí no voldria que hi haguessin mals entesos. El Partit Socialista, el Grup Socialista recolza això del preu taxat. Vull dir, està clarament convençut —clarament convençut— que en certes zones de Catalunya és necessari el preu taxat. En general, fer una política d'habitatge assequible i que, per tant, s'havien

d'augmentar els mòduls, s'havien d'incrementar els mòduls importants de protecció oficial, i en això estem completament convençuts. Estem completament convençuts i hi estem d'acord. Ara, el que jo penso que està malament és l'estructura aquesta d'aquest conveni; és a dir, s'ha donat —jo crec— una prioritat immensa al preu taxat i, en canvi, n'ha sofert el règim especial, sobretot, i el règim general de la protecció oficial. Jo no demano que un se sobreposi a l'altre, sinó que el que demano és un major equilibri.

Vostè m'ha dit: «Home, aquí hi ha hagut un efecte induït.» És a dir, i positiu. Ha dit: «Miri, gràcies a això s'han pogut posar a la venda una sèrie d'habitatges de segona mà que, d'una altra manera, potser no s'haurien pogut posar a la venda». Jo no dubto de les seves xifres. És clar, també, que en un moment determinat, com que el preu taxat al que va orientat és majoritàriament a tots aquells habitatges que ja estan construïts, és clar que les primeres xifres que vostè tingui siguin, precisament, més positives en aquest sentit, perquè només falta que hi hagi un comprador i un venedor, i que es posin d'acord i que se'ls doni els ajuts. Per tant, és molt clar que al començament les xifres seran molt més positives quant al preu taxat. Ja veurem després què és el que passarà —ja ho veurem després. Ara, jo, en certes zones, la veritat és que tinc dubtes que hi hagi una continuïtat, perquè, miri, ahir mateix hi havia en un diari..., vaig veure, doncs, els preus que hi ha en aquest moment a Barcelona-ciutat —Barcelona-ciutat—, mitjanes de 230.000 pessetes —230.000 pessetes, sí— el metre quadrat. Bé, jo crec que amb aquests preus és molt difícil, fins i tot, que els habitatges de segona mà puguin entrar dins d'aquests 7, 8 milions de pessetes que vostè ens està dient; alguns potser sí, però s'acabaran molt aviat.

Repeteix: no estem en contra del preu taxat, sí que estem a favor d'un major equilibri en el conveni. I només, com a títol de referència i sense voler-me estendre massa, jo voldria fer unes comparacions. Per exemple, Catalunya, amb preu taxat, té demanades 29.860 ajudes, i, per exemple, Madrid —que pot considerar-se, doncs, no igual, perquè naturalment té molt més sòl la Comunitat de Madrid que no pas..., bé, la perifèria i la ciutat de Madrid, que no pas la de Barcelona, per exemple, no?—, bé, en va demanar només 9.450. I si anem al règim especial veiem que Catalunya ha demanat 4.250 ajudes, i en canvi, doncs, Madrid en té demanades 9.000 i Andalusia en té demanades 11.500. I si anem a la protecció oficial de règim general ens trobem igual: Catalunya en té demanades 17.200, però per exemple Andalusia en té demanades 39.840, Madrid 37.980 i Comunitat Valenciana 30.229. És a dir, que les proporcions —les proporcions que hi ha— o les desproporcions, si vostè volen, entre el conveni que nosaltres hem signat i el conveni d'altres comunitats d'una densitat de població similar, és indubtable que són molt elevades, molt diferents. I jo el que demano és aquest equilibri. No demano res més.

Vostè ha parlat de les seves xifres: 115.000 milions de pessetes. Jo aquí li voldria dir, senyor conseller, que —ha fet una matisació, i li ho agraeixo; quan vostè parla a la premsa no la fa— aquests 115.000 milions de pessetes que vostè compromet durant quatre anys, jo li vull fer una sèrie de matisacions, perquè crec que si som realistes és més fàcil que arribem a acords i que ens entenguem al final. Miri, 24.000 milions, d'aquests, vostè els ha de deduir immediatament, que són els que corres-

ponen a Adigsa. Normalment, 24.000 milions signifiquen 6.000 milions de pessetes anuals; això és el que Adigsa normalment sempre ha tingut, però és que, a més a més, el patrimoni d'Adigsa, que se li va traspasar, encara no està amortitzat i es paguen també uns lloguers que Adigsa va cobrant i, per tant, aquestes inversions són inversions que es corresponen o quasi s'amortitzen amb el que Adigsa pot cobrar dels seus llogaters, i aleshores ens trobaríem que 40.000 milions de pessetes estan dedicades a la compra de sòl i a l'organització de sòl, que és una inversió recuperable —és una inversió recuperable i que cal dir-ho—, i 40.000 milions de pessetes estan dedicades a la promoció pública d'habitatge per part de l'Incasol —suposo—, que també és recuperable —i també s'ha de dir—, i, per fi, només es dediquen a fons perdut, com el que en podríem dir subvencions complementàries al Pla de l'Estat, 11.000 milions de pessetes en subvencions. Això és el que vostès, de veritat, aporten a aquest Pla, i res més, perquè allò altre és una continuïtat del que vostès venien fent i del que vostès estan..., i el que el Govern de la Generalitat està obligat a fer, perquè, precisament, doncs, per a això està, no? Però és que, a més a més, al pressupost de l'Incasol —i jo el convido que vostè miri les xifres— és inferior aquests anys la inversió —la inversió de l'Incasol—, en números globals, en números totals, és inferior a la dels anys 1991 i 1992. I no dic res si fem la comparança amb pessetes constants.

La promoció pública —i li ho torno a repetir i vostè no m'ha sabut dir que no, perquè naturalment és veritat— és inferior a la dels pressupostos del 91 i 92. Miri-s'ho, si us plau, perquè potser no s'ho ha mirat. El sòl residencial creix, és veritat; per primera vegada —per primera vegada— en aquests pressupostos hi ha una diferència entre les partides consignades per compra i adquisició i urbanització de sòl industrial i les de sòl residencial. Per primera vegada, i ho celebro, perquè així serà més fàcil segurament de fer-ne el seguiment i tenir-ne, doncs, el control. Però la xifra global no ha variat. El que únicament vostès han fet en aquesta ocasió és passar quantitats del que abans era la seva política tradicional de compra de sòl industrial a sòl residencial, però sense que hi hagi un increment. Aquesta, en tot cas, és l'única novetat que nosaltres hem pogut veure en el pressupost de l'Incasol d'aquest any. Cal —i aquesta és una alternativa; vostè em demana alternatives—, cal un esforç inversor, en aquest sentit, superior al que vostès estan fent: cal.

Sobre l'aluminosi, bé, vostè no m'ha contestat; jo tampoc no m'hi referiré perquè, en tot cas, estaria repetint coses que ja s'han dit. Per tant, nosaltres el que demanem és que vostès en la pròxima revisió que puguin fer del conveni amb l'Administració de l'Estat, doncs, s'ho mirin d'una altra manera i equilibrin millor les xifres, les xifres que vostès, en aquest moment, doncs, han subscrit. I quant a les inversions, que aquestes inversions s'incrementin, i quant a les actuacions de l'Incasol, que aquestes actuacions, doncs, es localitzin en les zones que en aquest moment nosaltres considerem que tenen més necessitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Per contestar la rèplica, té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. El senyor Oliart em deia a l'inici de la intervenció de rèplica que les legislacions s'han de mesurar per l'eficàcia. Aquest és un plantejament diferent del que ha fet en la primera. En la primera

simplement ha jutjat que nosaltres no havíem legislat —cosa que no és certa, nosaltres hem legislat— i ha valorat als altres el fet simplement que havien legislat, no de l'eficàcia que han tingut respecte a la lluita contra l'especulació, perquè òbviament si mirem l'eficàcia que han tingut contra la lluita de l'especulació... O és que es pensa que aquest només és un problema a Catalunya?

I és tan evident que l'especulació amb el sòl no s'arregla només amb una legislació —ajudes—, però és tan evident, a més, que el problema de l'especulació no ha estat un problema només a Catalunya, el problema de la retenció de sòl o de la manca de sòl no ha estat un problema només de Catalunya, que no és una argumentació que se li pugui donar —diguem-ne— massa versemblança, eh? Crec que nosaltres hem legislat. Nosaltres hem legislat en la direcció de permetre i d'obligar el privat a generar sòl i a posar en marxa sòl a través de l'actuació municipal o de la mateixa Generalitat. És un mecanisme que s'ha utilitzat i, com reconeixia el mateix senyor diputat, és un mecanisme sobre el qual romanen molt fonamentalment les actuacions de sòl del Pla de l'habitatge.

Jo m'he explicat fatal, perquè l'il·lustre senyor diputat continua dient exactament el mateix que en la primera intervenció i, per tant, la meua intervenció ha estat absolutament inútil en aquest sentit. Confio que no per al conjunt de la cambra, però en qualsevol cas hi insistiré novament.

Diu: «No han comprat sòl i res del sòl a la Regió I.» El que li he intentat dir és que si no hem comprat sòl és perquè ja el tenim. L'Institut Català del Sòl té sòl suficient en la Regió I com per tirar endavant de l'ordre dels 15.000 habitatges, i, per tant, no necessita comprar sòl, el que necessita és poder tirar endavant aquests sectors, i aquests sectors no els tira endavant no perquè amb el municipi no ens entenguem respecte als serveis, sinó perquè hi ha vegades... Aquest és el sòl que vam rebre —aquest és el sòl que vam rebre— i a vegades és legítim que un determinat ajuntament s'ho plantegi. Fa poc va sortir als mitjans de comunicació, doncs, una diferència d'opinions, unes discussions amb l'Ajuntament de Santa Coloma, que creu que avui són 3.000 habitants, —no Santa Coloma de Gramenet, sinó Santa Coloma de Cervelló—, són 3.000 habitants i que creu que no ha de créixer amb mil habitatges de cop, i probablement té raó. Però quins problemes li planteja això? O, com dèiem abans, doncs, l'Ajuntament de Mollet, amb Riera de Gallecs, doncs, que hi ha molta gent i algun del seu mateix Grup Parlamentari que creu que aquest no és un sòl per fer habitatges, sinó que s'hauria de declarar zona d'espai protegit, etcètera. Bé, és legítim; és un sòl propietat de l'Institut i, per tant, propietat del Govern de la Generalitat, propietat d'aquest Parlament, també, és a dir, propietat del Govern de Catalunya.

Bé, de sòl en tenim. O sigui no és una qüestió de comprar-ne més, de sòl, és de tirar-lo endavant, i això no sempre és senzill, i, a més a més, ho comprenem, que no sempre sigui senzill. I hi insisteixo: el sòl que estem preparant a través dels sistemes d'urbanització prioritària que es contemplen en les subhastes de sòl que s'han fet d'acord amb el Pla de l'habitatge, contemplen pràcticament totes les seves actuacions —ja li ho he dit, gairebé un 80%— dintre de la Regió I.

Deia el sòl de l'Institut, si ara, a partir d'ara, farem protecció oficial només. Aquestes són les instruccions que hem donat —ja li ho vaig comentar l'altre dia—, tot i que és molt discutible

aquesta mesura, i en aquest sentit no ho dic només per justificar el que hem fet en el passat, sinó per allò que hem discutit tantes vegades, que no és bo que en un determinat sector hi hagi només habitatges de promoció pública, per exemple, el que és bo és combinar habitatges de promoció pública amb habitatges de protecció oficial, amb habitatges de preu taxat, per tal de fer, doncs, un acoblament social més senzill i no pas contribuir a la creació d'alguns guetos que hem heretat del passat, i tant de bo que no els tinguéssim —com vostè sap, senyor diputat, i ja sé que està d'acord amb aquesta política—, però li vull esmentar una altra cosa: en les ajudes del sòl contemplades en el Pla de l'habitatge, en els sectors que es promocionen, no només no es prohibeix, sinó que s'impulsa que hi hagi un cert habitatge lliure. Per què? Perquè som conscients que l'única manera que el promotor privat hi participi amb la promoció i gestió de sòl, que és el que necessitem, i amb la construcció d'habitatge de protecció oficial, és que tingui un cert mecanisme que li permeti fer un marge de beneficis amb el lliure, que no li permet la protecció oficial, i només compensant l'un i l'altre hi participi, i és evident que necessitem la seva participació, com la de les entitats financeres —que aquí no han sortit—, però, òbviament, més del 80% dels habitatges del Pla de l'habitatge, en el conjunt de l'Estat, són promoguts..., han de ser promoguts pels privats. Per tant, tan de bo que ens hi participin. I una fórmula perquè hi participin és precisament aquesta: vendre en sectors en els quals una part del sòl va destinat a habitatges de protecció oficial, però una altra de renda lliure, que permet un millor acoblament social, però que, a més a més, permet que tingui l'atractiu com per jugar-hi i col·laborar amb les administracions públiques en la resolució del problema de l'habitatge.

Insisteix en el tema del preu taxat. Perfectament legítim. Jo li haig de dir, amb tota sinceritat, que mentre continuïn donant-se els resultats que s'estan donant pel preu taxat no ho canviarem, i, a més a més, creiem que és absolutament encertat que no ho canviem, pel que li deia abans; és a dir, necessitaríem el doble de recursos, no nostres —no nostres, perquè el règim especial, com sap l'il·lustre diputat, no ens costa diners nostres—, sinó del Ministeri d'Obres Públiques i Transports, per arribar a la mateixa gent. Necessitaríem el doble de recursos. Nosaltres estem arribant a la gent que guanya per dessota de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, utilitzant la meitat dels recursos, utilitzant les administracions públiques, no només nosaltres.

Nosaltres, si comptem la Generalitat, només, arribem a quinze vegades més; és a dir, un de règim especial ens permet donar quinze ajudes de preu taxat, però en el conjunt de les administracions una de règim especial són dues de preu taxat. Mentre aquest barem es doni i mentre de veritat puguem arribar a la gent que guanya per sota de dues vegades i mitja a través d'aquest mecanisme ho continuarem fent. Òbviament, quan això no es doni —que jo he estat el primer de dir-li que això probablement deixarà de succeir d'aquí a algun temps—, proposarem el canvi, en el benentès que òbviament arribarem, a través d'aquell mecanisme, arribarem a menys gent de la que avui puguem arribar.

El tema de la dedicació de recursos pressupostaris; escolti'm, miri, no..., es podia haver estalviat això de dir que no matiso davant de la premsa; sàpiga que aquest Pla de l'habitatge no l'he presentat davant de la premsa, només l'he presentat da-

vant d'aquest Parlament i que la premsa estava exactament escoltant el mateix que escoltava vostè i, per tant, tot el que hagi matisat davant de vostè, he matisat davant de la premsa; en cap moment he tingut cap contacte amb la premsa i sóc molt curós de les coses que dic i sóc bastant curós —almenys ho intento— i, per tant, tot el que hagi matisat davant de vostè sàpiga que he matisat exactament igual davant dels mitjans de comunicació. Insisteixo: dedicació pressupostària: 60.000 milions, i no hi ha res comptat dos cops; dedicació pressupostària: 60.200 milions, 22.000, construcció directa de l'Incasol, és a dir, aportacions del pressupost d'Arquitectura i Habitatge a l'Institut Català del Sòl per a la construcció d'habitatge; 8.400 milions —els 2.000 que hi han enguany, repetits quatre anys— de preparació de sòl per l'Institut Català del Sòl; 18.800 milions, de rehabilitació del parc públic d'Adigsa, que vénen del pressupost —n'hi han 5.200 més que vénen d'alienacions; aquests no els compto—, del pressupost, 18.000; subvencions en protecció oficial i a preu taxat de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, 6.000 milions; subvencions de la Secretaria General de la Joventut, 3.000 milions; rehabilitació privada de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, 2.000 milions; total, 60.200 milions.

D'endeutament: 8.000 milions que s'endeuta l'Institut Català del Sòl per a la construcció directa d'habitatges en règim especial; 12.000 milions, que és el crèdit subvencionat pel Ministeri d'Obres Públiques i Transports per a preparació de sòl; 6.000 milions, més 6.000 milions —12 més 6—, total 26.000 milions que vénen de l'endeutament; ingressos propis per alienacions, 13.600, que serviran per preparar sòl —aquests són dels ingressos de les vendes del mateix Institut—; 5.200, que són fruit de les vendes que van per a la rehabilitació d'habitatges d'Adigsa, més 10.000, que és el tema de les fiances, que vostè coneix molt bé, per a construcció directa d'habitatges. Tot això totalitza 115.000 milions de pessetes, 60.200 del pressupost i la resta —com li dic— d'endeutament o ingressos propis.

Patologies estructurals: diferències entre el públic i el privat; no és cert; és a dir, sí que és cert, i ara li explicaré per què entre el públic i el privat. És cert perquè tant el Ministeri d'Obres Públiques, que com vostè sap participa en el programa d'ajut aportant-hi el 50% dels recursos, com la Generalitat, hem cregut i creiem, i insistim a dir que la rehabilitació d'una patologia estructural és fonamentalment competència o responsabilitat del propietari de l'habitatge.

Llavors, sigui quin sigui el propietari, sigui públic o privat, no es fan diferències; és a dir, al Programa de patologies estructurals, fruit del conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i Transports i el Govern de la Generalitat, no es fa cap diferència segons que el propietari sigui públic o sigui privat, i, òbvia-ment, tampoc no es fa cap diferència entre que el propietari públic sigui la Generalitat o que el propietari públic sigui una administració local, un patronat municipal. Sí que el fa el comportament de la mateixa Generalitat. Però del programa d'ajudes..., una altra cosa és que el Govern de la Generalitat decideixi a través d'Adigsa el 50%, que no és subvencionat pel programa públic, subvencionar-lo ell en part, tot, el cent per cent o només parcialment. Però aquesta és una decisió que també poden fer els patronats municipals, però des del punt de vista del programa públic de patologies estructurals no es fa cap diferència ni entre públics i privats, més que la que uns són propietaris

i els altres no, ni tampoc entre propietat pública-Generalitat o propietat pública-patronats municipals.

Que no es gasten els diners tan... Ja m'agradaria que es gastessin. És absolutament cert, i té tota la raó l'illustre senyor diputat, que el programa costa molt de posar-se en marxa; hi han en aquest moment uns nou-cents edificis rehabilitant-se a Catalunya, amb subvencions ja sol·licitades; n'hi han uns 1.800 que estan, diguem-ne, signant els convenis en aquest moment, que podrien tirar endavant al marge —insisteixo— del parc públic, que aquest va per uns altres camins i que també van en marxa; em penso que són de l'ordre de dos mil els que ja porta rehabilitats Adigsa, però ens hauria agradat anar molt més ràpid. Ja fa pràcticament un any, farà aviat un any, fa un any que existeix el Programa i ens hauria agradat molt anar més ràpid. Nosaltres no podem fer-hi res perquè, com vostè sap, si no gastem els diners és perquè no ens demanen la subvenció; nosaltres no som els que fem les reparacions, són fonamentalment els mateixos privats, els propietaris dels habitatges i, per tant, ens agradaria molt poder anar molt més ràpids. Val a dir que en el mes de setembre es va signar un nou conveni amb les entitats financeres per tal que es puguin acollir als crèdits del Pla de l'habitatge en la part no subvencionada pel Ministeri d'Obres Públiques i Transports i per la Generalitat, és a dir, en aquest 50% o 60% es poden acollir aquests crèdits, i creiem que això ens permetrà accelerar molt. És a dir, sabem, ens consta que hi havia moltes comunitats de propietaris, moltes comunitats de veïns que estaven esperant una solució a aquest percentatge, que no era subvencionat, per trobar un finançament per a aquest percentatge. I és un finançament en les mateixes condicions del Pla de l'habitatge; és a dir, que pot arribar a interessos només del 6,5 %, a un cost del diner del 6,5%, que ens dona la sensació que ens permetrà anar molt més ràpid —nosaltres també ho voldríem—, anar molt més ràpid en la resolució d'aquest tremend problema tant des del punt de vista, creiem, ja no de la seguretat, com sobretot de la qualitat en l'habitatge, que necessitem promoure aquestes rehabilitacions, aquestes reparacions dels habitatges que pateixen patologies estructurals.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de seguretat i higiene en el treball, que formularà el diputat senyor Domènec Sesmiolo. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de seguretat i higiene en el treball

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores, senyors diputats, el nostre Grup tenia la voluntat i la intenció d'interpellar el Govern sobre la política de seguretat i salut laboral, sobretot a partir del moment de la creació, mitjançant decret, del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral i també de la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut Laboral.

La veritat és que aquests decrets van sortir al DOGC el 30 de març i hauríem esperat un temps prudencial per interpellar el Govern sobre quins eren els resultats concrets i quins haurien

estat els seus propòsits de capteniment a partir de la creació d'aquests organismes per millorar la salut laboral al nostre país. Però he de confessar que hi ha hagut un detonant, un detonant que ens ha fet, doncs, avançar en el nostre propòsit, fer-ho ara, fins i tot pel procediment d'urgència, que han estat aquests brots, o aquesta accidentalitat que s'ha produït en el País Valencià a partir d'una malaltia que crec que es diu fibrosi pulmonar, produïda per efluvis de matèries químiques —sembla— en els processos d'estampació tèxtil; jo exactament el nom tècnic no el conec, però em sembla que es tracta bàsicament d'això, no?, unes substàncies, doncs, que es desconeixia que podien produir aquesta malaltia; però, no obstant, hi han uns casos molt detectats no únicament de la gravetat de la malaltia, sinó que fins i tot amb morts, s'han produït morts.

Per tant, diguem-ne, d'aquí en podria sortir la primera pregunta de cara, doncs, a aquesta interpellació, és a dir, coneix el seu Departament si en el nostre país hi han també casos d'aquesta malaltia greu, quines mesures ha pres el Govern? Si n'havia pres de preventives, és a dir, si, diguem-ne, els mecanismes ordinaris, de què disposa l'Administració, ja podien semblar que eren suficients o són suficients al seu criteri per combatre de forma preventiva —repeteix— malalties d'aquest tipus? I, si no fos així, si realment aquestes notícies i aquest coneixement i aquest intercanvi, que suposo que hi ha hagut informació respecte a aquesta malaltia greu, que —repeteix— ha produït, ha provocat morts, si el seu Departament ha fet alguna política concreta, si ha pres algunes mesures concretes, si ha intensificat la vigilància, la inspecció, si em podria dir el conseller quantes empreses d'aquest sector de la indústria podrien tenir el perill que els seus treballadors, de no prendre mesures, de no estar adequadament dimensionats els aspectes de salut laboral...

Tota aquesta problemàtica, doncs, en el nostre país, a Catalunya, concretament, quin és el grau de coneixement del Departament dels riscos que poden passar a aquests treballadors i si s'ha produït —repeteix— algun cas, si està en tractament o quines mesures s'han pres. Però, també ens interessa conèixer de part del responsable del Departament, del conseller, com ha anat o com s'està desenvolupant aquesta política a partir de la creació d'aquests dos organismes; és a dir, si hi ha hagut reunions periòdiques, si el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral està treballant a plena satisfacció.

Sí que li volia fer algun comentari sobre la creació mitjançant decret d'aquests dos organismes, però especialment sobre el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral. Aquí es diuen, doncs, les funcions que ha de desenvolupar aquest Consell i també els membres que el componen; parla de sis vocals representants de l'Administració; sis vocals representants de les organitzacions sindicals i sis de les organitzacions empresarials. Tinc coneixement —i, en tot cas, el senyor conseller m'ho confirmarà o em corregirà— que en el moment de produir-se els nomenaments de les persones que han de compondre aquest Consell, doncs, des del punt de vista de la representació sindical, em sembla que s'ha seguit amb la praxi de donar només representació als sindicats majoritaris, i si bé, realment, aquesta és una praxi, doncs, que en general no és que la trobem desentertada, potser en temes d'una especificitat tan concreta, en la qual, diguem-ne, més que repartir-se parcel·les, diguem-ne de poder i d'influència, és de problemàtiques concretes, si s'ha tin-

gut en compte o per què no s'ha tingut en compte poder ampliar aquesta representativitat. O bé és que hi ha la voluntat —jo m'atreiria a suggerir—, si ens fixem en l'apartat g de l'article tercer d'aquest Decret, on parla que es podran «crear comissions per realitzar estudis, anàlisis i propostes tècniques d'actuacions sobre aspectes concrets i específics que se li encomanin...», és a dir, si en el moment de crear aquestes comissions, el Departament té el propòsit de donar acollida o representativitat a vegades a sindicats molt implantats en un sector que poden ser molt majoritaris en un sector però que no són, precisament, els que són majoritaris, des d'un punt de vista més global, a tot Catalunya. No ho sé..., jo a vegades m'ha preguntat per què en àmbits com el de la sanitat resulta que hi han sindicats, doncs, que poden discutir, perquè són els majoritaris en el país —això ningú no els ho nega—, doncs, el conveni provincial de la sanitat, per exemple, quan hi han sindicats que són molt majoritaris en l'àmbit de la sanitat i que es veuen marginats d'aquesta discussió, no?

Per tant, en fi, això potser pot respondre, doncs, a imperatius legals, però jo no crec que en el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral això sigui per imperatius legals, sinó que ens agradaria que el Departament tingués una major sensibilitat, doncs, a ampliar aquesta representació sindical i, en tot cas, que el conseller, doncs, ens expliqués quines són les raons per les quals, diguem-ne, es limita la representació dels representants sindicals en temes que..., ho repeteixo, sobretot quan en apartats com el que he llegit, doncs, poden produir-se en àmbits concrets on hi hagi un altre tipus de representativitat, si és aquí on, precisament, el Govern ho té previst.

També ens agradaria que el senyor conseller ens digués quines són les tendències, quines són les dades, òbviament provisionals, que ens pot donar sobre l'evolució de la sinistralitat aquest any 92. Si no tinc malament les dades, sembla que els últims anys s'ha produït o s'han obtingut resultats positius de la política del Departament. Si les dades no em fallen i —repeteix— el conseller, doncs, no me les corregeix, els últims tres anys sembla que han baixat en un 15% els sinistres amb resultat de mort; també en els últims quatre anys els sinistres greus han descendit en un 17,4%, i en els lleus també es nota un descens important. Aquestes notícies són bones, però en una força política que ens sentim personalistes i que practiquem el personalisme, doncs, ja sap vostè —i suposo que això sí que és compartit per tota la cambra— que un sol cas de mort o un sol cas d'accident greu, doncs, tindríem la mateixa preocupació, òbviament, la mateixa no, si és que la sinistralitat anés *in crescendo*, és a dir, ens tranquil·litza que vagi decreixent, però el sol fet que n'hi hagués alguna ja seria preocupació per part nostra. Per tant, vejam si de forma provisional vostè disposa d'alguna dada que ens pugui fer veure si l'any 92 hem seguit, doncs, en la línia de creixement de la sinistralitat laboral a Catalunya.

Són totes aquestes qüestions que a mi m'agradaria que el senyor conseller ens aclarís. Si pogués ser, doncs, i si fos positiu —com jo espero— per tranquil·litzar la sensibilitat ciutadana sobre aquestes notícies que, com he dit, han estat el detonant de la nostra interpellació i, de la forma més concreta, si la creació d'aquests organismes i el seu funcionament a partir del primer trimestre d'enguany els considera que són positius, que han fet una tasca en favor d'aquests resultats de descens, i, a partir de la creació d'aquests organismes, quins són els propòsits de cap-

teniment del Govern de cara a millorar la situació o les polítiques de prevenció en el tema de seguretat i salut laboral.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreras.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, il·lustre senyor diputat, miri, per l'ordre de les meves notes m'anirà millor, si m'ho permet, abastar primer el tema dels accidents i després el tema específic que vostè ha plantejat, pràcticament, d'una cosa quasi monogràfica, pel que fa referència al brot de fibrosi pulmonar, i en funció de la seva interpellació, de la seva formulació escrita, preparava fonamentalment un plantejament de resposta quant a política general, capteniment quant a la política de prevenció pel que fa a la seguretat i higiene en general. Però em sembla que li podré donar resposta completa.

La política de seguretat, higiene i salut laboral —per ser complets— que venim seguint des del Govern de la Generalitat i que constitueix la base dels nostres propòsits de capteniment posa l'accent —ho he dit altres vegades— en la prevenció, així com també —i aquests són elements en què cada dia s'hi posa més accent— en la responsabilització, tant dels empresaris i dels treballadors com de la mateixa Administració, per tal de fer possible tots plegats una millora continuada i decisiva de tota l'acció preventiva.

Concretament, quant a l'accidentalitat. Vostè ho ha dit: els darrers quatre anys, concretament, hi ha hagut..., s'han produït uns resultats, producte d'aquesta col·laboració. Jo voldria destacar que això no és producte o resultat únicament de l'Administració, jo crec que aquests resultats molt positius que s'estan assolint els darrers anys són producte d'aquesta col·laboració entre tots els agents que participem en aquest tema: els empresaris a través de les patronals, els sindicats, treballadors, perquè tots els àmbits hi treballen, i la mateixa Administració.

Vostè ha donat les xifres; per tant, jo no les repetiré; en tot cas, si en la rèplica desitjés alguna puntualització o major detall, ho tinc a la seva disposició. Remarcar, això sí, que en aquests darrers quatre anys últims han disminuït en nombres absoluts i any rere any els accidents greus, han disminuït els accidents mortals en els tres darrers anys, any rere any, i han disminuït també els accidents lleus en els darrers dos anys i, per tant, la totalitat d'accidents també en els darrers dos anys.

Vostè m'ha demanat dades sobre si aquesta tendència continua l'any 92. Sortosament continua; jo he actualitzat, en funció de la interpellació, les dades corresponents a enguany, i li puc dir que, a part del que li he citat dels quatre anys anteriors, l'any 92, els nou primers mesos, comparats respecte als nou primers mesos de l'any 91, el nombre d'accidents lleus ha baixat en un 7,2% —6.729, nombres absoluts—; els greus en 279 accidents menys —un 25% menys— i, els mortals, 5 accidents mortals menys que l'any passat, que representen un 4,9%.

Quina és la nostra política fonamental sobre això? La política preventiva —vostè em sembla que ho ha apuntat; jo ja ho havia dit—, que és fonamental i que no pot assolir una millor eficàcia sense un suport decidit i un protagonisme important dels mateixos agents socials.

L'objectiu final d'aquesta política és arribar a un concepte que se'n diu «seguretat integrada». Què vol dir això? Es tracta d'aconseguir la integració de la prevenció en totes les pràctiques del procés productiu, o sigui tant des del disseny dels productes fins a l'execució dels mateixos productes, com el disseny i la concepció de la maquinària, i també de les instal·lacions. O sigui, seguretat integrada, perquè contra el que es pugui pensar moltes vegades, la seguretat, la prevenció, passa no únicament o exclusivament per l'incident *in situ*, sinó que molts, molts es produeixen perquè hi ha hagut una mala concepció o disseny del treball, una mala concepció de la maquinària, no hi ha hagut les mesures de prevenció necessàries, la maquinària no té els frens o controls, etcètera. Per tant, molta prevenció es pot fer senzillament amb el mateix disseny i concepció del treball. Aquest és un procés complex per la seva naturalesa: incidir sobre les instal·lacions, incidir sobre la maquinària, incidir sobre els processos; és un procés complex, però s'hi avança, s'hi està avançant des de tots els àmbits que hi participen.

Per una altra banda, des de fa temps, i molt més de cara al futur, els sistemes i les tècniques de prevenció han d'actuar amb molta més força que el clàssic de detecció. O sigui, tradicionalment s'anava a detectar quan hi havia un accident, una malaltia, analitzar les seves causes, què és necessari, què s'ha de continuar fent, però que, una mica, el pas qualitatiu important que s'està donant en els darrers anys és posar l'accent fonamentalment en la prevenció. Una mica seria allò de dir «val més prevenir que curar», evidentment, encara que quan es detecti —després parlarem del cas de la fibrosi pulmonar—, quan es detecti una malaltia, també vull dir, això ha de fer que no puguem abaixar la guàrdia, en absolut, quant a la prevenció, perquè la detecció no deixa de ser un instrument de cara a la prevenció; si detectem un possible brot i actuem sobre ell, evidentment, estem prevenint la seva extensió, la seva generalització.

El nostre objectiu, per tant, és, des de l'Administració i des de la societat, potenciar les accions preventives en les empreses i en els sectors, amb especial atenció a allò que suposi la formació i la informació sobre el risc. Cal que assolim el nivell més alt possible, el que avui es denomina «la cultura de la prevenció del risc».

Hem de dir amb claredat..., em sembla que en una altra interpellació que em va posar un altre il·lustre diputat fa uns quants mesos deia que la situació del risc zero és utòpica, perquè suposaria la no-existència d'activitat econòmica, per entendre'ns, però que, en canvi, el nostre objectiu és el del domini del risc, partint de la base que de risc sempre n'hi haurà sempre que hi hagi activitat econòmica, sempre que hi hagi mòbil, sempre que hi hagi electricitat, sempre que hi hagi elements, productes químics, etcètera, que tinguin activitat, que estiguin en activitat. Per tant, el que interessa és el domini del risc, és a dir, tendir a la consecució dels zero accidents, de les zero malalties, tendir a minimitzar i controlar el risc.

Vostè m'ha preguntat també sobre els òrgans de participació institucional recentment creats i, per tant, responen, aquests òrgans, a la política aquesta que cal la responsabilització social. Aquesta col·laboració en els darrers anys ha estat positiva —com abans hem dit— i a partir d'enguany hem donat un pas important, molt important, d'institucionalitzar aquesta col·labora-

ció mitjançant el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral. Es va crear per decret —no sé si vostè ho ha esmentat, per tant, en tot cas, ho saltaria— el mes de març, però va començar la seva constitució efectiva, la constitució formal es va produir aquest 30 de setembre; mentrestant, entre la publicació del decret i la seva constitució, cada una de les entitats que el corresponen han hagut de nomenar els seus corresponents representants, etcètera. Per tant, hi ha hagut un diferiment sobre la base d'aquesta causa. I aquí entro una mica també en el tema..., i li puntualitzo, en tot cas: en formen part, a part de l'Administració —en aquest cas representada tant per la Conselleria de Sanitat, representants de la Conselleria de Sanitat com de la mateixa Conselleria de Treball—, en formen part no sols sindicats; en formen part sindicats i patronals. És un òrgan, diguem-ne, tripartit i, concretament, evidentment, els sindicats que —evidentment, li ho dic així— en formen part són Comissions i UGT, i, de les patronals, el Foment i la Pime. Com es troba? En aquest moment es troba en fase constituent i de regulació interna; en aquest moment estan elaborant el seu reglament de funcionament intern.

Vostè em deia per què no hi ha sindicats minoritaris o també jo diria patronals minoritàries, en aquest sentit. Doncs, miri, per dues coses, fonamentalment: perquè al nostre país els sindicats i les patronals majoritaris —coneguts com a majoritaris— tenen tendència a la oligopoli, o sigui, a la presència exclusiva. Això pot ser opinable si és positiu o negatiu, però aquesta és la realitat. La segona raó és perquè el Consell Català de Salut Laboral substitueix —millorant-ho en molt, perquè li dona molt més joc i participació— el que eren les antigues comissions de seguiment dels centres territorials de seguretat i higiene que tenim, precisament, a cada una de les capitals de província que hi ha a Catalunya i, per tant, la constitució, la representació social en aquestes comissions territorials ja estava formada pels sindicats i les patronals representatives i, per tant, ha estat una continuació de presència institucional.

La tasca del Consell, del Consell Català, abasta tot Catalunya, però volem que tingui actuacions descentralitzades, mitjançant la constitució de comissions territorials; el mateix Decret ho preveu. Com vostès saben, tenim quatre centres de seguretat i condicions de salut al treball —abans esmentats—, on hauran de funcionar essent les comissions territorials del Consell Català; el Consell està elaborant —com li he dit— el seu reglament i, per tant, d'aquí a poc temps podem pensar que ja vagi a la primera reunió de treball efectiu, per entendre'ns.

Aquesta institucionalització en el camp de la salut laboral es completa amb la creació que es va fer també en les mateixes dates —i, per tant, no ho repeteixo— de la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut Laboral. La finalitat d'aquesta Comissió Interdepartamental és la de coordinar els esforços dels diferents departaments del Govern —set o vuit— que hi participen i assegurar la participació efectiva en programes conjunts i en l'elaboració de la normativa corresponent. Casualment —i ho dic perquè és així— ahir al matí va tenir lloc la primera reunió després de la constitutiva, la primera ja, diguem-ne, de treball efectiu, en tant que es va abordar precisament la temàtica del reglament intern.

Passo ja, i si em permet, senyor president, per donar resposta, concretament, al tema de l'aerografia tèxtil, i em cenyiré exclusivament a aquest tema, deixant preguntes genèriques sobre

el tema de les malalties professionals i el tema de l'aerografia tèxtil, que és important per poder-ho contestar.

Bé, el senyor diputat s'hi ha referit i, per tant, només dir-li que el mes d'abril sorgeix la inquietud a la Comunitat Valenciana, concretament es va produir a Cocentaina, a la província d'Alacant. Hi va haver inicialment dos morts, un el mes de gener, un altre el mes d'abril. Llavors es va lligar de dir que..., va ser detectar pel sistema sanitari, per entendre'ns, en tant que va dir: «escolti, dos morts, joves, en fi, en unes circumstàncies determinades, d'una mateixa empresa, una empresa molt petita», d'aquí es va portar a terme les investigacions i realment, posteriorment, s'ha passat que de dos morts s'ha passat a cinc, i es va fer una revisió mèdica a tots els treballadors de les empreses afectades, en principi, i es van descobrir tota una colla de treballadors que tenien patologies similars —em sembla que són al voltant d'uns seixanta, en aquests moments.

Davant d'aquesta situació, la Generalitat Valenciana, la Conselleria de Treball, formula un alerta escrita a totes les comunitats autònomes. Nosaltres la rebem el mes de juny i procedim immediatament, ja el mateix mes de juliol, a escriure una carta-requeriment amb acusament de rebut a totes les empreses que estan classificades als epígrafs del CNAE, la Classificació Nacional d'Activitats Econòmiques, que estan treballant dins del procés d'aerografia tèxtil, amb aquesta forma de treball, que seria..., la classificació es correspon a la zona d'acabats tèxtils. Això afecta 491 empreses i, d'elles, a part d'haver-los enviat aquest requeriment amb un qüestionari i amb una obligació de contestar-lo si utilitzen o empren procediment que es pugui considerar perillós, s'està fent ja —també des de fa..., passat l'estiu, immediatament— una visita *in situ* a totes aquestes empreses. En aquest moment, i esperem que dins d'una setmana, possiblement, hagi estat acabada la visita personal a totes i cada una de les empreses, a part dels requeriments i dels advertiments en el seu moment enviats a totes elles, en aquest moment s'han visitat ja 243 empreses, de les 491 —en aquest moment, no; el dia 11 de novembre, perdó—, o sigui, per tant, a hores d'ara ja moltes més, perquè s'hi han posat pràcticament tots els efectius o bona part dels efectius de la Inspecció i dels centres de seguretat propis, i d'aquestes visites a empreses afectades, d'aquestes 243, s'han visitat totes les de les províncies o territoris de Girona, Tarragona i Lleida, i de les de Barcelona aquí en tinc un desglossament, que en tot cas li donaria si fos del seu interès.

Potser l'important, i això és novetat durant aquest interval, és que durant aquestes visites *in situ* s'ha detectat el procés d'estampació aerogràfica en una empresa, aquí a Catalunya, que té vuit treballadors i que actualment està en el procés d'anàlisi mèdica ambiental. O sigui, inicialment jo quan vaig rebre i vaig assabentar-me de la interpellació no hi havia en aquell moment coneixement que n'hi hagués cap a Catalunya que utilitzés el procediment, perquè —i permetin-me la precisió— sembla que la perillositat no està tant en els productes utilitzats, sinó en el maneig d'aquests productes, en la forma, en el procediment utilitzat; els productes són els que des de sempre s'han utilitzat, per dir-ho així, per fer l'estampació tèxtil; són, en tot cas, empreses que utilitzen uns sistemes molt artesans, molt primaris; alguna vegada estan lligades, possiblement, a l'economia, en certa manera, submergida, que en pot fer més difícil la detecció.

Però, en fi, és una notícia molt recent, s'ha detectat una empresa, aquí a Catalunya, en principi, que utilitzava el procediment, no que les persones estiguin malaltes, i la revisió es va procedir a fer-la fa pocs dies; encara no en sabem resultats.

A més d'aquestes visites, la Direcció General de Salut Pública del Departament de Sanitat està actuant també per l'altre punt per on es podria detectar brots d'aquest tipus. Nosaltres estem actuant sobre la part productiva —previsió sobre les empreses— i ells estan actuant a nivell dels hospitals, i en principi, també de moment, no han detectat cap cas de cap persona afectada i estan mirant qualsevol cas que pugui ser similar de fibrosi pulmonar.

Darrerament..., i, senyor president, en tot cas si he de fer renúncia o em pot descomptar, si és possible, del temps de la rèplica...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sembla que el senyor interpellant renuncia a la rèplica, de manera que té un minut i mig, doncs.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Doncs, va bé, amb un minut i mig acabo. Darrerament ha sorgit un problema addicional també, que és que en un principi el problema, segons les informacions que ens donava la Conselleria de Treball valenciana, el problema es reduïa a les empreses que estan codificades a l'epígraf aquest que li he dit: «acabats tèxtils», a la CNAE, amb 491 empreses a Catalunya. Però últimament s'ha vist que el procés d'estampació pot aparèixer també sota altres epígrafs del CNAE i concretament són els següents: a fabricació de catifes i tapissos, a altres indústries tèxtils i confecció en sèrie de peces de vestir. Això afectaria 4.223 empreses a Catalunya, o sigui, multiplica per deu les empreses potencialment utilitzadores del procediment de treball aquest, determinat, del qual es suposa —perquè no se sap amb certesa absoluta— que pot ser el causant de la malaltia.

Per tant, exceptuant Barcelona —en què fem i estem fent o continuem fent i continuarem fent...—, exceptuant Barcelona, on hi ha 3.757 d'aquestes empreses, el tractament a la resta dels territoris de Catalunya serà el de revisar totes les empreses en la seva totalitat, totes elles. Les altres, les de la província de Barcelona, l'àmbit de Barcelona, donat que són tantes i, per tant, no es pot fer una inspecció simultània amb poc temps en totes elles, es seguirà un procediment a nivell de mostreig per visitar-les totes elles, en el temps, però inicialment —diguem-ne— es visitaran també mitjançant un sistema de mostreig.

Aquesta és la situació. Voldria, en tot cas, afirmar en aquest moment que fins al moment no s'ha detectat cap cas de malaltia a Catalunya. Dic «fins al moment» perquè s'està..., dins de pocs dies s'haurà acabat la revisió del primer bloc d'empreses que li he dit, i ara l'ampliarem —diguem-ne— a aquests altres sectors que també poden, parcialment, utilitzar aquest mecanisme. Per descomptat, els Departaments de Treball i de Sanitat continuaran realitzant totes les mesures necessàries en el camp de la detecció i de la prevenció.

Agraint-li, senyor president, aquesta flexibilitat que hagi pogut aplicar en aquests temps, moltes gràcies. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; senyor diputat, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de concessió d'aval i crèdits, que formularà el diputat senyor Joan Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'aval i crèdits

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quatre són les raons que ens mouen a formular aquesta interpellació sobre la política d'aval i de préstecs de la Generalitat. La primera raó és que només en el període 1982-1986 s'han perdut, s'han malmès més de 1.800 milions de pessetes de diner públic en aquesta política. La segona raó és que en aquest mateix període, com a mínim, el procés de concessió dels avals és ple d'irregularitats. La tercera raó és que aquestes irregularitats en molts casos han afavorit determinades empreses vinculades, lligades, a persones de la cúpula de Convergència Democràtica de Catalunya. I la quarta raó és la constant, la continuada manca de transparència i informació del Govern català en relació amb la seva política d'aval i de préstecs, que fa que avui no sapiguem exactament la situació actual, no dels números globals, sinó del procediment dels avals concrets.

Aquestes quatre raons, repeteixo: pèrdua de més de 1.800 milions de pessetes de diner públic; processos plens d'irregularitats; benefici de determinades empreses en detriment del diner públic, afavorint sovint persones lligades a la cúpula de Convergència, i la manca de transparència, aquestes quatre raons són les que ens motiven a formular aquesta interpellació, i que, en funció del desenvolupament, ens motivaran a exigir responsabilitats polítiques.

Certament, parlar de deu anys de política d'aval, és difícil fer-ho en deu minuts; és impossible. Vostès saben perfectament que podem parlar de dos períodes: del període 82-86, on fonamentalment l'instrument dels avals i préstecs va ser la CARIC, i del període 86-92, que va ser l'Institut Català de Finances qui va assumir aquestes funcions. D'aquest segon període, del període 86-92, en tenim dades globals, però no hi ha manera de tenir la informació detallada i concreta de les empreses, dels avals, dels fallits. En aquest sentit, el que avui volem plantejar al conseller d'Economia i Finances en relació amb aquest període són unes preguntes: per què ens amaga aquesta informació i si algun dia ens la pensa donar. És a dir, en relació amb el període 86-92, el que formulem és: per què se'ns amaga aquesta informació, i, segona, si algun dia pensa el Consell Executiu —i, en concret, el conseller d'Economia i Finances—, donar-nos, facilitar-nos aquesta informació.

En relació amb el període 82-86, del qual tenim més informació —en aquells moments fins i tot hi havia informes públics, informes en el Parlament, del respectiu conseller d'Economia i Finances, on detallava informació important en aquest període—, en relació amb aquest període, dues qüestions. Primera, quina normativa regulava la concessió d'aval i préstecs? Fonamentalment, estava regulat per la Llei de finances públiques i per la normativa de la CARIC. La Llei de finances públiques, fonamentalment —els ho recordo—, el que venia a dir en relació amb el tema que tractem és que la Generalitat mai podia ser primer avalista d'empreses privades, és a dir que només podia ser primer avalista d'institucions si eren organismes autònoms, empreses públiques o corporacions locals. La segona condició que la Llei de finances públiques posava era que els avals s'havien de concedir a operacions de reconversió i reestructuració que fefaentment determinessin que eren viables. Per tant, una sego-

na condició: la viabilitat. I una tercera era que el Govern català no podia renunciar al que se'n diu el benefici d'excussió, dit d'una altra manera, a l'instrument d'embargar, de fer pressió sobre les empreses o sobre els coavalistes. Per tant, Llei de finances públiques: el Govern no pot ser primer avalista d'empreses privades, s'han de fer avals o préstecs en funció de plans que demostrin la seva viabilitat, i, en cap cas, el Govern català pot renunciar al benefici d'excussió.

La CARIC, fonamentalment, pel que avui ens interessa, deia tres coses: primera, que s'havien de fer amb projectes d'activitat industrial; també insisteix en la necessitat del pla de viabilitat, i fixa en 50 milions de pessetes el límit màxim.

Any rere any els pressupostos de la Generalitat també anaven determinant normatives. Què va passar? Un exemple —els poso un exemple amb detall, que després el trasplantarem a altres exemples—: l'aval de 100 milions de pessetes a l'empresa EGASA. EGASA era una empresa d'una persona que havia estat diputat de Convergència, que a finals dels anys setanta, juntament amb Metrelec —una altra empresa que en aquells moments era propietat, entre altres, de l'actual conseller d'Economia i Finances—, va fundar una nova empresa: Metrega. Ens trobàvem davant d'un grup d'empreses que eren tres empreses: EGASA, Metrelec i Metrega —un grup d'empreses. El 2 de juny del 82 EGASA demana un aval a la CARIC de 100 milions de pessetes, sol·licitud d'entrada improcedent, perquè el límit era de 50 milions de pessetes. Al cap de pocs dies —exactament, de setze dies—, el Consell Executiu modifica el límit, treu el límit de 50 milions, i al cap de molt pocs dies —el 30 de juny, exactament— entra en vigor aquesta modificació, i el dia següent s'adjudiquen els 100 milions de pessetes a EGASA.

Si només fos això, podríem dir que possiblement la persona, l'empresa, que feia la sol·licitud havia tingut molta clarividència, en fer una sol·licitud que no estava en la norma, però que sabia o suposava que es modificaria. Però n'hi ha més: ens trobem amb una empresa en aquells moments amb una situació financerament caòtica: més de 500 milions de pessetes de deute a curt termini. La mateixa ponència de la CARIC que va informar d'aquesta sol·licitud va dir que la documentació aportada era insuficient, producte, entre altres raons, de la gestió de finançament de 1981, que havia estat desastrosa; que l'empresa no especificava les inversions que volia fer —condició necessària, segons la normativa—, i que, de la petició d'aval, es podia deduir que no es volien fer inversions, sinó que es volia renegociar el finançament, i va qualificar aquesta petició d'operació d'alt risc, dient que, en el cas que es concedís aquesta operació d'alt risc, una condició imprescindible —una condició imprescindible— era que, dels 500 milions de pessetes de deute a curt termini, 300 es refinancesin a mitjà termini.

Doncs bé, aquesta operació d'alt risc, amb aquesta condició imprescindible que l'empresa no va efectuar, va donar com a conclusió l'adjudicació de l'aval de 100 milions de pessetes. No havia passat un any quan l'empresa va fer suspensió de pagaments. I l'any 1984, el Govern català va haver de pagar 111.478.500 pessetes.

Conclusions en relació amb EGASA. Primera: l'aval a EGASA no tenia les condicions legals ni reglamentàries per a la seva concessió, ni quan es va sol·licitar ni quan es va concedir. Segona: la condició reglamentària del límit màxim dels 50 milions de pessetes es va modificar sobtadament, i el dia se-

güent es van atorgar els 100 milions de pessetes a EGASA. Tercera: a més a més, EGASA no acreditava la seva viabilitat, com ho demostra l'informe de la ponència i com ho demostra la mateixa suspensió de pagaments abans d'un any. Quarta: no es va efectuar la disminució de passius, que era condició imprescindible en el cas que es volgués efectuar aquesta operació d'aval. Cinquena: un cop es va produir la suspensió de pagaments, millor dit, abans que es produís, el Govern va renunciar al benefici d'excussió, és a dir, a actuar en relació amb el patrimoni de l'empresa o dels coavalistes; un cop efectuat el pagament dels 111 milions de pessetes, el Govern català no emprèn cap acció contra l'empresa ni contra els coavalistes. Per precisar, sis anys després, 1990, un cop que les diligències de la Fiscalia havien començat, és cert que es fa algun tipus d'acció.

Senyores i senyors diputats, EGASA no és un exemple únic, hi ha molts altres exemples; no tots, certament no tots, però exemples importantíssims. Ens trobem davant d'Indústries Reunides Sallent, o de Comercial de Coberts i Plateria, lligades a l'ex-conseller d'Agricultura; Puntèxtil o Subirà i Cia, lligades a l'actual conseller d'Indústria; Iberhospitèlia; Ràdio Avui, que està lligada amb Faig, SA, aquella empresa que jo els explicava els dies de Casinos que en una setmana feia no sé quantes enquestes per centenars de milions de pessetes; Indústries Plàstiques del Vallès... Moltes altres empreses. Les conclusions de gairebé totes elles són semblants a EGASA. Quatre conclusions: incompliment manifest de les condicions de concessió, benefici a empreses lligades a determinades persones de la cúpula de Convergència, pèrdua de milers de milions de pessetes de l'erari públic i cap acció del Govern en defensa de les finances públiques.

Senyor conseller, ens agradaria que ens contestés aquestes quatre raons inicials: com pot justificar vostè la pèrdua d'aquests milers de milions de pessetes, amb informes previs de la mateixa ponència que deien que era operació d'alt risc? Com pot explicar processos plens d'irregularitats? Quina explicació dóna que molts d'aquests casos, precisament aquestes empreses, estiguessin lligades a membres de la cúpula dirigent de Convergència Democràtica? I quarta raó: per què, senyor conseller, ens continua amagant la informació del 86 al 92?

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor conseller, voldria acumular les dues interpellacions, les respostes...?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: No, no.

El Sr. PRESIDENT: No? D'acord.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Aquesta era la meua intenció, senyor president, abans d'escoltar la intervenció del senyor Saura, però com que la intervenció del senyor Saura no era demanar sobre els criteris de capteniment generals en temes d'aval i de crèdits i d'ajuts, sinó fer acusacions molt concretes, i més que una interpellació de política general del Govern parlar d'alguns temes concrets, em sembla que acumular les dues interpellacions en aquest cas seria inútil, i prefereixo contestar puntualment la del senyor Saura i després contestar també puntualment la del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, senyor president, jo portava realment una informació molt completa, bàsicament sobre els criteris de capteniment del Govern de la Generalitat en matèria d'aval i crèdits, referit al que es fa en aquests moments i al que es farà en el futur, i al funcionament de l'ICA, referit al camp agrícola i al funcionament de l'Institut Català de Finances.

Però, evidentment, surt el tema de la CARIC, relacionat amb molts temes que han estat d'actualitat aquests dies en els mitjans de comunicació, i en la intervenció del senyor Saura trobo molts elements recollits d'altres informes que han circulat pel país aquests dies i que han estat motiu de notícia.

En primer lloc, jo voldria dir la situació econòmica i social dels anys en els quals es va crear la CARIC, i la immensa pèrdua de llocs de treball i la preocupació de tots els partits polítics en aquell moment per trobar alguna mena de solució a aquest deteriorament de l'activitat econòmica a Catalunya. Unes dades —i no m'hi estendré— de les suspensions de pagaments entre els anys 81 i 85 que hi havia a l'Estat espanyol, doncs, segons els anys, un 30, un 25, un 36% es produïen a Catalunya. Això, en milions de pessetes i en nombre d'empreses —encara degut al fet que tenim un teixit de petites i mitjanes empreses—, encara era molt més fort. Si parlem de les fallides, el percentatge passa al 51%, al 60% de les fallides, en pessetes, que hi havia a Catalunya, respecte a la resta de l'Estat.

És a dir que la CARIC, dins d'un govern que tenia pocs instruments de política econòmica i de política industrial, va ser un instrument que es va crear, un instrument de política industrial que es va crear per afrontar aquesta situació.

És evident que aquest instrument es pot criticar: és una opció política, amb la qual es pot estar d'acord o no, però ha estat una opció política defensada diverses vegades en aquest Parlament, ha estat una voluntat del Govern de mantenir aquest instrument, ha estat constantment un instrument acusat, no únicament com a opció política equivocada, sinó de tota una sèrie d'irregularitats que ens han portat a la situació actual d'aquests moments. Ara, de totes maneres, que és una opció política, ho demostra el fet que es va crear —de fet, la CARIC és una comissió interdepartamental, una ponència tècnica que estudiava i informava— un consell assessor de la CARIC que dictaminava la proposta d'aprovació, un consell executiu que finalment aprovava el tema, i, de vegades, hi podia haver un informe tècnic que digués la situació dolenta de l'empresa, i, després, una decisió política, de política industrial, de política econòmica, que fes que es considerés important donar aquest aval o donar..., en aquest cas, aval; en aquests moments l'Institut Català de Finances dona avals i crèdits.

Senyor Saura, s'ha descuidat de dir una cosa important, que és que, a més de les possibles peticions de les empreses, li podria llegir una immensa majoria de casos en els quals rebíem peticions insistents —i consta en els dossiers— dels sindicats i dels comitès d'empresa. I això és un fet a tenir en compte; per exemple, en l'exemple que ell casualment ha escollit, que és el d'EGA, doncs hi ha una sol·licitud de tot el comitè d'empresa, signada per tots els seus membres, que demanen urgentment de donar aquest aval, perquè han estudiat ells també, juntament amb l'empresa, el pla de viabilitat i el pla de reconversió, creuen que és perfectament factible, i demanaven a la CARIC i

demanaven al Consell Executiu que es fes tot el possible per donar aquest aval. Jo crec que ens hem de situar en aquells moments i que aquest és un element que també cal tenir en compte: hi ha hagut peticions de diputats d'aquesta cambra, peticions legítimes, d'ajuts i d'aval a determinades empreses que estaven en crisi; hi ha hagut visites de Comissions Obreres i de sindicats; hi ha hagut, últimament, en aquests moments, una intervenció, que em sembla de les més assenyades que s'han sentit aquestes dies —almenys des del meu modest punt de vista—, del senyor Álvarez, de la UGT, que diu que, si us plau, no es qüestionari una cosa tan important com són els ajuts públics a la indústria —i ho ha dit el senyor Álvarez en el moment que es qüestionava tot el tema de l'actuació passada de la CARIC.

És evident que, amb una actuació com aquesta, d'aval, que acudien a la CARIC quan realment no trobaven sortida a la banca, hi hagi un nivell de risc altíssim —és així. Era un instrument polític. De fet, si contemplem el nivell de risc que ha tingut, per exemple, el Govern basc, o els ajuts i subvencions de l'Administració central en moments de crisi d'empreses, el de la CARIC és molt poca cosa, en pessetes per lloc de treball —i després, si convé, hi tornarem—, comparat amb el que ha succeït a Euskadi, amb ajuts, amb avals, amb crèdits, subvencions immenses a fons perdut, i el que ha succeït en altres llocs del territori, com per exemple a Astúries. I jo no ho poso en qüestió, no ho discuteixo, però això correspondria no a irregularitats, sinó a una política industrial determinada, perquè els governs tenen el suport democràtic per fer la política industrial que creuen que han de fer, sempre que les seves línies estiguin en els pressupostos de la Generalitat i que aquests pressupostos rebin el suport de la majoria.

Però el tema del suport dels sindicats, jo no el referiria únicament a EGA, sinó que hi va haver peticions per a Schlumberger, que en aquells moments es va salvar, i va tenir després uns anys d'excel·lent funcionament, i que ara, amb la nova crisi que tenim, malgrat tenir també un ajut de l'Institut Català de Finances, es torna a trobar en una situació difícil, perquè en aquests moments ens tornem a trobar en una situació que potser no és comparable a la primera meitat dels anys vuitanta, però que també és molt difícil. Amb Especialidades del Papel, la Farga Casanova també, PIHER, EGA —ho he dit ja—, Corberó, JOSA, Montesa, Indústries del Besòs, Bruguera —amb intervenció i petició de la majoria dels grups parlamentaris perquè es donés l'aval.

Estic parlant d'empreses líders: EGA, líder de l'aparellatge elèctric; Montesa —tots ho sabem—; JOSA, també dins del camp de l'aparellatge elèctric; Corberó, que ja sabem l'evolució posterior, i els ajuts grans que li ha donat la Generalitat de Catalunya, i també a petició d'alguns dels diputats que seu en aquesta cambra, i que finalment s'ha pogut trobar una solució per posar-la a mans de la multinacional Electrolux, i s'han salvat 1.500 llocs de treball; i recordo una visita del senyor Ribó al meu despatx en què em va demanar aquests ajuts concrets per a Corberó, i crec que vam fer molt bé de fer-los. És a dir que aquestes coses són perfectament lícites, no tenen absolutament cap irregularitat, i és la política industrial que cal fer i que calia fer en aquells moments. Jo crec que la CARIC, en aquests aspectes, ha estat un instrument important.

Hi ha diversos estudis sobre la CARIC. Tenint en compte els aperduaments, i tenint en compte les accions judicials que pos-

teriorment s'han fet i que han permès de recuperar alguns d'aquests aperduaments, jo voldria dir que hi ha quantitat de crèdits reconeguts en els procediments concursals, és a dir, suspensions de pagaments o fallides, i que en aquell moment no es pot actuar per la via judicial, però la CARIC, la Generalitat, hi és present. Que, paral·lelament, en casos de suspensió de pagaments, la magistratura ha embargat els béns que normalment després han estat adjudicats als treballadors; és el cas d'EGA, l'exemple que vostè citava, i molts altres casos: els béns van ser adjudicats als treballadors, per via de subhasta, o a societats designades pels mateixos treballadors; el cas, també, per exemple, de la Farga Casanova, a la qual nosaltres hem donat, posteriorment, altres ajuts, no únicament l'aval de la CARIC, sinó, després, subvencions a fons perdut, i hi hem continuat donant ajuts perquè la Farga Casanova afectava tota una comarca. I he rebut visites dels sindicats, en el meu despatx, acompanyats del senyor Piella, demanant que si us plau continuéssim donant ajuts a la Farga Casanova. Què havíem de fer? Executar la Farga Casanova? Potser sí, però és que, entre altres coses, no podíem, perquè la magistratura havia donat els actius en subhasta als treballadors.

Quan no hi ha hagut procediments concursals, és a dir, suspensions de pagaments o fallides, o quan hi havia béns que es podien executar, s'han adreçat demandes contra les empreses, però quan hi ha hagut adjudicació als treballadors o suspensions de pagaments, no es podia actuar.

Bé, aquest és un tema que jo voldria destacar. Com un altre tema, que ha estat a debat jurídicament, que és el famós benefici d'excussió, que ja sabem exactament la font de la qual ho treu el senyor Saura, i amb la qual dissenteixo completament, però aquest seria ja un debat jurídic o un debat judicial, ja s'aparta del debat polític; aquí sempre estem confonent els termes, no? En primer lloc, l'article 64 de la Llei de finances públiques, efectivament, senyor Saura, parla de donar avals amb benefici d'excussió, però en la mateixa Llei, i precisament en la disposició transitòria cinquena, es fa una excepció a això, i, de fet, es diu que es pot donar solidari, l'aval, i que les lleis de pressupostos posteriors, això, ho regularan, i es parla d'una disposició transitòria que va de l'any 82, em sembla, a l'any 86. I, de fet, si el senyor Saura hagués estat present en aquesta Cambra quan es va debatre i es va consensuar la Llei de finances —i el senyor Saura no hi era—, aquesta disposició transitòria es va fer per permetre a la CARIC d'actuar en forma d'aval solidari. Perquè vostè sap que posar un aval amb benefici d'excussió vol dir que absolutament cap banc l'admet, i que, per tant, és una política que seria equivocada. I, per tant, la disposició transitòria cinquena permet de poder actuar amb avals solidaris, i aquesta disposició transitòria cinquena després queda recollida en les lleis de pressupostos de l'any 82, de l'any 83, de l'any 85, que no distingeixen en absolut entre avals solidaris o avals subsidiaris —que, de fet, és una altra denominació per a avals amb benefici d'excussió—, i allà on la llei no distingeix no cal distingir. I, efectivament, en aquest aspecte seria una discussió jurídica, però en la qual dissenteixo totalment del que ha dit el senyor Saura.

I també dir al senyor Saura que nosaltres hem fet fer molts estudis sobre aquests aperduaments, que són certament alts i que comporten un alt risc, però que no són més alts que en altres comunitats autònomes, i tot i que a Catalunya ho podien ser

més, perquè hi ha un gruix més gran de la indústria i un gruix més gran de la petita i mitjana empresa poc capitalitzada, en funció d'una estimació dels llocs de treball que s'han pogut salvar gràcies a aquesta política, i malgrat o gràcies a aquests aperduaments, doncs, el cost per lloc de treball salvat, segons alguns estudis, és molt baix i molt variable, per sota de les 100.000 pessetes —el que tinc jo a mà parla de 192.570 pessetes per lloc de treball salvat. Hi ha hagut aquests dies alguns articles en els mitjans de comunicació on un professor fa un estudi exactament d'això i parla de 600.000 pessetes per lloc de treball —ja una quantitat molt superior—, però jo li voldria recordar un instrument que posteriorment es va utilitzar, i amb èxit, que és el de la ZUR —zona d'urgent reindustrialització—, també per combatre la greu situació de crisi en determinades comarques de Catalunya —una d'elles, el Vallès Occidental, per exemple, o el Baix Llobregat— que perdien llocs de treball —moltíssims— en el seu teixit industrial, doncs, el cost de diner públic per lloc de treball a la ZUR representa 1.800.000 pessetes. És a dir, en tot cas, molt superior, molt superior al que ha pogut representar la CARIC en aquesta política.

També li diré que en moltes publicacions han sortit comparacions entre el que s'ha fet a Catalunya i el que s'ha fet a altres llocs —no ho dic per servir d'excusa, però perquè tinguem una visió una mica del conjunt de la política industrial que s'ha hagut de fer durant aquests últims anys—, i, per exemple, un article de *La Vanguardia* parla dels ajuts previstos per a Acenor i aprovats per Brussel·les, que s'eleva a 70.000 milions de pessetes per mantenir uns dos mil treballadors —i això després d'haver rebut ja 20.000 milions de pessetes a la dècada dels vuitanta. És a dir que les quantitats, en política industrial, senyor Saura, que s'han esmerçat per salvar determinades empreses, que segurament eren importants per als treballadors, pel valor estratègic, han estat infinitament superiors a un petit instrument que en aquell moment vam creure que ens podíem dotar d'ell per fer front a una situació de crisi dramàtica, on les fallides, a Catalunya, i les suspensions de pagaments, doncs, representaven: les suspensions de pagaments, el 30 o el 35% de les de l'Estat, i les fallides, el 50 i algun any el 60 de les de l'Estat, perquè quan hi ha crisi vostè sap que Catalunya pateix molt més aquest tema.

I després, senyor Saura, perquè veig que el temps se m'acaba i jo hauria pogut parlar llargament de la política... (*Remor de veus. Adreçant-se al president.*) He dit alguna inconveniència?

El Sr. PRESIDENT: No és que s'acabi el temps, és que s'ha acabat fa estona.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Ah, perdoni...

El Sr. PRESIDENT: És aquest el matís, eh! (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Gràcies, senyor president. Doncs, aleshores, jo hauria volgut parlar de l'Institut Català de Finances, que és, evidentment..., la creació de l'Institut Català de Finances i de l'ICA és una mica per crear uns organismes autònoms que actuïn d'una manera diferent i que tinguin uns resultats diferents.

Però no volia sortir d'aquesta tribuna —perdó, senyor president— sense fer una referència a una cosa que ha estat molt directa, molt personal i que agraeixo al senyor Saura, perquè em permetrà d'explicar-me. Miri, les famoses societats Metrelec i Metrega, que surten cada dos per tres —ara es faran famoses,

malauradament—, jo les vaig crear els anys setanta —els anys setanta—, i això vostè ho sap.

Metrelec era una empresa en la qual jo participava, i quan vam crear Metrega, l'any 76 o 77 —en aquests moments no ho recordo, perquè no em pensava que sortís això—, doncs la va crear Metrelec, una empresa en la qual participava, i els senyors Garrell i Jané, que eren socis majoritaris d'EGA. Varen crear una empresa diferent, que es deia Metrega, que era Metrelec i el nom d'EGA, perquè EGA vol dir «Enric Garrell Alzina», i aleshores li va fer il·lusió que constés el nom del seu pare, però va ser ell, a títol personal, i el seu cunyat, que és en Jané. I, aleshores, bé, això és l'any 76 o 77, i creaven aquesta empresa; és una empresa d'aparells de mesura —em sembla que ho vaig explicar l'altre dia.

I EGA demana un aval, en la qual jo no he tingut mai —li ho aclareixo, ho he dit diverses vegades, ho he dit a tothom, ho he comentat privadament a tothom— ni una acció ni un càrrec, res; a EGA, no hi he participat per a res. És una empresa molt antiga, creada a Granollers, que va ser líder, en el seu moment, del sector d'aparellatge elèctric. Doncs EGA, en una situació difícil, sotmesa a la crisi, l'any 82 demana un aval a la CARIC. L'any 82 jo no era ni membre del Consell Executiu, quan es demana l'aval, tampoc ho era quan es fa aquest canvi de 50 milions a 100 milions, ni era membre del Consell Executiu quan es concedeix l'aval. No hi era; no era ni al Consell Executiu ni estava a EGA, ni amb una acció ni amb cap càrrec, mai. I, a més a més, EGA —li ho repeteixo— rep la insistent petició de tot el comitè d'empresa i de tots els sindicats —insistent—, i de l'alcalde de Granollers, perquè per a Granollers la suspensió o la desaparició d'EGA, en uns moments de crisi com aquells, representava un trauma, i el Consell Executiu li va donar aquest aval.

El senyor Garrell, molts de vostès el recorden, havia estat diputat, quan jo era diputat aquí ell també era diputat, i ell va demanar aquest aval. I el senyor Garrell va abocar a la salvació d'EGA tot el seu patrimoni —i això ho sap tothom, a Granollers—, tot el seu patrimoni personal. I el senyor Garrell es va vendre les accions que tenia de Metrega, l'empresa en la qual participava amb mi, se les va vendre per abocar el resultat d'aquests diners totalment a EGA. I, malgrat tot, els treballadors, que es van adjudicar tots els actius, han pogut, posteriorment, salvar una sèrie de llocs de treball, que ha estat enormement positiu per a Granollers.

Aquesta és la història; això es pot explicar de mil maneres, aquesta és la història real. Em sap greu parlar de temes personals, però li agraeixo aquesta possibilitat ben sincerament. Jo, algunes d'aquestes coses, em sembla que les he comentat amb vostès, a títol privat o a títol particular. (*Remor de veus.*) No, no, amb vostè no, senyor Saura, amb vostè, no; no dic amb vostè, Déu nos en guard! (*Remor de veus.*) Però, amb alguns altres sí que les he comentat.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ribó demana la paraula per al·lusions.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat al·ludit?

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per fer, expressar..., contestar les al·lusions, eh? No fer noves argumentacions.

El Sr. RIBÓ: Sí, gràcies, senyor president; més per vell que per diputat, conec el Reglament, senyor president. Són diverses vegades les que el diputat que parla ha acompanyat representants dels treballadors a veure diversos consellers d'Indústria per motius de crisis industrials, de crisis industrials negades pel Govern. I les diverses vegades que hem fet aquestes visites hem portat sota el braç plans de viabilitat per a les empreses, en què es demanava l'ajut d'un govern que es negava a fer una política industrial. Li puc dir que en cap d'aquests casos, en ni un d'aquests casos hi havia relació personal amb les empreses. I li recordo que l'article 9 del Reglament del Parlament de Catalunya diu que «els diputats no poden invocar o fer servir la condició de parlamentaris per a l'exercici d'activitats comercials, industrials o professionals.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Sí, el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: El senyor Ribó confirma totalment les meves paraules. Jo he dit que la seva gestió l'honorava. *Excusatio non petita, accusatio manifesta*. Jo no l'he acusat absolutament de res ni de cap relació amb les empreses; crec que van complir amb la seva funció. Però jo, citant Corberó —i citant que Corberó va rebre un ajut i que després en va rebre encara molts més, i en quantitats molt més importants— jo, en aquell moment, vaig veure el senyor Ribó acompanyat de representants del sindicat de Comissions Obres, i que per a Corberó no solament hi havia un pla de viabilitat enormement arriscat, sinó que per sort aquest Pla de viabilitat es va complir, es va poder mantenir l'empresa, i que al final l'empresa se la va quedar la multinacional sueca Electrolux, i que gràcies a això es van salvar molts llocs de treball. I el senyor Ribó venia a insistir-me perquè realment arribéssim a un acord amb Electrolux —ho recordo perfectament—, i tenia tota la raó, encara que després es parli de les multinacionals, tenia tota la raó, perquè era l'única sortida que tenia aquella empresa.

Jo m'alegro enormement —perquè sovint en la política industrial es tenen fracassos i es poden cometre errors—, m'alegro enormement que la solució de Corberó, momentàniament, doncs, hagi estat favorable. I tot això honora el senyor Ribó, és a dir: si en qualsevol gestió hem de pensar que es té relació amb aquella empresa o que es té relació d'amistat o que es té relació d'interessos, portem la política a un terreny impracticable i irrespirable, senyor Ribó. Perquè jo mai sospitaré de vostè quan vostè fa una gestió política. Mai sospitaré, perquè crec que la fa pel bé de l'empresa i pel bé del país. I ho crec sincerament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ribó, per què demana la paraula?

El Sr. RIBÓ: Per claríssimes al·lusions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Digui en què han estat les al·lusions. Abans de contestar-les, precisi'm en què s'ha considerat al·ludit.

El Sr. RIBÓ: Abans li he precisat el motiu de les entrevistes amb els consellers, i ara vull precisar al senyor Alavedra que tot aquest debat ve suscitat perquè és ell qui ha transformat un debat sobre irregularitats en les concessions en un debat sobre política industrial i avals, que és completament diferent a l'objectiu de la interpellació del nostre Grup Parlamentari, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, entén la presidència que el que ha fet el senyor conseller és felicitar-lo per les seves gestions que havia fet per aquestes empreses. De manera que em

sembla que ha quedat ventilat aquest afer i no hi ha lloc a més debat.

Per fer la rèplica, el senyor Saura.

(*Remor de veus.*)

El Sr. SAURA: Miri, senyor conseller, el sentit de la nostra interpellació no ho ha estat ni qüestionar la CARIC ni la política industrial ni si era un instrument bo o no; aquest no ha estat. La nostra interpellació es fonamentava en quatre raons, en quatre raons i en una conclusió, que era que una part important dels avals han estat destinats a empreses vinculades a la cúpula de Convergència Democràtica, jo no he dit «al Consell Executiu», senyor Macià, senyor conseller: a la cúpula de Convergència, i amb un procés ple d'irregularitats. I n'he dit algunes, i podria ara citar-ne moltes altres; no puc, en cinc minuts. He dit alguns noms, he dit alguns noms d'altres empreses on està ple d'irregularitats.

Vostè no ha contestat res de tot això. És clar, vostè em diu: és que la CARIC era un instrument. Però, escolti, és que qui l'incompleixen totalment són vostès. Com és possible que en el tema que he dit —però podria parlar de les altres empreses que he dit—: informes negatius, no pla de viabilitat, no comissió de seguiment..., en tot això, incompliment; en el cas d'EGASA, és que..., condició imprescindible: refinançar els 300 milions, com a mínim, de curt termini a mitjà termini. Ho diuen vostès i no ho fan. Què? Què m'ha de dir, d'això? Com és possible que una condició imprescindible no es faci? Això no és política industrial, eh?, senyor conseller; això no va ser política industrial, això va ser tirar diners, perquè possiblement, amb aquells milions, era possible fer una altra política industrial.

Segona conclusió: jo no he dit ni el nostre Grup ha dit mai i jo no estava per..., m'he llegit tota la informació d'aquest Parlament, tota; no hi ha una sola pàgina del que s'ha discutit en aquest Parlament d'aquest tema que jo no hagi llegit aquests dies. Ara, miri, jo no he dit que tot a la CARIC estigui malament; és que, aleshores, podríem arribar a la conclusió que són aromes, però de ximpleria, i, és clar, aquí de ximpler ningú ho és, ni vostès ni nosaltres. Evidentment que a la CARIC hi han coses positives. Jo no he dit això; jo he dit que en pressupostos —no com ara de més d'un bilió de pessetes— de 200.000 i 300.000 milions de pessetes, 1.800 milions de pessetes són molts, i que una part d'aquests que van fallar, hi insisteixo, processos irregulars, d'acord amb la seva normativa, processos irregulars, avals que després no es recuperen i casualment, casualment, moltes d'aquestes empreses lligades a persones de Convergència Democràtica.

Vostè em diu: és que vostè m'ha parlat d'una cosa concreta. No, jo he parlat d'una cosa concreta que puc generalitzar a moltes altres empreses. Escolti, i si no parlo més a fons del 86 al 92, sap per què és? Perquè vostè no contesta. El 10 d'abril, en el *Butlletí Oficial del Parlament*, jo vaig fer deu o dotze preguntes d'aval. Al cap de quinze dies, el senyor Macià Alavedra, que aleshores sí que deia..., aleshores no deia: «com he de parlar amb vostè?», em va venir a veure pel passadís i em va dir si podia trigar una setmana més a contestar-me les preguntes perquè era molta feina, que no fes cap escàndol polític; vaig dir: ni un; una setmana i dues. Van passar dues setmanes i tres setmanes, i em va trucar l'aleshores director de l'Institut Català de Finances, al cap d'un mes, dient-me si necessitava tota aquesta informació. Li vaig dir que el meu *hobby* no era fer preguntes

parlamentàries, i que si les demanava és que les necessitava. Al cap d'un mes, a final de juny, resposta a totes les preguntes per escrit: «no li ho podem donar perquè és molta la informació, vingui-ho a veure». I he anat a veure-ho, això. Aquí hi ha una persona que em va rebre: el director de l'Institut Català de Finances, i simplement a la pregunta de «quina relació d'empreses?», també em va dir: «Vostè ho necessita?», «Sí», «Un moment». Va sortir una senyoreta i em va baixar un munt de carpetes, així. I el meu advocat li va dir: «Escolti, no té una relació d'això? No estan informatitzats?», «No, no, no la tenim». I la vam veure. «Faci'ns una fotocòpia». «No, no, no es pot fer. Copiï a mà». 486 empreses, «copiï a mà». I quan vam demanar: «Volem saber l'estat, un per un, de les empreses» —perquè hi havia una pregunta que deia: «cadascun dels estats»—, el director, l'actual director de l'Institut Català de Finances em va llegir els números globals de la memòria. I li vaig dir: «Escolti, això ja ho sé. Li estic preguntant "vull veure els expedients"». I em va dir: «Tinc..., li repeteixo el que li he dit abans, li he de repetir la mateixa contesta que li he dit abans.»

Per què ens ho amaga, senyor conseller? Per què ens ho amaga? Per què ha de fer tot això, si el Reglament diu que en quinze dies vostès han de contestar? Què hi ha darrere d'això? I, per tant, del 86 al 92, la pregunta és..., vostès amaguen informació i els he explicat tot el trajecte de la demanda d'informació meva, no d'ahir, de tot, del 86 al 92, i del 82 al 86 els he dit això... Però una cosa més, el benefici d'excussió —i amb això acabo, senyor president—..., senyor Macià, jo no m'he deixat cap cosa, perquè vostè diu: «És que la Llei de Finances Públiques, la disposició transitòria diu que el Consell Executiu podrà gravar els solidaris. I tant que ho diu!, però mirin el que deien vostès, la Llei, abans en l'article 64, diu literalment que «només es podrà renunciar al benefici d'excussió a entitats autònomes, corporacions locals i empreses públiques». Per tant, abans de la transitòria diu allò que no es pot fer; no em digui després la transitòria. I amb la transitòria em canvia vostè la Llei; no, no. Però, és més, vostè diu: «Hem fet accions». No tinc temps..., les accions legals que vostès han fet —i no vull posar algun exemple important— han estat després que la Fiscalia oficiés el Govern català. El mes de juny va oficial el Govern català, i el mes de juliol es van fer accions i se li va contestar el mes de setembre dient —dient— que s'havien fet accions, sis anys després. Per què no es va fer abans això? Sis anys, sis anys després.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, vostè no respon a cap dels interrogants, que, insisteixo, es resumeixen en un gran interrogant, que això no té res a veure que si la CARIC era un bon, o no, instrument, sinó com vostès van utilitzar una part d'aquest instrument —una part d'aquest instrument—, que en aquesta interpellació per a nosaltres se'ns referma més el diagnòstic que portàvem, i que avancem, evidentment, que demanarem responsabilitats polítiques.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo lamento moltíssim, amb la resposta d'abans, haver-me descuidat de tractar el tema de les preguntes i de la informació demanada pel senyor Saura, perquè segurament li hauria evitat de fer el ridícul. Em sembla que amb data d'ahir, més o menys al compliment dels quinze

dies, han arribat les respostes en aquest Parlament. (*Remor de veus i rialles.*)

Escolti, escolti, escolti..., vejam, senyor Saura, no s'exciti, no s'exciti, no perdem la cortesia parlamentària, per favor. Miri, vostè va fer una sèrie de preguntes sobre les dades de les empreses i, aleshores, la contesta, fins i tot, era abans de tot el tema del senyor Jordi Planasdemunt, va ser de dir que teníem tota la documentació a la seva disposició. Això ho hem fet alguna altra vegada amb preguntes de diputats i, a més a més, el Reglament del Parlament ho permet, es pot contestar d'aquesta manera. Es pot contestar enviant tota la informació i es pot contestar «vinguin i mirin el que sigui». I això ho fem perquè una institució de crèdit com és l'Institut Català de Finances, donar els noms de totes les empreses i la seva situació, que pot ser una situació perfectament regular o una situació de morositat o una situació de suspensió de pagaments, com passa absolutament en tota institució de crèdit, donar-ho i que després surti, com ha sortit alguna vegada, publicat absolutament en els mitjans de comunicació una llista de morosos, sembla —i sembla a la direcció de l'Institut— que s'ha de tenir precaucions. S'ha de tenir precaucions, perquè pot afectar les empreses, pot afectar el seu treball i pot afectar, en definitiva, els llocs de treball de la gent que hi és. I aquesta és la nostra precaució i aquesta és la nostra intenció. Ara, és clar, s'ha creat una situació que..., vostè no considera que seria absurd amagar qualsevol cosa? No tenim absolutament cap intenció d'amagar res i, per això (*remor de veus*) —senyor Saura, cregui'm, home, de tant en tant—, i, aleshores (*remor de veus i rialles*), i aleshores, precisament per això, quan vostè va venir i va venir a no mirar res, sinó que va venir acompanyat de periodistes i, quan el seu «advocat», que diu vostè —que suposo que era el seu assessor, perquè el Reglament el que permet no és d'anar pel món amb l'advocat, sinó amb l'assessor, que pot portar un parlamentari, i era un assessor degudament acreditat—, l'assessor portava, segons tinc informació, una llista d'empreses que vostès haguessin pogut demanar, i vostè diu «No, no cal, no cal. Aquesta gent no ens volen donar res. Fora». I l'entrevista va ser molt curta i va servir l'endemà per fer declaracions a la premsa.

Després van entrar una altra sèrie de preguntes, senyor Saura, i aquesta sèrie de preguntes, que són completíssimes, i que les tinc aquí. I tinc aquí les preguntes i tinc les respostes. I vostè les deu tenir, perquè el termini vencia ara, i les deu tenir en aquest Parlament, però no ha tingut temps de mirar-les —no li ho recrimino—, però aquí es dona exactament... (*Remor de veus.*) No..., què passa? (*Remor de veus.*) Això es pot comprovar de seguida, eh?

Aleshores, aquestes preguntes donen exactament la situació de totes les empreses, la situació en la qual es troben, les morositats, si estan en execució, etcètera, etcètera. I tot això és un tema que, a més a més, em sembla que en parlaríem avui, perquè és el tema interessant, més que fer un procés al passat de la CARIC, doncs, a mi em sembla que seria enormement important parlar del capteniment en política d'ajuts, d'avalis i de crèdits. De totes maneres, com que demà tenim una sessió informativa, a la tarda, sobre l'Institut Català de Finances, suposo que —això pot tenir una duració que va fins a quatre hores— tindrem temps de sobres de parlar-ne.

Les empreses lligades a familiars, amics, etcètera. Miri, escolti, en primer lloc, amb una política d'avalis i no sé exactament la quantitat d'avalis que s'han donat per a la CARIC —tinc

la xifra aquí—, però com vostè sap són moltíssims, són moltíssims. Vostè cita EGA, que era del senyor Garrell i que havia estat soci en una empresa amb el senyor Macià Alavedra. Una empresa que és una altra personalitat jurídica; no és un grup, no és un entramat, que diuen vostès, és una altra empresa, és una altra personalitat jurídica. Citen sempre el cas del senyor Subirà. La seva empresa familiar, de tota la vida, en la qual el senyor Subirà devia ser ell molt minoritari, n'estic segur, i que, a més, ell en aquells moments tampoc estava al Govern i que, a més a més, és un aval que s'ha tomat. I cita el senyor Vallvé, nét del famós Joaquim Ribera Barnola, de Metales y Platerías Ribera, que és una de les grans empreses que hi havia hagut en aquest país, que és una empresa líder en el sector de la cobertoria, que és una empresa essencial en el Poblenou de tota la vida, que donava feina a 1.500 treballadors, i que en un moment de crisi no veig per què, perquè el senyor Vallvé és nét del fundador d'aquesta empresa, no se li ha de donar un ajut. És que no ho entenc. I no entenc per què això s'ha d'interpretar d'aquesta manera, és a dir, se li ha de dir que no. Metales y Platerías Ribera, que després va tenir problemes, que després una de les seves filials, que em sembla que es diu Industrias Sallent, es va convertir en una societat anònima laboral, que la senyora Rosa Fabian va demanar un aval per a aquesta societat anònima liberal —laboral. (*Rialles.*) Perdó pel lapsus. Se li va donar l'aval i a ningú se li ha acudit criticar-lo, és a dir, perquè el senyor Vallvé és nét del fundador de Metales y Platerías Ribera, Metales y Platerías Ribera, que tenia 1.500 treballadors, no pot tenir un aval. Un aval molt petit, eh? No sé de quina quantitat, tenint en compte els ajuts que s'han donat a la indústria en aquest país, estem parlant de xifres realment ridícules, i en canvi, després, amb una societat anònima laboral, ho demana la senyora Rosa Fabian i això té els aplaudiments de tothom —i els meus.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

El senyor Saura també es considera afluït.

El Sr. SAURA: Em considero afluït i contradit.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la contradicció ja sap que en una interpel·lació ja és per naturalesa contradir.

El Sr. SAURA: No. La contradicció és que el senyor conseller ha dit que jo vaig anar a l'Institut Català de Finances amb intenció de no mirar res. Això és una contradicció flagrant. S'està fent un judici... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, molt bé. Ja ho ha exposat això. Ara, les al·lusions.

El Sr. SAURA: Tinc un minut per fer la contradicció, senyor president, o no?

El Sr. PRESIDENT: No, la contradicció, ja l'ha exposat...

El Sr. SAURA: Sí, he...

El Sr. PRESIDENT: Ha dit que no és cert això...

El Sr. SAURA: He dit que això no és cert...

El Sr. PRESIDENT: ...i que era una intenció i tal. Molt bé. Ara té un minut per a les al·lusions.

El Sr. SAURA: Les al·lusions és que el senyor Macià Alavedra ha dit que he fet el ridícul, perquè les preguntes estaven avui..., o ahir en aquest Parlament. (*Remor de veus.*) Jo, a banda de demanar a la Mesa que...

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Prego als senyors diputats que, si no tenen concedit l'ús de la paraula per la presidència, s'abstinguin de fer qualsevol tipus de manifestació.

El Sr. SAURA: Jo crec que és allusió dir que he fet el ridícul per això, el seguiré fent per això, però demano dues coses. Una cosa, que la Mesa em faciliti en quina data va entrar preguntes que jo no he rebut, eh? En segon lloc, en el cas que aquestes preguntes hagin entrat avui i les respostes, o sigui, que jo les hagi rebut, és possible que estiguin a dalt, això potser és fer el ridícul. Ara, no sé què és fer el que el senyor conseller d'Economia i Finances ha fet en nou mesos en relació amb aquestes preguntes. No les vull qualificar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Passem al cinquè punt de l'ordre del dia..., no, al sisè, que és la interpellació sobre política d'aval i crèdits al sector privat, que formularà el diputat senyor Martí Carnicer, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'aval i crèdits al sector privat

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, per parlar de la política de crèdits i aval de la Generalitat no ens podem referir solament al futur, és necessari parlar, també, una mica del passat, perquè com a mínim és un criteri de referència necessari per jutjar el que s'ha fet i per, a partir d'aquests criteris, intentar fer o intentar veure què és el que convé.

És en aquest sentit que en diferents ocasions i durant els darrers anys el Grup Socialista ha portat a debat en aquest Parlament la problemàtica derivada de la que nosaltres considerem incorrecta actuació del Govern de Convergència i Unió pel que a la seva política de crèdits i aval es refereix. La resposta de la majoria al conjunt de peticions i reflexions que s'han derivat de les més de cent iniciatives que sobre aquesta matèria s'han presentat ha estat sempre la de la negació de l'evidència, tot i afirmant l'absoluta correcció de les actuacions efectuades, i que, per tant, al seu criteri —al criteri de la majoria— no calia canviar res.

Ha estat desgraciadament necessari que, a través dels mitjans de comunicació i a partir de formes amb les quals ja hem manifestat el nostre desacord en altres moments, s'exposés de nou el tema a la llum pública perquè una part del sector polític i social que dona suport al Govern de Convergència i Unió comencés a qüestionar-se la correcció de la política d'aval i crèdits que s'ha vingut fent des del Consell Executiu.

I si a aquesta situació hi afegim el descrèdit en què s'han situat les dues institucions, Institut Català de Finances i Institut Català de Crèdit Agrari, que la Generalitat havia format per tal d'executar aquesta política, degut, evidentment, i conegut per l'empresonament del seu principal responsable, ens trobarem davant d'una situació que requereix de forma urgent una resposta política.

En l'hipotètic cas que el tema hagués estat abordat des del punt de vista judicial, avui hauríem de restar a l'espera del que es decidís en aquesta àrea, si més no aquesta opció sembla, a hores d'ara, descartada a partir de la hipòtesi que els possibles delictes dels que es podia acusar un conjunt de personalitats del Consell Executiu ja haurien prescrit. Ara bé, el que és cert és que aquesta prescripció no es pot aplicar a l'àmbit de la políti-

ca. Si hi ha hagut actuacions incorrectes en la concessió de determinades operacions financeres, des de qualsevol instància de la Generalitat de Catalunya, cal demanar les responsabilitats polítiques corresponents, independentment que hagin o no transcorregut un nombre d'anys determinat.

L'opinió pública exigeix avui que es faci un balanç de totes les actuacions que s'han efectuat en aquest camp financer, i que se'n treguin les conseqüències oportunes. És en aquest sentit que el nostre grup formula... (*Remor de veus.*) No, si el senyor conseller vol acabar, i després continuo... (*Pausa.*) És en aquest sentit —ho repeteixo— que el nostre Grup formula la present interpellació al Consell Executiu intentant fer-ho des de dos angles diferents, el de la recerca de per què ha passat el que ha passat i el d'un intent d'avaluació de quins són els seus efectes en el camp econòmic i financer.

Si haguéssim de sintetitzar d'alguna manera els orígens d'aquesta situació que s'ha creat, nosaltres voldríem i creiem necessària una reflexió sobre tres tipus de qüestions: d'una banda, la laxitud en la normativa de les concessions; d'una altra, la manca de rigor en l'anàlisi de cada cas, i un tercer aspecte, que és el clientelisme o el favoritisme, que ha estat un element present en les concessions d'aval.

La influència de la normativa. La normativa de la concessió d'aval —s'ha comentat abans pel senyor Saura— té dues èpoques determinades. Una època que és fins..., que les operacions vénen regulades per la Llei de finances públiques de Catalunya, del 82, exactament pels seus articles 64 i 65, en què essencialment es diu que les responsabilitats no seran mai solidàries, sempre seran subsidiàries; que sols es podrà renunciar al dret d'excussió en entitats autònomes, corporacions locals i empreses públiques i que a les empreses privades sols serà possible el segon aval i l'exigència del pla de viabilitat. Aquesta regulació, que en alguns mitjans s'ha arribat a qualificar d'exemplar, no era evidentment útil a la política d'aval que desitjava fer Convergència i Unió. La prova —i s'ha evidenciat d'alguna manera abans, també— és que va ser permanentment incompleta durant tota la seva etapa de vigència.

Aquesta evident vulneració de la normativa els va portar a una reflexió que no va ser la d'intentar fer-ho millor, sinó la de canviar les lleis perquè així podien tenir menys dificultats i podien continuar amb aquella política discrecional i amb molt poc control que vostès estaven portant. Van intentar lligar tot això amb una operació d'imatge que permetés dissimular l'abast real del que es proposaven, i amb la creació de l'Institut Català de Finances van aprofitar per canviar tota la normativa i fer desaparèixer tota possibilitat de control. Ens trobem, doncs, davant d'una primera pregunta: pensa el Consell Executiu, davant de l'experiència dels fets succeïts, prendre alguna iniciativa normativa per tal d'evitar que en el futur això es repeteixi?

El segon aspecte que esmentava és el de la manca de rigor. Miri, per evidenciar la manca de rigor amb què s'ha portat la política de crèdits i aval sols caldria reproduir aquí les intervencions del nostre company Santi Riera, que havia plantejat en diferents ocasions el tema de crèdits i aval, més segurament, en aquells moments, lligat a la política industrial que no pas —diríem— a un resum global de la política de crèdits i aval com estic fent jo en aquest moment.

Senyors diputats, caldria que ens aclaríssim si estem davant d'un intent de creació d'una banca pública sense cap criteri de

sectorialització i preferències en la seva actuació, o bé per contra cal que es compleixin les recomanacions expressades per aquesta cambra i aprovades en diferents moments sobre orientació de la política.

Per altra banda, aquestes evidències també s'havien posat sobre la taula en l'informe que va efectuar la Sindicatura de Comptes l'any 85. Per cert, l'únic informe de la Sindicatura de Comptes que la majoria d'aquest Parlament ha intentat retornar..., no, que va retornar a la Sindicatura de Comptes en el seu moment, l'únic; perquè expressava segurament opinions que no eren del grat de la majoria, quan parlava de necessitats d'auditories externes a les empreses; quan parlava d'informes financers sobre els socis majoritaris; quan parlava de la necessitat de la informació de la central de riscos del Banc d'Espanya; quan deia que calia donar prioritat als segons avals; quan deia que calia prendre garanties hipotecàries i personals en aquells casos que correspongués; quan explicava la necessitat dels estudis de viabilitat dels sectors...

Senyor conseller, què s'ha fet de tot allò que reclamava i demanava, o aconsellava —perquè seria, segurament, el terme més correcte— la Sindicatura? Jo m'aventuraria a pensar que ben poca cosa, ja que, si no, avui no ens trobaríem de la manera que ens trobem: empreses que han fet fallida poc temps després d'obtenir l'ajut de la Generalitat, subvencions encobertes en sectors que no tenen futur, àmplia dispersió sectorial i territorial de les ajudes concedides sense cap tipus de criteri de coordinació...

Segona concreció de la interpellació: pensa el Consell Executiu canviar la seva forma d'actuar tant en el sentit que proposaven els diferents grups d'aquesta Cambra com els que en el seu dia va dir la Sindicatura de Comptes? Sap el Consell Executiu quantes empreses que en el seu moment van ser objecte d'aval o de préstec ja han tancat portes a hores d'ara?

El tercer element que els demanava que hi reflexionessin és el del clientelisme o favoritisme. Un observador extern de la política catalana al qual se li exposés tot això que acabo d'assenyalar diria que no entén res, perquè no és comprensible com es pot actuar d'una forma tan incorrecta si no és amb algun tipus d'objectiu encobert. Aquí cal assenyalar que en la societat catalana està cada cop creixent més la sospita que l'únic que justifica tot això, des del punt de vista de la coalició en el Govern, són les ajudes i actuacions més o menys arbitràries a favor de determinades empreses o entitats vinculades directament o indirectament als interessos de persones relacionades amb Convergència i Unió. Si no, com s'explica la llarga llista d'empreses vinculades a persones molt representatives d'aquests grups polítics que s'han beneficiat d'aquestes ajudes? Com podia assenyalar el conseller d'Indústria, l'any 1987, la primera empresa d'un sector determinat, una entitat l'aval de la qual després ha hagut de ser pagat per la Generalitat? Com s'explica la coincidència entre els venciments de determinats avals i la concessió de préstecs per part de l'Institut Català de Finances a empreses vinculades a alguns consellers del Govern actual? Pensa el Consell Executiu fer algun tipus d'actuació per tal d'esclarir davant d'aquesta cambra i de tota l'opinió pública el que aquests fets signifiquen?

Voldria, en la darrera part de la meua intervenció —i, senyor president, espero no allargar-me massa—, entrar també en una valoració econòmica del que ha estat la política de crèdits i

avals. Vagi per endavant que les últimes dades verificades que tenim són les que ens ofereix el Compte General de l'any 1990 i, per tant, les meves referències seran en relació amb aquesta dada, la de 31 de desembre del 90.

Avals de la CARIC: en aquesta data hi ha pendants de recuperació 1.637 milions de pessetes d'un total de 1.698 que la Generalitat ha pagat per fer front als avals fallits d'origen de la CARIC. Això vol dir que els avals de la CARIC, pràcticament vençuts ja l'any 1990 en la seva majoria, permeten fer un balanç, un balanç que donaria les següents dades, molt resumides: un 35% dels avals formalitzats han estat fallits, i de tots els fallits, sols s'ha recuperat el 3,6%. I aquests pocs que s'han recuperat, algun d'ells s'ha fet en circumstàncies prou especials com perquè també pogués suggerir algun tipus de política al Consell Executiu per recuperar-ne més.

Avals del Consell Executiu: s'han pagat 344 milions de pessetes per operacions fallides, que representa el 46% dels avals vençuts a 31 de desembre del 90, quasi bé la meitat dels avals concedits directament pel Consell Executiu han resultat fallits. Pràcticament podríem dir que estem davant d'un rècord d'ineficàcia del qual el Govern ha de donar explicacions i al qual la cambra no pot restar indiferent. Els avals concedits per llei o decret suposen un aperduament —si volen dir-ho així— o que la Generalitat ha hagut de fer front a 1.097 milions de pessetes a finals de 1990.

Dels avals de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català Agrari no tenim dades suficients per fer-ne un balanç en aquest moment; hem formulat preguntes que esperem que a partir d'aquestes respostes també ens permetin fer el balanç corresponent. En qualsevol cas sí que podem avaluar el risc potencial —però que no és més que un risc potencial, com es defineix tècnicament— en 10.000 milions de pessetes, aproximadament, a l'Institut Català de Finances i molt més baix, segur, a l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Crèdits de l'Institut Català de Finances. El nivell de morosos de l'Institut Català de Finances a finals de 1990 era de 650 milions de pessetes; això representa més del 15% de les obligacions vençudes fins a aquella data. Donat que el nivell d'operacions autoritzades per aquest Institut fins al 30 de juny d'enguany comença a apropar-se als 20.000 milions de pessetes, els senyors i senyores diputats coincidiran amb mi que estem davant d'una situació que de nou pot ser explosiva si es mantenen nivells de resultats semblants als que reflecteix el Compte General de 1990. Els morosos de l'Institut Català de Crèdit Agrari són de 280 milions de pessetes el 31 de desembre de 1990.

Resumint aquesta valoració econòmica: més de 4.000 milions de pessetes perduts fins al desembre de 1990 com a resultat de la seva nefasta actuació en el camp de la política de crèdits i avals. Un 35% de fallits en l'aval de la CARIC, un 46% els del Consell Executiu, un 15% de morosos en els crèdits de l'Institut Català de Finances configuren uns resultats financers inacceptables des de qualsevulla punt de vista. Un risc pendent en avals, a finals de 1990, de 70.000 milions de pessetes, i que a finals d'enguany, d'acord amb les previsions pressupostàries, pot arribar a 125.000. D'acord amb els criteris amb què ha vingut actuant el Consell Executiu, suposo que coincidiran vostès que ens podrem trobar davant d'una bomba de rellotgeria.

Considera el Govern que aquest és un bon balanç, un balanç del qual el Govern de Catalunya, oblidant per un moment el seu caràcter partidari, se'n pot sentir orgullós? Pensa el Consell Executiu introduir algun tipus de canvi per tal de redreçar la situació i prevenir possibles mals majors? Creu el Consell Executiu que podrà recuperar una part d'aquests 4.000 milions de pessetes gastats a pagar els errors que han esdevingut les operacions fallides? Perquè el tema és molt important, senyor conseller, senyores i senyors del Govern, hem intentat ser concrets. Ara desitjaríem que també la resposta del Govern ho fos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Per contestar a la interpellació, té la paraula el conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Martí Carnicer ha fet una intervenció sobre la política d'aval i crèdits en la qual ha introduït una crítica a la CARIC i una sèrie de dubtes sobre les institucions actuals de crèdit de la Generalitat, que són l'ICA, Institut Català de Crèdit Agrari, i l'ICF, l'Institut Català de Finances. Sobre aquestes dues últimes ha parlat de descrèdit i a mi m'agradaria rebatre-li aquest tema. Hi han hagut una sèrie d'esdeveniments evidentment molt desagradables, però a mi m'agradaria que parléssim sobre xifres de l'Institut Català de Finances i de l'ICA, sobre xifres reals, i lamento molt que aquestes interpellacions tinguin lloc per tràmit d'urgència abans de la informació que jo, el dia de demà a la tarda en la Comissió, he de fer sobre, precisament, els resultats de l'Institut Català de Finances i de l'ICA.

Les xifres que ell ha donat sobre la CARIC són bàsicament correctes i em sembla que realment hi han uns aperduaments importants, però jo ja he explicat que va ser un instrument que per la via d'aval, de fet, va ajudar empreses amb una greu situació de crisi i que, malgrat això, la pervivència d'aquestes empreses, molt sovint en mans dels treballadors per adjudicació de la Magistratura, va servir per defensar una sèrie de llocs de treball, per mantenir una sèrie de llocs de treball i que el cost aquest que ha dit globalment, sobre cinc anys, sembla exagerat —i ho és per a nosaltres—, però en realitat, en la pràctica, en la seva incidència en el cost social ha permès un cost per lloc de treball de tenir uns resultats que realment són molt presentables. Sobretot —com deia abans en la contestació al senyor Joan Saura— en comparació amb un instrument com les ZUR, que ha estat bàsicament de captació d'inversió estrangera, però que ha tingut un cost d'1.800.000 pessetes per lloc de treball i que ningú ha qüestionat perquè es tractava d'una actuació conjunta de l'Administració central i de l'Administració autonòmica.

No repetiré els arguments que he donat sobre els avals solidaris i subsidiaris; nosaltres fem la interpretació jurídica que pot diferir de la de vostè, però que em sembla que la nostra té molta base, que la disposició transitòria cinquena, precisament, el que pretén és salvar l'article 64 durant una sèrie d'anys i per poder fer, precisament, aquesta política de la CARIC, perquè així fou pactat en el seu moment, i l'article 64, en un moment aquí no hi havia una majoria clara i, per tant, qualsevol article era pactat, va ser —i ho recordo perfectament— un article introduït pel senyor Alexandre Padrós i després es va fer la disposició transitòria cinquena (*remor de veus*), per salvar aquest article i poder fer la política d'aval de la CARIC... Potser

m'equivoco amb el senyor Alexandre Padrós i potser algun altre diputat hi va intervenir, ho dic perquè veig el senyor Armet que... (*Pausa.*) Sí, sí. Molt bé.

Aleshores, en aquest aspecte, jo, sobre la llarga llista d'empreses lligades amb personalitats de la cúpula de Convergència, jo he citat unes empreses que són les que surten constantment sobre un total de no sé quants avals i crèdits, i he explicat els motius. Jo no veig que es pugui anar repetint aquesta relació de parentela clientelar constantment, perquè no veig que surtin empreses que vagin relacionades amb gent i si van relacionades amb gent de Convergència totes tenen la seva explicació, d'empreses que tenen una incidència en la vida industrial de Catalunya i que tenen unes dificultats objectives i que hi ha, al mateix temps, la petició dels sindicats o del comitè d'empresa. Però tot això ho he repetit.

Ara el senyor Martí Carnicer em dona peu a entrar amb l'Institut Català de Finances i amb l'Institut de Crèdit Agrari. Com vostès saben, l'Institut Català de Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances foren creats el 85 i s'aplicaren pràcticament a partir del 86 precisament per superar la CARIC, l'Institut Català de Finances va assumir les competències que abans corresponien a la CARIC en matèria d'aval, i ambdós instituts, l'ICA i l'ICF, tenen la facultat, que no tenia la CARIC, de concedir préstecs a empreses públiques i privades, que és una cosa nova, i, a més, actuen com a organismes autònoms; així com la CARIC era una comissió interdepartamental que afectava directament els departaments, s'ha volgut crear uns organismes autònoms amb els seus òrgans de Govern, el president, el director general i, fonamentalment, la junta de govern.

Demà podrem estudiar totes les garanties de funcionament de l'Institut Català de Finances i de l'ICA —és a dir l'informe previ dels departaments de la Generalitat a qui pertoca la competència—, i això s'ha fet d'una manera sistemàtica, absolutament amb tots els avals i tots els crèdits, i s'assenyala la viabilitat tècnica del projecte per al qual es sollicita el finançament, en tots els casos. S'aprova o es denega la sollicitud de préstec o aval a partir d'una anàlisi de viabilitat econòmica financera del projecte i de l'existència de garanties, que, en la majoria de casos, en més d'un 70% per l'ICF —i ho dic ara de memòria— són garanties hipotecàries, és a dir que fins i tot en cas de suspensió de pagaments s'executen, hi ha empreses que han fet suspensió de pagaments en aquests moments que se'ls estan executant les garanties hipotecàries.

Es sollicita l'autorització de la Generalitat quan l'aval o el préstec tingui una finalitat distinta de la inversió en actius materials, és a dir, sempre que sigui per a funcionament propi de l'empresa, més enllà de la inversió en actius, aleshores el crèdit o l'aval va al Consell Executiu i l'autoritza el Consell Executiu, perquè aquest crèdit o aquest aval el pugui donar a la junta de govern.

La formalització de totes les operacions de préstec o aval es fa en document intervingut per feudatari públic. Una cosa molt important, senyor Martí Carnicer: els criteris de cobertura, i en tota institució de crèdit hi ha fallits, hi ha morosos, hi ha suspensions de pagaments, i suposo que vostè no ens demanaria que l'Institut Català de Finances no en tingués —tant de bo!—, i després li parlaré de quin és el percentatge de morositat que té l'Institut Català de Finances i que té l'ICA, i veurà que, essent per a moltes empreses l'últim recurs, presenten uns percentat-

ges perfectament estimables, i, a més a més, vostè deu haver llegit aquests dies el que diu el Banc d'Espanya i el que diuen molts banquers de l'augment espectacular de la morositat. Quan l'Institut Català de Finances i l'ICA reben aquelles empreses que ja no poden acudir, molt sovint, a cap altra institució financera del país i que ens vénen a veure a nosaltres perquè això nostre respon a una política determinada, vostè comprendrà que nosaltres, si mantenim uns criteris i uns percentatges de morositat acceptable, és que la gestió és bona. Per tant, no accepto, senyor Martí Carnicer —li ho dic amb tota sinceritat—, la seva opinió de descredit d'aquestes dues institucions abans d'haver examinat d'una manera concreta els comptes.

Els criteris de cobertura del risc —perquè de risc sempre n'hi ha— s'estableixen atenent les recomanacions del Banc d'Espanya adreçades a les entitats de crèdit, tot i que ni l'Institut de Crèdit Agrari ni l'Institut Català de Finances són, com vostè sap, entitats financeres de dipòsits. No obstant això, tots els criteris de cobertura del Banc d'Espanya s'apliquen.

Les situacions de morositat tenen un tractament comptable similar als dels bancs i caixes i han adoptat els criteris últims del Banc d'Espanya, com deia abans, del 14 de juny del 91. Publiquen els instituts el resultat de la seva activitat creditícia i de la seva situació econòmica, financera i patrimonial mitjançant les corresponents memòries anuals; hi ha memòries anuals de totes aquestes activitats.

Per altra banda, el servei de control financer de la Intervenció General ha efectuat auditories de l'Institut Català de Finances corresponents als exercicis del 86, 88, 89 i 91 i és a punt de finalitzar la de l'any 90. Hi ha una moció subsegüent a una interpellació de vostè en la qual es deia que això es passaria a la Sindicatura de Comptes a partir de l'auditoria que fes la Intervenció General de la Generalitat, intervenció realitzada per a l'any 91 —perquè s'ha començat l'any 91 abans que el 90—, s'acaba ara l'any 90, i això està en mans de l'auditoria de la Sindicatura de Comptes, per fer l'auditoria, i els resultats que ens dona la Intervenció General són de correcció en l'actuació i de manca d'irregularitat.

A mi m'agradaria parlar, abans que se m'acabi el temps, o que ja se m'ha acabat també, dels resultats. Miri, parlarem de l'ICF, perquè no em donaria temps per a l'ICA i perquè em sembla que el que interessa més és l'actuació de l'Institut Català de Finances, però demà parlarem dels dos instituts.

Els fons patrimonials o recursos propis són de 6.924 milions de pessetes, amb dotacions i aportacions de capital del pressupost de la Generalitat de 5.200 milions de pessetes, dotacions aprovades per aquest Parlament, com vostè sap, en el moment del debat i aprovació de la Llei de pressupostos. Hi ha reserves que provenen de l'explotació de 237 milions de pessetes i aportacions a fons patrimonial de 1.487. L'endeutament viu disposat és de 8.416 —vostè sap que en els pressupostos també s'autoritza l'Institut Català de Finances a endeutar-se—; total de crèdits i avals: en préstecs, en quantitat de préstecs, 457; quantitat d'aval, 112. Pessetes, préstecs, 18.735 milions de pessetes, i avals, 13.103, és a dir, un total de 31.800 milions de pessetes. Cartera viva, 23.400. Dins de la cartera viva, d'aquests 23.400, els préstecs representen 12.000 milions i els avals, 11.000. Deutors amb mora —vostè ho demanava—, morosos i dubtosos, 1.665,8 milions de pessetes. Fons de provisió d'insolvències en funció dels resultats que obté el mateix Insti-

tut Català de Finances, 1.020 milions de pessetes, i això s'ha fet segons les normes del Banc d'Espanya, de la circular 4/91; és a dir que els morosos i dubtosos, que es poden recuperar i que sistemàticament s'emprenen les accions judicials per recuperar-ho, les negociacions i les accions judicials, i com que hi ha un 70% de garanties hipotecàries, molts d'aquests es recuperaran i, en tot cas, s'actua immediatament, l'Institut Català de Finances actua immediatament, hi ha un fons de provisió de 1.020,6% milions de pessetes. Índex de morositat: sobre el total de la cartera, 5,2%; sobre la cartera viva, 7%. Em sembla que avui hi ha unes declaracions del senyor Escámez que la mitjana de morositat de la banca és del 5,2; el risc per a l'Institut Català de Finances normalment és més gran, perquè respon sovint a una política industrial, a una política dels departaments, a una política comercial, a una política d'ensenyament, a una política hospitalària, doncs, em sembla que és un índex de morositat molt acceptable.

Els fallits —que vol dir els que ja s'han passat definitivament per aperiudament— són quatre: són tres societats anònimes laborals i una cooperativa industrial de treball associat, i això representa 46 milions de pessetes, però és que, a més a més, es recuperaran perquè compten amb la garantia d'un fons de garantia establert pel Departament de Treball; és a dir que hi ha quatre fallits que es recuperaran.

I el resultat net de l'exercici, el resultat del compte d'explo-tacions fins al 30 de setembre del 1992 és de 118,9 milions de pessetes; és a dir que em sembla que els comptes de l'Institut Català de Finances són clars. Li diré que per a l'ICA, doncs, els deutors amb mora són de 760, però els fons de provisió d'insolvència són de 833, és a dir, per sobre dels deutors amb mora, i, malgrat això, el resultat net de l'exercici fins al 30 de setembre també per a l'ICA és de 115 milions de pessetes; és a dir que em sembla que demà tindrem temps d'explicar que, malgrat, evidentment, suspensions de pagaments i morosos que existeixen en tota institució de crèdit i en tota institució financera, els resultats són correctament acceptables.

Jo sobre el tema que contestava abans de la dificultat que ens crea o la inquietud que ens crea, més que la dificultat, de respondre llistes de morosos o d'empreses amb suspensió de pagaments és simplement per no perjudicar aquestes empreses, perquè aquestes empreses treballen, estan en el mercat, moltes d'elles potser no tenen futur, moltes d'elles, per sort, tenen possibilitat de recuperació i de tenir un excel·lent futur. Quantes empreses hi ha que han fet suspensió de pagaments que després han tingut un bon futur? La suspensió de pagaments no és res més que un instrument jurídic per poder continuar, a diferència de la fallida, suspendre els pagaments per poder continuar.

El món industrial i el món empresarial, en el nostre país i a tot arreu, està ple de la utilització d'aquest instrument i, és clar, donar aquestes informacions —encara que molt sovint és sabut—, sortint directament de l'Institut Català de Finances, ens creava una certa inquietud. No existeixen, en dret comparat, peticions d'informació detallada de llistes sobre les entitats de crèdit públiques; ningú ha demanat els morosos, els fallits, les empreses en suspensió de pagaments del Banc de Crèdit Industrial, o avui dia Argentaria; ningú, mai, perquè són bancs públics que estan al mercat competint amb la banca privada. En països com França, on hi ha un gran sector de la banca pública, ningú —i ho hem

fet mirar al parlament de França o en qualsevol altre parlament europeu— ha demanat aquestes llistes.

D'aquí ve la nostra reticència. Ara, a partir del moment de creació d'un clima de desconfiança, vostè comprendrà que no tenim absolutament cap inconvenient, però el retard, aquest retard que se'ns imputa i del qual se'ns acusa, l'única explicació que té és exclusivament aquesta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Martí Carnicer pot fer la rèplica. Si és possible, que sigui de cinc minuts.

El Sr. CARNICER: Farem el possible, senyor president, però els temes que ha tractat l'honorable conseller no sé si em permetran fer-ho en cinc minuts; farem el possible.

Llevat de la primera part..., l'únic que haig de lamentar és que llevat de la darrera part de la seva intervenció, que sí que la portava molt més concretada, l'altra part de la seva intervenció, senyor conseller, no ha estat concreta, i no perquè ja..., no em digui que ja ho havia contestat al senyor Saura, perquè hi han hagut molts temes que jo li he plantejat que vostè ni els ha respost, ni els ha concretat. En qualsevol cas, deixi'm dir, també, doncs, anar-li fent algunes reflexions i recordar-li alguns temes i contestar-li alguns d'altres.

Pèrdues de la CARIC: el 35% és una xifra acceptable, segons l'honorable conseller, donades les circumstàncies. Jo li demano que llegeixi les declaracions del conseller d'Indústria en aquesta cambra l'1 de març del 84, quan assenyalava que les seves previsions normals eren que per a les operacions fallides no anessin més enllà del 9%. Hem arribat al 35%. Vostè mateix. El 84, plena crisi, que coneixien ja perfectament la situació que s'havia de donar; no hi havia d'haver cap novetat, en aquell moment el Consell Executiu ho xifrava —perquè he de pensar que el conseller d'Indústria parlava en nom del Consell Executiu—, ho xifrava en un 9%; CARIC ha arribat al 35%. I, si repassem la llista, ens adonem que hi ha coses que no sembla que puguin ser casualitats, senyor conseller. Jo em resisteixo aquí a fer llistes però, si vol, podem fer les llistes, i em resisteixo a creure que hi ha coses que siguin casualitats.

Avals solidaris o drets d'excussió: el nostre Grup té tot el dret de reclamar que modifiquin aquest tema perquè en el seu moment no hi va estar d'acord i perquè, a més a més, per recalcar-ho, en molts pressupostos —en aquest moment no recordo si en tots, però en molts pressupostos— hem presentat una esmena sobre aquest punt reclamant que aquest tema es canviés, perquè és segurament un dels problemes més greus que hi ha, que quan hi ha un crèdit fallit primer es vagi contra el patrimoni de l'empresa i després la resta contra la Generalitat; no a l'inrevés, com s'està fent.

No m'ha dit res dels avals del Consell Executiu, vostè sabrà per què: 46% de fallits. La xifra en termes relatius més elevada, en termes absoluts no és la més elevada, però en termes relatius la més elevada; quasi bé la meitat dels avals que ha donat el Consell Executiu, fallits.

Jo, quan parlo de descrèdit, senyor honorable conseller, és perquè em fa l'efecte que és un element clar de descrèdit que el màxim representant de les dues institucions en aquest moment estigui a la presó. Això és una situació de descrèdit per a aquestes institucions, i això jo ho he dit en la meua intervenció clàssimament i motivant-ho en aquest sentit. No podem ara girar la

truita i a partir d'uns altres elements dir que no; és un descrèdit per a les institucions de Catalunya que un representant de la talla del director de l'Institut Català de Finances i president de l'Institut Català Agrari estigui a la presó.

Sobre la normativa interna de l'Institut Català de Finances de l'Institut Català de Crèdit Agrari, ja en parlarem demà, perquè jo crec que en aquest moment interessar-nos sobre el procés normatiu, sobre els informes que es tenen o que no es tenen no crec que sigui un element que sigui important per dilucidar la seva política de crèdits i avals. El que sí és cert és que en l'Institut Català de Finances la relació d'empreses lligades a Convergència i Unió, o a persones de Convergència i Unió, s'ha allargat —s'ha allargat—; si vol..., ho repeteixo: em resisteixo a llegir noms, però si vol els tinc aquí, eh? S'ha allargat, senyor honorable conseller; s'ha allargat i de forma important.

El que vostè m'ha dit: «Els resultats de l'Institut Català de Finances són molt bons...» Jo he pensat ara..., jo només tenia dades fins a l'any 1990, el senyor conseller me les traurà actualitzades —que ell les tindrà actualitzades— i, doncs, bé, donaran uns percentatges o unes *ratio* molt més correctes, molt més bons. Morosos i pèrdues el desembre de 1990: 650 milions —xifra que ja he citat abans; està en els balanços—, la que ha citat el senyor conseller: 1.665 milions; s'ha multiplicat per tres, pràcticament per tres, el nombre de pèrdues. Llavors vostè diu que estan actuant immediatament i que estan recuperant ràpidament les pèrdues que tenen? Ja ho concretarem demà, senyor conseller, però em fa l'efecte que quan un compara aquestes xifres i, a més a més, ho fa des de la perspectiva que els avals de l'Institut Català de Finances o els crèdits de l'Institut Català de Finances van creixent, vull dir que, per tant, diríem que té un passiu relativament nou o que avançarà encara en un temps determinat, no és correcte. Segur que la *ratio* deu ser, si l'agafem sobre allò en què relament hem d'agafar, que sobre el percentatge de crèdits i avals vençuts, que aquesta *ratio* vostè no me l'ha donat, segur que és superior, segurament, al 15% que tenim en aquest moment; 15% —en aquest moment, no, al 90, perdó—, 15% de morositat al 90 sobre avals i crèdits vençuts. Quin és el d'aquest moment? Si no l'ha donat és que suposo que no el deu tenir. En tot cas demà podrem mirar-ho. Però en qualsevol cas, l'evolució, triplicar aquesta xifra en aquest temps, no sembla correcte.

Els índexs que vostè ha fet servir no són comparables amb altres institucions financeres perquè vostè no pot comparar una institució financera nova, com és l'Institut Català de Finances, amb bancs i institucions que porten ja molt de temps operant; fer aquesta comparació és fer trampa i segur que aquesta no és la intenció del senyor conseller. I tampoc m'ho pot comparar amb un banc perquè l'Institut Català de Finances no és un banc —o sí?—: és una institució financera de la Generalitat en funció d'una ordenació política per donar crèdits i avals a determinats sectors, a determinades entitats territorials, que sigui conseqüent en funció de la política. Per tant, no em faci comparacions amb els bancs, que no valen —que no valen—, eh? El banc opera en un mercat i opera en unes situacions determinades; l'Institut Català de Finances no opera al mercat, sinó que opera en unes condicions administratives determinades que han de ser, per tant, molt més curoses amb l'administració del diner públic.

És per això, senyor conseller, que nosaltres no li puc dir que no estem, de satisfets –no ho estem, satisfets– amb la seva intervenció. Segurament, la nostra moció caldrà que censuri la seva política de crèdits i avals que s'ha vingut efectuant fins ara, i també caldrà que els insti a canviar-la, perquè és necessari que la canviïn perquè el país ho reclama i perquè els resultats que han obtingut fins ara no són uns bons resultats, són uns resultats totalment incorrectes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. L'honorable conseller té cinc minuts per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, en primer lloc, per acabar ja aquest tema, sobre els avals solidaris o subsidiaris i sobre el benefici d'excussió, jo crec que ara el senyor Martí Carnicer ha dit una cosa que és ben certa, que no es tracta tant d'una discussió jurídica o d'interpretació, o de si la Llei de finances, l'article 64 o la disposició transitòria cinquena, que al meu entendre permet, precisament, de fer una excepció al que diu l'article 64 per poder aplicar la política de la CARIC, sinó que hi ha un criteri polític, que ha defensat el Grup Socialista, d'oposar-se a això; per motius polítics, no per interpretacions jurídiques, sinó que en cada llei de pressupostos deia: «No, això que vostès diuen en la Llei de pressupost, nosaltres no hi estem d'acord: l'aval no ha de ser solidari, l'aval ha de ser subsidiari.» Això és perfectament correcte i són posicions polítiques diferents.

Nosaltres hem defensat l'aval solidari, que evidentment té més risc. Té més risc, però sense aval solidari no hi havia manera de fer aquesta política, la política decidida pel Govern; sense aval solidari i amb aval en benefici d'excussió no hi ha absolutament cap banc que accepti l'aval. I això se sap i, per tant, per aquests motius, com que nosaltres volíem fer aquesta política, doncs, es va insistir en les lleis de pressupostos en l'aval solidari.

Els avals del Consell Executiu tenen un percentatge més important que la CARIC, evident; evident, perquè de la mateixa manera que la CARIC és l'última frontera, diguem, dels avals quan ja no hi ha sortida en la banca que opera en el mercat, doncs, la CARIC passava al Consell Executiu tots aquells avals que responien a uns criteris de política industrial fixada pel Departament d'Indústria, i aleshores, evidentment, més risc i, per tant, més percentatge de fallits. Això és un fet evident.

L'actuació de l'Institut Català de Finances i de l'ICA..., vostè parla del descrèdit pel director general de l'Institut, l'ex-director general de l'Institut Català de Finances. Jo li responia que això no tenia per què afectar el funcionament que han tingut l'Institut Català de Finances i l'ICA, que al meu entendre ha estat un funcionament correcte i que és el que tractava d'explicar, i que no té res a veure una actuació fora de l'Institut, *sub iudice*, presumpció d'innocència –repetixo tot el que vam dir aquell dia–, però que això no vol dir que el funcionament de l'Institut Català de Finances no hagi estat correcte, que no s'hagin seguit les directives del Banc d'Espanya, que no s'hagi actuat, que no s'hagin executat els morosos o els que feien suspensió de pagaments, que no s'hagin executat les hipoteques.

La comparació entre l'any 90 i l'any 92, també hi ha hagut un volum molt més important i, per tant, hem de veure d'on ve aquesta diferència i això tindrem temps demà, en una llarga ses-

sió a la Comissió, però són 1.600 milions, dels quals un percentatge molt important està provisionat, i que dona al final de comptes del balanç un resultat positiu.

De les llistes d'empreses i de la seva vinculació, home, jo crec que, precisament, podem aprofitar per parlar-ne quan vulgui en una sessió en comissió. Jo crec que seria interessant, perquè, si no, es deixa el dubte sempre i es deixa una certa indefensió, i això no és bo. A mi m'agradaria aprofundir en aquests temes i justificar-los i explicar-los, per què no?, i, si no, no cal que en parlem, però no ho citem sense aprofundir-hi, perquè, si no, al final creem aquest clima al voltant de determinades actuacions que em sembla que és un clima molt nefast i molt negatiu i que almenys jo sempre he intentat evitar.

Vostè em diu: «Home, la comparació amb els bancs és una trampa.» Evident, evident; vostè m'ha fet la definició perfecta del que és l'Institut Català de Finances: és una institució de crèdit públic que dona préstecs i avals però que opera en funció de polítiques sectorials. I això és literalment; he apuntat el que vostè ha dit. Per tant, té molt més risc que la banca que està en el mercat, que opera en funció dels seus resultats; té molt més risc perquè són unes polítiques sectorials que poden decidir, doncs, d'ajudar una empresa líder en un sector determinat, que podria representar la desaparició d'aquesta empresa, que pot decidir l'aval a la Seda, que no donarà cap més institució bancària, que la banca pública de l'Estat espanyol ha negat i que nosaltres hem aprovat.

Hi ha una limitació a l'Institut Català de Finances que diu que cap aval pot superar el 3,5% del total dels avals. L'aval de la Seda, de 1.500 milions de pessetes, superava aquest 3,5%. En la Llei de pressupostos per a l'any 92 nosaltres, en l'articulat, vam fer una excepció a aquest 3,5 per poder donar l'aval a la Seda. No recordo el resultat de les votacions, però estic segur que tothom hi va estar d'acord, perquè era una acció típica de política sectorial amb el suport dels sindicats per salvar llocs de treball i que era..., encara que té garanties hipotecàries, aquest aval, i em sembla que és un aval perfectament recuperable –almenys tal com està plantejat a l'Institut Català de Finances– responia a una voluntat política, i l'Institut Català de Finances és sovint l'instrument d'aquestes voluntats polítiques. Per tant, efectivament, és una trampa comparar amb els bancs. Jo només li donava les xifres, sabent les grans diferències que podem establir, per donar un ordre de magnitud i demostrar-li que ens movem dins d'unes coordenades perfectament acceptables.

Però, en fi, sobre tot el que ha representat l'Institut Català de Finances d'ajudes a determinats sectors, a determinades empreses com la Seda... Fa poc aquí, en aquest Parlament –i no vull citar tampoc ningú perquè hi hagin al·lusions– es demanava que havíem de donar un aval a Erkimia, Erkimia forma part del Grup Ercros, que està en suspensió de pagaments, i, per tant, és una mica inversemblant que ens plantegem aquest tema. El Consell Executiu, em sembla que en resposta del president, va dir que bàsicament hi estàvem d'acord, i si això es planteja i s'estudia segurament l'haurem de donar. M'estic anticipant perquè és una política del Departament d'Indústria, no és meua; totes aquestes polítiques que arriben a l'Institut Català de Finances ens vénen a través dels departaments –demà en parlarem–; entren a l'Institut Català de Finances a través, bàsicament, del Departament d'Indústria i Energia, a través del Departament de Comerç, Consum i Turisme, a través del De-

partament d'Ensenyament, de Sanitat, de Cultura i de Benestar Social, són els departaments, que, amb convenis que han fet amb l'Institut Català de Finances, més utilitzen l'Institut Català de Finances.

Però em sembla que demà tindrem temps, senyor Martí Carnicer, de tractar tots aquests temes amb profunditat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Estava previst que les preguntes tindrien lloc a les quatre de la tarda. Atesa l'hora en què ens trobem, jo sollicito l'assentiment per modificar l'ordre del dia, en el sentit de començar la sessió de la tarda a tres quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de tres de la tarda i un minut.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt 22 de l'ordre del dia, preguntes a respondre oralment en el Ple. Abans haig de comunicar a la cambra que, d'acord amb l'article 137.7 del Reglament, a petició del Consell Executiu han quedat posposades les preguntes números 3, 4, 9, 10, 11, 12 i 13, que passen al Ple proper.

La primera pregunta sobre la construcció d'un palau de justícia i la ubicació d'un jutjat del penal a Reus, que formularà el diputat senyor Tomàs Gilabert, de Convergència i Unió. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la construcció d'un nou palau
de justícia i la ubicació d'un jutjat
del penal a Reus*

El Sr. GILABERT: Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, honorable conseller de Justícia —que dedueixo que per raó de la matèria serà qui em contestarà en nom del Consell Executiu—, la situació dels jutjats a la ciutat de Reus, com vós sabeu, és una situació caòtica donada la insuficiència de l'actual Palau de Justícia, que no ofereix unes garanties mínimes de treballar amb dignitat ni a magistrats, ni a auxiliars del jutjat, ni a advocats i procuradors, ni tan sols als justiciables, que són els que, en definitiva, hi van perquè els sigui prestat el servei d'administració de justícia.

Al mateix temps d'aquesta «carència» important, ens trobem que al Camp de Tarragona i les comarques meridionals de Ca-

talunya tan sols hi ha per ara, per absorbir el major índex de conflictivitat penal, els jutjats del penal de la ciutat de Tarragona, quan una gran part d'aquesta conflictivitat que s'origina i es jutja es resol a la ciutat de Reus.

Per tant, la pregunta que jo adreço al Consell Executiu i concretament a vós és la següent: si l'Ajuntament de Reus segueix endavant amb les gestions per adquirir un solar per tal de poder-hi ubicar el futur palau de justícia, té prevista la Conselleria de Justícia una partida pressupostària per edificar-hi un nou palau de justícia? I per quin exercici es podria produir aquest esdeveniment? I, en segon lloc, si la Conselleria de Justícia pensa construir en un futur un jutjat del penal a la ciutat de Reus.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Departament de Justícia és molt conscient de la necessitat de buscar una nova ubicació per als jutjats del partit, del cap del partit de Reus, i si bé en aquest moment no tenim la partida pressupostària disposada, és perquè naturalment no la podem tenir amb caràcter permanent esperant que un dia o un altre —i espero que sigui, i que sigui aviat— es resolgui el problema de la disponibilitat d'un solar que l'Ajuntament de Reus ens ofereix, però que de moment està ocupat per les forces de seguretat de l'Estat.

Quan es disposi d'aquest solar, el Departament de Justícia emprendre tot seguit la realització d'aquesta obra. Però jo vull fer present que és necessari que s'apleguin en un sol edifici tots els jutjats de Reus, i eliminar la dispersió, sempre perjudicial als usuaris, als professionals i als mateixos jutges.

Però això vol dir que el Jutjat número 6, que és de nova creació i que, per tant, pertoca la seva instal·lació al Ministeri, i el 7, que s'hauria de construir també, i a més a més la possibilitat d'un jutjat penal que seria també de nova creació, que en aquests casos el Ministeri de Justícia ha de prestar la seva contribució a la part proporcional que li correspongui. Però, per la nostra part, aquest equipament de què ara es disposa —i que estic d'acord amb el que ha dit el diputat autor de la pregunta— no reuneix les condicions necessàries, és un equipament heretat en virtut dels traspassos sobre recursos materials de l'Administració de Justícia, disposats a canviar-lo però, com dic, amb la contribució del Ministeri de Justícia i les facilitats que doni l'Ajuntament de Reus en relació amb aquest solar. I no es demorà per la nostra part; disposarem dels fons necessaris per posar-hi la que ens correspongui a nosaltres.

Pel que fa referència al jutjat penal, jo he de dir... És clar, de casualitat, senyor president, estic contestant dues preguntes en l'espai d'una i, per tant, demano una mica de temps.

Pel que fa al jutjat del penal, com a conseqüència que se n'ha creat un altre, que no ha mencionat el diputat preguntant, amb demarcació a Tortosa, Gandesa i Amposta, això significa que l'antiga demarcació provincial de Tarragona ha quedat disminuïda en tres partits judicials, i, en conseqüència, per imperatiu de la legislació vigent, la capitalitat dels nous jutjats penals, en ser de demarcació inferior a la província, correspon a la Generalitat de Catalunya.

Com que aquesta circumstància es dona en jutjats, altres jutjats penals i en jutjats socials, la Conselleria va preparar un avantprojecte de llei on establia aquestes capitalitats i posava,

precisament, un jutjat penal —d'aquests de nova creació— a Reus. Però és preceptiu l'informe del Consell General del Poder Judicial, i aquest informe es va sol·licitar i el Consell General, si bé reconeix les competències de la Generalitat de Catalunya per marcar aquestes capitalitats, ens diu, amb una argumentació que jo no considero excessivament convincent, però diu que «tots els jutjats de la mateixa classe han d'anar a la capitalitat, a la mateixa capitalitat, de lliure elecció entre els caps de partit que formen la demarcació, de lliure elecció de la Generalitat, però tots arriscant, si no, un possible conflicte o recurs d'inconstitucionalitat».

Això vol dir que per portar aquesta capitalitat d'un jutjat penal a Reus hi hem de traslladar tots els de Tarragona, cosa que, per tant, sembla molt poc adequada. En conseqüència, estem demanant aclariments al Consell General perquè resolgui d'una manera —jo diria— més pragmàtica aquest problema i, en últim terme, es podria portar a Reus un jutjat amb caràcter permanent, dels que radiquen a Tarragona, però que la Llei urbana i del poder judicial ho permet, o, en últim terme, de tipus itinerant, en el qual..., en els dos casos, necessitaria també unes instal·lacions adequades.

Si s'hagués d'anar a aquesta solució, jo ja dic des d'ara a tot l'Ajuntament de Reus i a tots els ciutadans i els professionals d'aquella ciutat que comptarien amb el suport de la Generalitat de Catalunya. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol replicar? Té escassament un minut.

El Sr. GILABERT: No, senyor president, agrair a l'honorable conseller la seva resposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. La següent pregunta sobre el termini previst per respondre determinats expedients tramitats per l'ICAA, que formula el diputat senyor Celestino Corbacho. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a respondre els expedients tramitats a l'ICAA per l'Àrea de Benestar Social de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat durant els primers cinc mesos de l'any 1991

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. La pregunta és molt concreta i és a la Conselleria, al senyor conseller, de quan donarà contestació, per part de la Conselleria de Benestar Social, als expedients tramitats per l'ICAA, del període de gener al maig de 1992 per a l'àrea de Benestar Social de l'Ajuntament de l'Hospitalet i que corresponen..., 43 expedients fan referència a gent gran i 3, en concret, a gent disminuïda.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor president, senyores i senyors regidors, senyor regidor, com vostè coneix, el Departament de Benestar Social rep peticions d'internament...

El Sr. PRESIDENT: És «senyor diputat», eh..., en aquest cas, no «senyor regidor»: «senyor diputat»...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: És que també és regidor i..., m'ha traït..., perdoni, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La pregunta la formula com a diputat...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: D'acord, d'acord. Bé, jo dic que com vostè sap el Departament de Benestar Social rep peticions d'internament de persones grans o persones disminuïdes, per diferents conductes, els rep per l'Ajuntament de l'Hospitalet, que aquest és el cas, els rep també d'una forma directa o els rep per entitats sense ànim de lucre.

Aleshores, el que fa el Departament és fer la valoració d'acord amb la normativa i no té per costum contestar les entitats que li han donat aquelles peticions d'ingrés. Jo ja he dit que part de la resposta que jo ara li faig, li he dit que ho facin l'Ajuntament de l'Hospitalet, per tant aquesta setmana mateix tindran la resposta, però pensin que en altres ocasions s'ha d'interessar, en tot cas, des d'un punt de vista formal.

De cara a les persones disminuïdes, vostè coneix que a l'Hospitalet no hi ha, fins a aquest moment, cap centre..., que a iniciativa d'una entitat sense ànim de lucre de disminuïts de l'Hospitalet va interessar que aquest centre es fes, que l'Ajuntament de l'Hospitalet va acceptar, àdhuc, una contribució per iniciar-la, però per les raons que fos això no es va començar i, finalment, la Generalitat l'ha començat, l'està fent i espero que es pugui inaugurar dintre del primer semestre de l'any que ve.

Per tant, totes les necessitats que té la ciutat de l'Hospitalet per a disminuïts psíquics profunds quedaran cobertes en aquest primer semestre de l'any 93.

Entretant, els casos que hi ha i que requereixen urgent ingrés en residència es resolen en altres residències. En aquests moments hi ha 32 persones, que són de l'Hospitalet, que estan en altres residències del Principat. I, quant a les persones grans, de les..., dels casos que vostès ens han tramès, n'hi ha deu que no necessiten residència assistida sinó que, en tot cas, necessitarien una plaça de vàlids, i ja sap vostè que en opinió del Departament les persones vàlides han de tenir altres recursos, però no necessàriament el de la residència.

N'hi ha quatre que necessiten plaça assistida lleu, n'hi ha setze que necessiten plaça assistida i una major dependència, i, finalment, n'hi ha només set que necessiten plaça assistida de debò, que aleshores quedaran —espero—, dintre d'aquest mes de novembre o entre novembre i desembre, ingressats.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: De qualsevol manera, si em permet, rebrà la resposta per escrit aquesta setmana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Al senyor Corbacho sí que li queda temps.

El Sr. CORBACHO: Molt breument, a part de regidor, en concret, sóc el primer tinent d'alcalde, per tant, també em pot cridar per aquesta funció de primer tinent d'alcalde. De totes maneres, una breu precisió. Jo crec que és bo per a les institucions «en ares» d'una cooperació i una col·laboració, que els expedients que es trameten a través d'una institució, com és en aquest cas l'Ajuntament, independentment que tingui la conselleria o no responsabilitat de respondre, seria bo que, en definitiva, aquesta informació que avui em dona a mi aquí en concret el senyor Conseller, que li agraeixo, que aquesta informació la donés a l'Ajuntament, a fi que, en definitiva, les persones que

han demanat estar assistides a través d'alguna d'aquestes residències a través de l'Ajuntament, en definitiva també vénen a l'Ajuntament a demanar informació i l'Ajuntament no pot donar cap informació atès que la Conselleria no informa.

De totes maneres... Per tant, demanaria —espero i, per tant, la resposta és concreta—, però demanaria que en el futur, si és possible, que, per part de la Conselleria, hi hagués una major relació d'agilitat i de cooperació, de col·laboració, amb el departament corresponent de l'Ajuntament de l'Hospitalet. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Passem a la pregunta cinc, sobre el termini previst per tal que el Grup Socialista pugui tenir accés als comptes de la Junta de Sanejament, que formularà la diputada senyora Rosa Martí.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per tal que el Grup Socialista pugui tenir accés als comptes de la Junta de Sanejament

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. El dia 5 de maig d'aquest any el Grup Socialista demanàvem, concretament, conèixer la documentació de la Junta de Sanejament corresponent a les liquidacions i pagaments, municipi per municipi de Catalunya, i conèixer el que correspon a ingressos per ús domèstic i ús industrial, separatament. El 23 de juliol —encara no havia estat contestada aquesta petició— vàrem insistir de nou en el tema, i el mes d'agost se'ns va enviar, per part de la Conselleria, un llistat on figuren uns quants municipis, documentació que agraïm, però que no s'ajusta a la nostra petició. La nostra petició és la de accedir a la documentació que dona lloc a les liquidacions. Per tant, mantenim la pregunta que formulem de la següent manera: per quan té previst el Govern de la Generalitat autoritzar l'accés als comptes de la Junta de Sanejament?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, la documentació lliurada el mes d'agost correspon no pas a uns quants ajuntaments, sinó a tots els ajuntaments, i crec que és una informació completa. A part d'això, senyor president, el que sí val a dir és que els comptes de la Junta de Sanejament, corresponents a les liquidacions del seu pressupost, són retuts cada any al Parlament als efectes de la seva fiscalització per part de la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ: Sí, moltes gràcies, senyor president. Per a unes quantes precisions. No figuren en la llista que ha estat entregada a aquesta diputada tots els ajuntaments —o tots els municipis, més ben dit— als quals és aplicable la Llei de sanejament. No hi figuren tots; per tant, hi deuen haver expedients paral·lels o expedients en els quals no s'ha conclòs amb cap resultat. Per exemple, posem un exemple, la liquidació de la nuclear d'Ascó figura en la llista dels municipis facturats, pe-

rò, per exemple, no en els liquidats. Per tant, nosaltres volem conèixer —i això només és un exemple— quins passos han seguit per solucionar aquesta qüestió? També volem conèixer què passa amb l'increment de tarifa de sanejament que es deixa de recaptar? Què s'ha fet? Què fa la Conselleria? Quins expedients tira endavant? Per què i quina és la raó per la qual no podem accedir als comptes de la Junta de Sanejament? És que tenen alguna cosa a amagar?

Senyor conseller, l'únic que estem demanant amb aquesta petició que formulem i que segur que aconseguirem —perquè utilitzarem tots els drets que el Reglament ens dona als parlamentaris i al grup parlamentari per aconseguir accedir a aquesta informació—, el que li demanem es resumeix amb una única paraula, senyor conseller: transparència.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El conseller Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyora diputada, trobo que dramatitza bastant el tema. El que li vull dir és que tots aquells impagats són portats per via executiva. Per descomptat, doncs, no hi ha cap mena d'inconvenient, si la senyora diputada vol anar a examinar els comptes, ha d'anar a la Junta de Sanejament. No hi ha cap mena de problema per a això. Ni ara, ni mai.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta també la formula la senyora Rosa Martí.

Pregunta al Consell Executiu sobre si és previst de sotmetre el nou pla director de sanejament a informació pública

La Sra. MARTÍ: Sí, moltes gràcies, senyor president. Això últim que acaba de dir el senyor conseller és exactament el que volia sentir.

Aquests moments s'acaba de presentar un nou Pla director de sanejament a Catalunya, que s'ha presentat només —de moment— a la Junta de Sanejament, per un import total per sobre dels 256.000 milions de pessetes. Inicialment, el conseller va manifestar a la Junta de Sanejament, i també a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis, que no pensava o no creia oportú, inicialment, sotmetre'l a informació pública. Posteriorment, hem sabut que va rectificar i que el sotmetrà a informació pública. En principi, això és una bona notícia. Ha passat, entre que vàrem presentar la pregunta i ara; també hem de dir que altres plans importants, altres plans sectorials, s'han sotmès a informació pública, com el Pla d'espais d'interès natural, i dir que l'article 133 de la Llei municipal de Catalunya diu textualment: «En els plans sectorials s'ha de garantir la participació de les administracions locals».

Mantinc la pregunta que vam formular al seu dia, perquè m'agradaria que parlamentàriament hi hagi una resposta també clara del conseller, com ha estat l'anterior, i la pregunta diu: té previst el Govern de la Generalitat sotmetre a informació pública aquest nou Pla director de sanejament?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El conseller Vilalta té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, no existeix cap disposició de la Generalitat de Catalunya que obligui a realitzar el tràmit d'informació pública del Pla de sanejament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ: Sí, moltes gràcies, senyor president. És que em sembla que no m'ha sentit el senyor conseller; precisament he citat textualment l'article pel qual es regula la tramitació dels plans sectorials: article 133 de la Llei municipal de Catalunya, que diu: «En els plans sectorials s'ha de garantir la participació de les administracions locals, i per garantir la participació de les administracions locals els plans s'han de sotmetre a informació pública.» A més a més, per dues raons molt clares, perquè s'ha de permetre a les administracions locals, tal com els correspon, el tracte institucional i les regles de joc assenyalen. Per tant, crec que seria bo i important complir aquest article de la Llei municipal de Catalunya i, en qualsevol cas, penso que, si per a altres plans sectorials això s'ha fet, aquest també s'ha de fer, perquè, a més a més, el document que existeix en aquests moments presentat és un document que té àmplies mancances, entre altres coses no té pla financer i té molts problemes. És un pla absolutament enginyeril i que té moltes dificultats. Nosaltres creiem que s'ha de complir estrictament l'article 133 de la Llei municipal de Catalunya i sotmetre'l a informació pública.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor conseller Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: No tinc cap inconvenient a transformar el Pla en un pla literari, senyora diputada. De totes maneres, el que sí que li puc dir és que el Pla de sanejament és un pla lliscant, és un pla que es va actualitzant des de l'any 82 i es va, naturalment, actualitzant. Per tant, és el Pla que ja existeix, que es va actualitzant, i aquesta interpretació seva xoca amb les informacions jurídiques que jo en tinc en aquest sentit. No hi ha dubte —no hi ha dubte—, senyora diputada, que pot ser —pot ser— una decisió que és discrecional del conseller, de posar-lo o no posar-lo a informació pública.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí continua amb l'ús del micro, per fer la següent pregunta sobre les dates...

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. A part..

El Sr. PRESIDENT: ...sobre el segellament de l'abocador de Gallecs.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les dates previstes
per a iniciar les obres de segellament de l'abocador
de Gallecs*

La Sra. MARTÍ: Sí, sí. Moltes gràcies, senyor president. A part de l'ús del micro, també els drets com a diputada d'accedir al torn de preguntes al Govern.

A l'abril d'aquest any ja vaig formular una pregunta molt igual o molt semblant a aquesta entorn al mateix tema de l'abocador que hi ha a Gallecs, en el terme municipal de Lliçà de

Vall i en terrenys propietat de l'Incasol. Aquell dia, l'honorable conseller, que va tenir un lapsus, va dir que el 4 de maig estaria clausurat. Consta en acta. Després va rectificar i va dir que el 4 de maig s'hi deixaria d'abocar, perquè la pregunta la hi feia a l'abril i, per tant, no hi havia ni temps físicament perquè això es complís.

Què ha passat de llavors ençà, és a dir, des que vàrem formular la pregunta? Que uns tècnics del Departament de Medi Ambient es van desplaçar per sobre el lloc i van fer una apreciació verbal dient que el que calia, possiblement, seria buidar aquest abocador, perquè existeixen molts residus industrials i produïen filtracions a pous d'aigua potable d'algun municipi.

El mes de setembre formulo la pregunta que avui veiem, i aquests últims dies el que hem pogut observar és que s'està treballant en aquest indret, compactant i posant unes xemeneies d'evacuació de gasos —suposo—, i el que hem pogut observar és que ni el municipi afectat per aquest problema de les filtracions no coneix el projecte sobre el qual s'està actuant, ni el que s'hi fa. I a més a més, el que s'està fent és contradictori respecte a les apreciacions que van fer els tècnics en el moment que van fer la visita.

Per tant, com és possible aquest menyspreu, una vegada més, cap a les administracions actuals, que no coneixen ni el projecte que es fa ni quins són els objectius que es volen aconseguir? Vostè creu que un tema tan important no s'ha de notificar als ajuntaments, ni el projecte, ni la data d'inici de les obres? Potser els tècnics locals podrien ajudar. O vostè creu, senyor conseller, que té la clau del país des del passeig de Gràcia?

En aquest cas ha actuat, penso, pel tema de Gallecs, tard, malament, i el que s'està fent sembla d'entrada un error. Per tant, a la pregunta la qual formulava respecte a la manifestació de l'inici de les obres, perquè em donés la data de l'inici de les obres que s'han de portar a terme, suposo que em dirà que van començar fa quinze dies, però, en qualsevol cas, jo li volia fer tot aquest conjunt de manifestacions i expressar-li la preocupació municipal respecte a la solució que s'ha donat i que caldrà que tinguem cura i coneixement exacte del projecte que s'està portant a terme.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. No podrà fer repregunta, eh? Se li ha esgotat el temps. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: President, senyora diputada, primer que res dir que en la mateixa *Diari de Sessions* del 29 d'abril jo ja vaig aclarir que, quan deia clausurar el 4 de maig, era l'entrada i després en la mateixa resposta li vaig aclarir que, naturalment, no era clausurar l'abocador, perquè s'havien de fer tots els treballs necessaris. El que sí que li puc dir és que estem acostumats que quan fem una cosa, quan no la fem, doncs, se'ns diu que no es fa, i quan l'estem fent, aleshores, se'ns diu que la fem malament.

Bé, jo em penso que el que es tracta en aquest cas és de clausurar l'abocador. L'Ajuntament no ens consta que tingui aquest parer que té vostè, que no ha sigut consultat. En qualsevol cas sí que li puc dir, doncs, que hi ha uns tràmits administratius d'adjudicació de les obres que s'han de complir, que el mateix Ajuntament —fixeu-vos si en tenia coneixement— havia d'apor-

tar les terres, i després, va tenir dificultats a aportar les terres, i s'han hagut de buscar, per tant, les terres d'un altre lloc. S'ha de tenir en compte, també, que aquest estiu, aquest període hi ha hagut pluges que no han permès treballar a ple rendiment, però en aquest moment, doncs, s'està ja..., s'han posat les tres capes de trenta centímetres d'argila. Ara hem de posar els quinze centímetres de material filtrant i després els cinquanta centímetres de terra per poder-hi plantar damunt, i això, doncs, en un termini d'uns quinze dies suposo que estarà acabat. Per tant, em penso que la gran preocupació que tenia en un inici, molt correctament, la diputada senyora Martí, doncs s'ha complert. I s'ha complert, evidentment, amb coneixement de l'Ajuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta sobre les respostes del conseller secretari del Govern a determinades preguntes, que formularà la diputada senyora Dolors Montserrat.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les respostes
del conseller secretari del Govern a les
preguntes amb números de registre
1571 i 1572*

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller Bassols, el Grup Popular varem formular tres preguntes sobre el tema del cava, que s'havia utilitzat la paraula «xampany» a la Televisió de Catalunya. Una de les respostes a dues preguntes és la mateixa, tant per a la 1571 com per a la 1572. Vostè en la resposta ens diu coses que són incorrectes, ja que ens diu que la utilització de la paraula «xampany» no és incorrecta, i també ens diu que, segons recullen els diccionaris de Fabra i Enciclopèdia Catalana, «xampany» és el nom genèric amb què es designa el vi escumós criat en cava —no en dubto, evidentment—, mentre que «cava» és una denominació comercial d'aquest vi escumós.

Nosaltres, el Grup Popular, i aquesta diputada que els parla, hem quedat sorpresos d'aquesta resposta perquè denota un desconeixement d'aquest tema i ens sorprèn que vostè no hagi consultat, per exemple, doncs, la Conselleria d'Agricultura o, fins i tot, l'Institut Català del Vi.

Potser em passaré una mica de temps, senyor president, però ja em donaré, potser, per repreguntada. Però sí que li voldria dir, senyor conseller, que la denominació d'origen «xampany» —no «txampany», «xampany»—, el conveni sobre protecció de les denominacions d'origen, indicacions de procedència i denominacions d'altres productes i el seu protocol signat a Madrid el 27 de juny del 1973 reserva en tot el territori espanyol la denominació «xampany» per als vins escumosos francesos elaborats segons la seva legislació. L'ús d'aquesta denominació per designar escumosos que no tinguin dret a la denominació «xampany» queda prohibit, encara que es faci utilitzant paraules traduïdes o acompanyades de termes com «estil», «tipus», etcètera. Des d'aquesta data, legalment a Espanya —per tant a Catalunya i a la comarca del Penedès— només es pot utilitzar la denominació «xampany» per als escumosos d'aquesta regió francesa. «Xampany» és una denominació d'origen i no una denominació genèrica.

Denominació «cava». Fins a l'any 1986, legalment, el cava estava regulat com a denominació específica i controlat pel Consell Regulador dels vins escumosos i gasificats. L'ordre del 27 de febrer de l'any 1986, adequant-se a la normativa comunitària, el va regular com a: «vi escumós de qualitat, produït en regió determinada», que és la terminologia de la Comunitat Econòmica utilitzada per protegir els vins escumosos de més alta qualitat i que s'elaboren en una zona concreta.

L'ordre del 14 de novembre de 1991, seguint la regulació establerta per la del 1986, reconeguda per la legislació comunitària del 89, ha establert el reglament de la denominació «cava», i ha aprovat el Reglament del Consell Regulador del Cava. El cava no ha estat mai un nom comercial, sinó que és el nom propi de la denominació d'un escumós de qualitat que s'elabora en una regió determinada d'Espanya, que tots molt bé coneixem.

El reconeixement fet pels reglaments comunitaris suposa...

El Sr. PRESIDENT: Acabi...

La Sra. MONTSERRAT: Ja acabo, senyor president, perdoni'm, eh..., suposa la seva total protecció, de manera que cap escumós que no sigui elaborat a la regió del cava, segons el mètode tradicional, pot utilitzar-la, ni al nostre país ni a la resta dels països de la Comunitat Econòmica Europea. De la mateixa manera que queda protegida la denominació «xampany».

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT Moltes gràcies. S'ha acabat el cava, eh! Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la pregunta, en realitat, que se'm formula es contreu de si vaig consultar o no l'Institut Català del Vi o la Conselleria d'Agricultura abans de contestar les preguntes 1571 i 1572, formulades per la senyora diputada, la senyora Montserrat.

Jo li he de reconèixer que no els vaig consultar, i no els vaig consultar perquè no em va semblar necessari, atès el caràcter, diguem, no científic ni molt menys acadèmic del programa de TV3 en què s'havia utilitzat aquesta expressió de «xampany» com a equivalent a la de «cava». I em va semblar que tractant-se d'una expressió de tipus col·loquial i que, realment —això sí que ho vaig mirar—, tant el Fabra com l'Enciclopèdia Catalana atribuïen i atribueixen, en la seva última edició, aquest caràcter genèric a l'expressió «xampany» —ho tinc a la vista—, diu: «Xampany: és un gallicisme», efectivament, però diu: «Designació ordinària del vi escumós criat en cava, obtingut de varietats de raïm adients i variats.» Per tant, em va semblar innecessària aquesta consulta, penso que potser hauria estat adequat que la fes, i agraeixo tota la il·lustració que ens ha donat la senyora diputada sobre aquest tema; ara, no discuteixo la realitat de la normativa que ens ha expressat, però li vull dir que tant és així que la paraula «xampany» s'utilitza erròniament, no hi ha cap dubte, però a vegades, com a expressió o com a substitutiva de la paraula «cava», que la mateixa senyora autora de la pregunta o la mateixa diputada incorre en aquesta llicència quan en formular la pregunta, aquesta pregunta que estic contestant, parla del «xampany», i al costat del substitutiu «xampany», encara que sigui entre cometes, entre cometes, sí, però hi afegeix la paraula «francès», amb la qual cosa, doncs, ve a donar-me la raó que col·loquialment moltes vegades distingim el «cava» de l'autèntic «xampany» posant-hi aquest aditament

de «xampany francès». En tots els casos, per això, senyor president, m'és molt plaent dir-li a la senyora diputada autora de la pregunta que té raó amb la normativa que ha expressat i que, realment, penso que tot el rigor és elogiable i que jo ja he insistit i he demanat que a televisió, a la TV3, la televisió catalana se sigui rigorós en l'ús d'aquest lèxic.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

La següent pregunta és la número 15, sobre els motius i la responsabilitat de la mort de quinze falcons en el Centre de Recuperació d'Animals de Vallcalent, que formula el diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els motius
i la responsabilitat de la mort de quinze
falcons en el Centre de Recuperació d'Animals
de Vallcalent*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com suposo que sabem tothom, el 30 de setembre va haver-hi una actuació dels Mossos d'Esquadra, que es van presentar a una finca particular al terme municipal d'Odèn, de la comarca del Solsonès, i es van endur trenta-sis falcons que estaven allà en captivitat, i se'ls van emportar al Centre de Recuperació d'Animals, dependent de la Generalitat de Catalunya i ubicat a Vallcalent.

Al cap de quatre dies, el 3 d'octubre, els tornen als propietaris, però en un lamentable estat: dels trenta-sis, quinze estaven morts, algun d'ells en mal estat, que posteriorment també van morir, i evidentment, l'estat de salut no era el més idoni per sortir d'un centre de recuperació d'animals.

Voldríem que des d'aquí se'ns expliqués quins van ser els criteris d'actuació, quina és la valoració del Consell Executiu d'aquesta actuació, i si hi ha hagut negligència, si es pensen depurar responsabilitats per aquest fet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'honorable conseller d'Agricultura suposo que és el que ha de contestar aquesta pregunta. Sap la pregunta? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor conseller és la primera...

El Sr. PRESIDENT: No, és la número 15.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: La número 15...

El Sr. PRESIDENT: Sobre els falcons... Ah!, la primera dels falcons, serà...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Bé, jo no sé si seria possible, perquè veig que hi ha quatre preguntes més que són dintre del mateix àmbit, donat que si es contesta la primera pràcticament quedaran contestades totes, si hi hagués la voluntat d'agrupar-les se'ns permetria, potser, estendre'ns més i explicar-ho amb més detall.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, senyor conseller. A veure, el senyor Joan Roma no té inconvenient de fer l'acumulació.

El Sr. ROMA: No, senyor president, no hi tinc cap inconvenient...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

*Preguntes al Consell Executiu sobre els motius
de la confiscació de trenta-sis falcons
d'una finca d'Odèn (Solsonès), sobre els
motius de les morts de setze dels trenta-sis
falcons que foren confiscats en una finca
d'Odèn (Solsonès), sobre la qualificació dels
tècnics que van intervenir en la confiscació de
trenta-sis falcons d'una finca d'Odèn (Solsonès),
i sobre les conseqüències de la mort de setze
falcons confiscats d'una finca d'Odèn (Solsonès)*

El Sr. ROMA: Bé, en tot cas, doncs, parlarem una estona d'un afer que jo crec que és realment lamentable. Estem parlant d'una actuació iniciada lògicament a partir d'una ordre judicial, però que entenc molt mal portada i, sobretot, molt mal acabada. Es tracta d'una intervenció que, en tot cas, per fer una breu introducció o motivació d'aquestes preguntes, un súbdit alemany, el senyor Hans Küster, un dels més grans especialistes del món en aus de presa i especialment, de falcons, treballa al Falcon Center, d'Alemanya, i va buscar un lloc adequat aquí, al nostre país, per poder fer entrenament d'aquests falcons, i va trobar un lloc adequat en una finca del terme municipal d'Odèn, a la comarca del Solsonès, finca que va comprar i que va demanar autorització per a una exportació temporal, per tant, per poder traslladar aquests trenta-sis falcons de Falcon Center d'Alemanya a la finca d'Odèn. He de recordar que, bàsicament els falcons es tracta de l'espècie *gerifalte*, que és una de les més valuoses, més rares i altament protegides, però és una espècie en vies d'extinció i, per tant, té un gran valor ecològic el manteniment d'aquesta espècie.

També és molt rara la seva reproducció en captiveri, i precisament hem de lamentar que un dels animals morts es tractava d'una femella, que era la quarta generació de reproducció en captiveri, per tant, estem parlant d'una espècie única al món i que, degut als maltractaments que van sofrir, va morir.

He de dir que la intervenció dels Mossos d'Esquadra..., i aquesta era una de les primeres preguntes que, per tant, crec que, de fet, immediatament després de passar això vaig formular ja una pregunta per escrit, que ha estat contestada per l'honorable conseller senyor Gomis, es deia que la intervenció dels Mossos d'Esquadra era conseqüència d'una acció judicial, però jo entenc que per aquelles dates mateix va haver-hi una altra intervenció a Vallromanes i que la prudència, segurament, del cap dels Mossos d'Esquadra va produir que una simple trucada a Medi Ambient no produís els efectes que va produir aquesta intervenció d'Odèn, quan es van decomissar els animals i es va fer d'una manera autènticament, en fi, impròpia d'un professional i que, per tant, en aquell cas, aquesta trucada va evitar que s'hagués de decomissar i traslladar els animals cap a un altre centre.

Aquest no va ser el cas d'Odèn, es va actuar, jo crec que amb precipitació, amb una certa prepotència, i es van emportar els animals cap a Lleida. Tinc fins i tot unes fotos de la manera amb què van capturar-se els animals i van ser traslladats, i realment no té gaires paraules per dir-se com, en fi, se suposa que si s'han de decomissar uns animals, hi ha d'anar algun expert i els mateixos mossos d'esquadra crec que haurien de, en fi, com a mínim preveure quines són les contingències dels seus càrrecs per poder traslladar-los en bones condicions. De fet ho van fer

d'una manera absolutament impròpia. Primer, aquests animals és indispensable que se'ls posi una caputxa al cap, no solament no es va fer això, sinó que se'ls va embolicar amb paper, el paper que se sol fer servir a qualsevol lavabo públic i, a més a més, es va fer la bestiesa d'embolicar-los després amb cinta adhesiva. A més a més, se'ls va posar en capses de cartró, tres o quatre a cada capsa, amb la qual cosa se suposa que van morir pel camí de trasllat d'Odèn cap a Lleida.

Per tant, avui hem de lamentar la mort de quinze de forma força immediata, s'estan fent les necròpsies d'aquests animals, suposem que a Lleida mateix, però també el mateix propietari ha demanat que es puguin enviar algunes restes d'aquests animals al Falcon Center Alemanya, perquè es pugui també estudiar la causa exacta d'aquestes morts, però, vull dir, estem davant un fet d'una pèrdua ecològica realment única també al món. O sigui, quinze morts força immediates, i dues morts immediatament posteriors, i els que han quedat, els dinou que han quedat amb les condicions força disminuïdes, i en aquests moments s'estan recuperant a la província de Toledo i, per tant, també amb ferides alguns d'ells.

Bé, tot això és lògic que, per tant, els diputats —i en aquest cas siguem dos diputats els que haguem portat conjuntament aquesta tema aquí al Parlament, primer per demanar si això, lògicament, s'hagués pogut evitar i, lògicament, que mai més torni a passar. Per tant, jo crec que la intervenció aquesta va estar totalment desproporcionada. De fet, el mateix jutge de Solsona, a la vista, en fi, de la documentació, va deixar en llibertat el senyor Küster, i després, en anar a recollir els animals, és quan el van informar que aquests quinze estaven morts i que posteriorment els altres dos s'hi van afegir i que, de fet, el problema venia d'un problema administratiu, que resulta que no estava suficientment clar o suficientment documentat si aquells falcons estaven aquí, en fi, o sense permís o, en tot cas, importats il·legalment o si estaven, com després es va demostrar per papers, que hi estaven de forma temporal, senzillament per a entrenament.

Bé, en tot cas, ho repeteixo, la pèrdua ja és irreparable, i ara que no ens trobem amb aquell cas, que és una mica el que passa: qui té la culpa d'aquest fet? Mossos d'Esquadra amb una actuació potser no adequada, no suficientment professional o no acompanyats d'aquells tècnics que haurien d'haver previst com capturar aquests animals i com traslladar-los a Lleida? O és responsabilitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que es fa càrrec d'uns animals que arriben en unes condicions gravíssimes i que, en aquests moments, té la responsabilitat que un centre de recuperació o rehabilitació d'animals aparegui una mica com el causant o com haver deixat morir disset espècies úniques, diguem-ne, de falcons.

I després, és clar, d'això es derivaran conseqüències també d'ordre econòmic. Estem davant d'unes espècies que, com abans he dit, no existeixen aquí a Espanya, i que, per tant, s'està estudiant quin valor s'hi pot donar, i això, lògicament, la valoració que es pot fer serà molt elevada. Per tant, hi hauria d'haver algú que assumís clarament aquestes responsabilitats.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Entenc que vostè ha fet les preguntes 18, 19, 20 i 21. Moltes gràcies.

Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Gràcies, honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, per respondre, en tot cas, només la part que correspon a l'actuació dels Mossos d'Esquadra, que el senyor diputat ha dit que era desmesurada, inadequada i..., i no sé què més. Miri, vostè ho ha dit perquè jo li vaig respondre per escrit, i vull reconèixer que almenys ho ha mencionat. Vostè sap que l'actuació dels Mossos d'Esquadra, de la Policia, es produeix per un mandat del Jutjat de Solsona, del jutge de Solsona, i amb el control i la supervisió i la presència del senyor fiscal de Lleida.

En el moment que es produeix el comís, no el fan els mossos d'esquadra —això, segurament, és el que falla en la seva informació—; el fan..., hi són presents el mossos d'esquadra i el fa un tècnic del Zoològic de Barcelona, representant d'Icona a la CITES de Brussel·les. Per tant, tota aquesta novella dels papers de diari o de cel·lofana, amb què vostè embolica els falcons, ho fa una persona que no és ni més ni menys que el tècnic del Zoològic de Barcelona, que deu tenir una especialitat o deu estar suficientment preparat per poder produir el trasllat. Hem de lamentar el que va passar, això és una altra cosa.

I quant al senyor Küster —només per deixar-ho ben clar—, se l'acusa, i el jutge el deixa anar amb fiança, en llibertat sota fiança...; per tant, alguna cosa, algun principi objectiu de possible delictes hi deu haver. I, segona, sàpiga que aquest senyor, de la professionalitat del qual jo tampoc dubto —i vostè ja n'ha cantat les excel·lències—, ha tingut ordres de detenció per tràfic il·legal d'aus —no sé si eren falcons, això no li ho puc assegurar— a Islàndia, a Groenlàndia i a Dinamarca. Per tant, quan s'actua, s'actua ja sota un coneixement, realment, no sols d'un fet, que pot ser delictiu; la policia actua, en aquest cas, no trasllada —ho fa un tècnic preparat—, i a partir d'aquí serà el conseller Marimon qui em sembla que li ampliarà els detalls.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si el senyor Marimon...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors...

El Sr. PRESIDENT: Li queden vuit minuts, eh?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt bé, en tinc prou. Bé, jo primer..., el conseller Gomis, doncs, li ha explicat aquest aspecte; aquesta llista que ha fet el conseller Gomis, doncs, podríem recordar, aquest estiu passat, una..., eh? Sí, sí, no, no conseller... (*Remor de veus.*) Sí, es podrien afegir altres coses, però no vénen al cas.

Jo sí que li he de dir que, per exemple..., aquí tinc una còpia del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació; és una carta que sospito que, a més, va ser entregada, doncs, a la fiscalia, però que, a la vegada, es va entregar també als Mossos d'Esquadra, en què textualment diu —ho dic perquè és molt aclaridor—: «Com a autoritat científica en el conveni CITES, aquesta subdirecció rep en ocasions informació confidencial, tant del secretariat a Lausana i de les autoritats administratives d'aquest en el nostre país com d'altres fonts, relativa a possibles infraccions al mencionat conveni internacional. En aquest ordre de coses, hem tingut coneixement recentment que dos ciutadans alemanys, els senyors Harald i Hans Jürgen Küster, jutjats i sancionats a França l'any 89 pel robatori de cinc pollets de falco pelegrí a Espanya, havent reconegut haver espoliat altres ous en

aquest mateix any, podrien estar realitzant activitats relacionades amb el comerç d'espècies animals, sense els deguts permisos i autoritzacions, en una finca de la seva propietat, a Canalda, terme municipal d'Odèn (Lleida), i que les esmentades activitats poden tenir vinculació amb les realitzades en un centre de cria situat a Vallromanes, Barcelona, dirigit...» —m'estalviaré el nom de la persona, perquè crec que no ve al cas... I continua: «...a la vista d'això, i en ordre de l'esclariment dels fets i el compliment de la normativa vigent, tant des del punt de vista internacional com de la pròpia d'aquesta Comunitat Autònoma, poso aquest fet al seu coneixement per si estima oportú realitzar una intervenció, per a la qual cosa pot comptar amb la intervenció de les unitats territorials d'aquest Institut, tant a Catalunya com a Balears, que compta amb el personal especialitzat.» I aquest és l'aspecte que motiva.

Immediatament, immediatament es fan dues actuacions: es fa una actuació a Odèn i es fa una actuació a Vallromanes, amb dos tècnics —que, no sé si vostè hi té interès, puc dir els noms, però, si no, no cal—, amb dos tècnics, en aquest cas, dependents d'Icona, en conveni amb el CITES, i que, evidentment, doncs, nosaltres els pressuposem l'ofici —per dir-ho d'alguna manera— necessari.

Bé, una vegada es porta a terme aquest, doncs, com que aquest és un tema que ha sortit molt als mitjans de comunicació i, evidentment, ens preocupa a tots i en les seves afirmacions, senyors diputats, sí que hi ha un aspecte en què tots estem d'acord, que és lamentable la pèrdua d'aquests quinze exemplars, nosaltres, en el moment en què aquests animals, doncs, moren, demanem fer l'anàlisi corresponent. I a mi m'agradaria llegir-los —a veure, tinc tants paperots...— l'anàlisi que remet la Universitat, en el qual manifesten, entre altres coses, que..., bé, hi ha una anàlisi puntual per a cada falcó; jo li llegiré el resum. Diu: «el dia tal d'octubre, em van ser entregats per Don Damián Sánchez, encarregat del Centre de Recuperació de Fauna Silvestre de Vallcalent, Lleida, etcètera, els falcons...» —quatre falcons, eh?, no els van portar tots. «En l'exploració externa s'aprecia un excés de pressió de l'embalatge. En aquest estat, i considerant les circumstàncies de maneig en el moment de la seva subjecció per ser embalat individualment, pot provocar, com ocorre en la majoria dels casos, d'immediat, una insuficiència cardíoc-respiratòria que condueix a la mort de l'animal.»

Altres..., també, doncs, hi ha un certificat del nostre veterinari. He de dir que, a nosaltres..., aquests animals es van portar al Centre de Vallcalent; que en el Centre de Vallcalent, doncs, es va produir una situació: doncs, que en el moment d'arribar els animals hi havia la premsa; com que hi havia una capsa que feia soroll, doncs, es va treure un animal i estava viu, però en el moment en què es va retirar la premsa, amb ordres ja rebudes amb anterioritat, doncs, s'havien preparat ja unes gàbies grans per situar-hi aquests animals. I en el moment en què es van obrir aquestes capsas, doncs, es va apreciar que hi havia catorze falcons morts i un falcó, doncs, que estava en estat d'agonia.

Per tant, jo..., després, si vostè vol examinar la documentació de tot l'expedient, amb molt de gust, però la realitat —molt trista i desafortunada, si vostè vol, però la realitat— és la que és, i l'actuació queda molt clar que ve demanada pel CITES, que és un organisme, doncs, que l'Estat espanyol s'hi va adherir l'any 73. I també cal dir una cosa: que quant a la documentació dels falcons o no documentació, és cert que els falcons tenen

documentació, però aquests falcons tenen documentació alemanya; una documentació que mentre estaven aquí a Catalunya, durant tres mesos, no hi havia obligatorietat de fer documentació a Medi Natural. Per tant, els falcons sí que estaven documentats —no documentats per nosaltres, sinó documentats pel CITES—, però, de fet, doncs, aquesta documentació és vàlida. Però també he de dir una cosa, que quan es va fer la inspecció, aquesta documentació no va aparèixer i que aquesta documentació va aparèixer bastants dies més tard.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gimeno pot repreguntar.

El Sr. GIMENO: Sí, jo en principi voldria deixar ben clar que des d'Iniciativa per Catalunya mai hem estat en defensa del possible tràfic d'animals. Vull dir, simplement, el que hem volgut parlar aquí era d'uns fets que van ocórrer, uns fets que tot-hom hem qualificat de lamentables, i crec que s'està corroborant. Si l'informe de la Universitat diu que hi havia un excés de pressió de l'embalatge, no fa més que ratificar el que ja es podia apreciar. És a dir, la cinta adhesiva no sembla —a pesar que fos un tècnic col·laborador d'Icona o que fos qui fos— el mitjà més adequat per aconseguir la immobilització d'uns determinats animals.

Llavors, el que a nosaltres ens agradaria saber és: tot i que l'actuació dels Mossos d'Esquadra, directament, no va ser la de procedir a l'embalatge i al trasllat, sí que crec que des del Departament de Medi Ambient o del Departament d'Agricultura se'ns hauria de plantejar si s'han intentat buscar responsabilitats en aquests tècnics, que són els responsables del fet lamentable que es va produir. I que dona una imatge bastant trista, bastant lamentable de quines són les actuacions que l'Administració fa. Perquè arribem a la conclusió que és pitjor el remei que vam donar que la malaltia que es pensava protegir o que es pensava curar. I això, crec que hauríem d'evitar, de totes totes, que es pogués tornar a repetir per a qualsevol cas similar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor Roma pot repreguntar.

El Sr. ROMA: Sí, una mica la resposta ve a donar la raó a dir que va ser una actuació precipitada. De fet, l'honorable conseller d'Agricultura ha ratificat el que havia dit: que hi havia hagut una altra intervenció a Vallromanes, que va acabar feliçment, diguem-ne, i crec que va acabar feliçment perquè, realment, els mossos d'esquadra actuants van preferir fer unes trucades per comprovar si realment la intervenció havia d'anar lligada al decomís i al trasllat dels animals o no; cosa que no es va fer en el cas de la intervenció d'Odèn.

Jo no tinc cap interès a defensar, en absolut, el senyor Küster, en aquest cas. En aquest cas, m'és igual que hagués sigut un súbdit alemany, suec o català; m'és igual. El tema que estem parlant aquí és com ha acabat aquesta intervenció, que jo crec —i ho torno a dir— que va ser precipitada i, lògicament, molt mal portada tècnicament. I els informes, per tant, de la Universitat ho ratifiquen, i estic segur que també les anàlisis que es faran a Alemanya també ratificaran això.

De fet, el que passa és que tornem a estar en el que els ciutadans tantes vegades es queixen: de qui té la responsabilitat quan una cosa acaba malament. Resulta que ara en aquests moments ningú té la responsabilitat o, en tot cas, agrairia a l'honorable senyor conseller d'Agricultura que digués què pensa fer el seu departament davant d'això, perquè en aquests moments la res-

ponsabilitat recau sobre ell, i estem parlant d'una responsabilitat important, no solament per a espècies altament protegides i en vies d'extinció sinó que molt probablement se'n derivaran també responsabilitats econòmiques que poden ser molt elevades.

Per tant, jo no sé si aquí passem el mort –i mai tan ben dit– al CITES o a Icona o la intervenció judicial que hagi pogut acabar malament o al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que és qui es va fer càrrec del falcons –i repeteixo– no són quinze, els morts sinó disset –disset– i, per tant, aquí es tracta que això no quedi en una simple intervenció parlamentària, que es diu: «molt bé s'ha portat aquest tema allà, n'hem parlat i, en fi...», i adéu-siau, no?, sinó que se'n treguin les conseqüències lògiques perquè això mai més es torni a produir, perquè –repeteixo– el senyor Küster, davant de la insistència, de la ineluctabilitat que es produís el decomís va oferir ell mateix agafar els falcons, posar-los la caputxa, fins i tot deixar el seu transport, diguem, deixar la seva furgoneta perquè fossin traslladats a Lleida amb les degudes condicions i no va ser acceptat; es va preferir anar, agafar els animals així «a lo bestia» i mai tan ben dit i a l'altre portar-lo a la presó...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Roma. El conseller senyor Marimon vol contestar les repreguntes?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors diputats, senyor Roma, jo li ho he deixat molt clar –si vostè no ho vol entendre és un altre tema–; vull dir, em sembla que no hi ha cap mena de dubte de qui té la responsabilitat, i com a conseller d'Agricultura estic disposat a assumir tota la que em pertogui. Evidentment, a mi m'encantaria tenir uns altres mecanismes que em donessin més autonomia i per això estem treballant, el Departament d'Agricultura i jo crec que tot el Govern de la Generalitat. Hi ha una cosa que és molt clara –jo, després, amb molt de gust, li puc donar còpia de les cartes, fins i tot, dels noms de tècnics que han actuat–: aquest decomís es fa per ordre o per petició del Ministeri d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de l'Estat. Per tant, miri: primer, ja té una fita on adreçar-se; segon, el conveni CITES, que és un conveni que com li he dit abans es va aprovar l'any 73, dissortadament, nosaltres, la Generalitat, no hi pintem res, és un conveni internacional que té l'Estat. Llavors, a través d'aquest conveni, aquest ciutadà alemany que, a més, s'ha demostrat molt problemàtic, doncs, ell demostra que els falcons, doncs, estan legalment, perquè els pensa tenir menys de tres mesos. No cal dir que nosaltres, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, seguïem el tema i en el moment en què haguessin passat tres mesos i un dia haguéssim actuat. Fins als tres mesos, no tenim cap responsabilitat. Segon, per indicació del qui fa la demanda, que és el qui té la competència, se'ns diu que ells tenen uns tècnics preparats que són els que actuaran; jo lamento molt –no va ser amb paper higiènic com vostè insinua, va ser amb paper d'embalatge–, doncs, lamento molt que el sistema emprat no fos l'adequat. I ho lamento com la persona que més ho lamenti a la cambra, perquè jo reconec que són espècies valuoses i que és llastimós perdre-les. De totes maneres, crec que en aquest cas la responsabilitat queda molt clara i vostè, senyor Roma, doncs, si vol insistir en el tema, crec que té tants o més mecanismes que el mateix conseller d'Agricultura per a actuar.

Dono... Senyor Gimeno, disculpi que li doni l'esquena, també el contesto a vostè i, a més, el contesto de veritat, lamentant

aquest fet tan trist, però sense gens d'acritud, senzillament el que he volgut deixar clar a la sala –i vostès veuran el dossier que hem instrumentat al respecte– que, com a conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, m'he preocupat molt de buscar les responsabilitats de qui eren, perquè com els he dit abans ho lamento tristíssimament. Ara, la responsabilitat, l'ordre d'actuació i com s'ha actuat, doncs, li ho he explicat amb una claredat total i absoluta; no solament això: li brindo, si vol, tenir còpies de la documentació, que vostè pot comprovar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta número 17 ha estat retirada, de manera que ara tramitem la darrera que és la número 16, que formula la diputada senyora Oranich.

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de Serveis Penitenciaris concedí règim obert a un reclus, malgrat l'oposició de la Junta de Tractament i la Fiscalia de Vigilància Penitenciària, i sobre el control dels permisos que es concedeixen a reclusos condemnats per violació o agressió sexual

La Sra. ORANICH: Senyor president, jo demanaria de poder ajuntar la pregunta número 16 i la pregunta penúltima que fan referència...

El Sr. PRESIDENT: La 27.

La Sra. ORANICH: Exacte. Fan referència als mateixos fets, sempre que la presidència ho estimés convenient i a l'honorable conseller de Justícia li semblés, també, pertinent el fet d'ajuntar-les.

Les dues preguntes –deia jo, senyor president, les ajunto– fan referència als mateixos fets perquè una d'elles era més limitada i l'altra era més extensa, però totes dues fan referència a la concessió de règim obert i permisos penitenciaris als condemnats per agressions sexuals. En una d'aquestes preguntes, la primera de les que vaig formular –bé que les vaig formular conjuntament i van ser incloses en aquest tipus de preguntes, separadament– fa referència a un reclus que va rebre, només entrar a la presó, al cap d'un mes, mes i mig, la llibertat..., és a dir, va passar al tercer grau i va poder gaudir d'un règim obert, malgrat ésser condemnat per un delictes d'agressió sexual. Tan greu va ser el tema que la premsa –exactament el 14 d'octubre del 92– treia en grans titulars que el Departament de Justícia concedeix règim obert a un agressor sexual malgrat la classificació negativa que hi havia per part dels mateixos organismes penitenciaris a dins de la presó i que el fiscal de vigilància penitenciària havia fet un recurs contra aquesta concessió i, a partir d'ara, «extremava des d'aquest moment», deia textualment la notícia, «el seu control als permisos dels presos condemnats per violació o agressions sexuals».

L'honorable conseller sap perfectament que aquest és un tema que em preocupa i no tinc, absolutament, cap dubte que és un tema que també preocupa el conseller. Perquè, cert és que..., i no voldria jo dramatitzar, abans algun dels consellers deia que en algun tema es dramatitzava, però crec que aquest sí que ho és, de dramàtic..., com molts presos condemnats per aquests greus delictes, bé d'agressió sexual o bé de violació, ja en alguns casos posteriors, donar-los permisos de cap de setmana, tornen a cometre aquest tipus de delictes. Aquest és un fet que

preocupa la societat, no dubto que també preocupa la Conselleria i que ha de preocupar no només tots els diputats sinó la societat en general. És un fet que està al carrer; han succeït uns fets molt dramàtics perquè, en general, i tristament, s'ha donat —ho hem pogut comprovar tots— que aquest tipus de delinqüents tornen a cometre els mateixos delictes. I que a més ells gaudeixen d'uns beneficis penitenciaris, que la societat democràtica els dona, i tornen a cometre uns delictes absolutament greus que produeixen una alarma social important.

Jo li he fet altres vegades preguntes per escrit, senyor conseller, sobre aquest tema. La darrera que vostè em va contestar no era referida a un agressor sexual sinó a algú que havia estat vinculat a l'extrema dreta que també, en tenir una condemna tristemment curta, doncs, vostè..., també van tenir aquesta llibertat. I la contesta que em donen i, cert que és que va complir també part del Reglament, és que hi havia hagut una bona conducta a la presó i que el delinqüent era «primari», és a dir, que era la primera vegada que anava a la presó. El cert és, senyor conseller, que en absolut voldria jo dir-li que no compleixen el Reglament penitenciarí sinó al contrari; vostè em recorda —i jo ho conec bé, com vostè sap— l'article 250 número 3 del Reglament penitenciarí i el 251 que diuen que en aquests casos no serà necessari passar per altres graus penitenciaris per a gaudir de la llibertat i per a gaudir d'aquest tipus de delictes. Però, és clar, vostès estimem en aquests casos, senyor conseller, que la primarietat delictiva, la bona conducta a la presó i el fet que no hagin produït problemes a la presó és suficient. Però, més endavant, el mateix article 251 ens diu que també s'ha d'estudiar la maduresa i l'equilibri personal.

Jo el que sí que li voldria demanar, senyor conseller, és de ser més rigorosos —i no ho dubto, que ho seran— en aquest tipus de delictes. El fet que aquest tipus de delinqüents sexuals es comportin bé a la presó és un tema habitual; sempre es comporten bé a la presó, el problema és que no es comporten bé quan surten, senyor conseller. I aquest és el problema que tenim, un problema que jo diria que és greu, que és un problema que preocupa, a nivell d'Estat, el Ministeri, i també s'ha pronunciat el ministre quant a aquest tipus de delictes; que és un tema que preocupa la societat, les dones molt especialment perquè majorment són les agredides sexualment. I jo voldria demanar-li, senyor conseller, que a partir d'ara, es tingués en compte..., més duresa quant a la qualificació dels permisos i beneficis penitenciaris a aquest tipus de delinqüents, el tipus d'anàlisis psicològiques, psiquiàtriques i les que calguin i, sobretot, que no tornessin a aparèixer a la premsa notícies que des del punt de vista d'institucions penitenciàries de la Generalitat de Catalunya s'és benevolent respecte a aquest tipus de delictes. Perquè vostè sap molt bé, honorable conseller, que a algun tipus d'aplicacions que vostès fan hi som favorables i li donem suport, però entenem que sí, que amb aquest tipus de delinqüents s'ha de ser molt estricte, molt rigorós perquè entenem que la raó i, sobretot, la societat, en aquests moments, ens ho demana perquè realment els drets humans d'aquests detinguts s'han de respectar sempre, però sobretot també respectar els drets humans de la gent en la societat, que són permanentment agredides per aquest tipus de situacions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he de dir a la diputada senyora Oranich, autora de la pregunta, que comparteixo absolutament la preocupació seva per aquestes situacions de què, efectivament, s'ha fet ressò la premsa darrerament, i pels casos de reincidència que es donen d'una manera especial en delinqüents contra la llibertat sexual, en general. Això no treu, de totes maneres, que hagi de fer alguna rectificació al que se'ns acaba de dir, basada en una informació de la premsa que, pel que es veu, no és exacta i no respon, almenys a la que a mi m'ha facilitat —suposo— amb un caràcter més fidedigne la Direcció General de Serveis Penitenciaris dependent de la Conselleria de Justícia.

En primer lloc, al pres aquest que en particular és objecte de la pregunta, l'intern José Rodríguez, no se li va aplicar el règim obert sinó el tercer grau, l'article 43 del Reglament penitenciarí; entre una i altra cosa hi ha una distinció important que els entesos en dret penitenciarí coneixen molt bé i que a la pràctica es tradueix en una facilitat molt més gran de sortir cada dia per al que està en règim obert en relació amb el que està en tercer grau. Però, a més a més, tampoc és exacte que se li hagués concedit aquesta classificació de tercer grau així que va ingressar a la presó, al cap d'un mes de trobar-s'hi. En realitat, aquest pres portava, quan es va fer aquesta classificació, ja set o vuit mesos de presó preventiva i dos o tres més de compliment de condemna. Per tant, portava en aquell moment, uns deu mesos de presó, cosa que significava més de la tercera part de la pena que se li havia imposat. En conseqüència, amb una quarta part és suficient l'aplicació del tercer grau fins al règim obert, amb major motiu se l'hi podria donar estant, doncs, en un període de condemna de més d'una tercera part.

Jo he de dir, i això no és culpa del Departament de Justícia, que l'aplicació de les lleis, doncs, a vegades porta aquestes circumstàncies. Perquè aquest pres —si els càlculs que se m'han donat no són erronis, i crec que no ho són—, el dia 20 de desembre sortirà en llibertat. Per tant, penso que tampoc, doncs, és exagerat que a partir del més de setembre, hagués pogut tenir aquesta classificació de tercer grau que li ha permès fer algunes sortides, com a preparació per a una llibertat de què, en haver complert les tres quartes parts de la condemna, a mitjan desembre ja podrà gaudir.

He de dir també que hi han hagut alguns casos a la premsa, darrerament, però que, és clar, aquests fets, per la morbositat que comporten en si, tenen una gran ressonància que moltes vegades no respon al caràcter, diguem-ne, aïllat o esporàdic dels fets en si mateixos. És allò que diu el poble que «fa més fressa un arbre que cau que mil que creixen», i naturalment tots aquells casos de permisos que són donats i que donen un bon resultat, o que són denegats perquè el comportament a la presó no ha estat idoni o perquè l'examen no ha resultat adequat, doncs, la premsa no en parla. Nosaltres hem d'aplicar una legislació i aquesta legislació ens obliga, doncs, a vegades..., la legislació no distingeix entre delictes contra la llibertat sexual i els altres, marca unes pautes de tipus objectiu. I he de dir encara que, a més a més, no som, no és..., la Direcció General sí que dona la classificació inicial i el progrés de grau però no és la que dona els permisos; simplement els proposa i és el jutge de vigilància qui els concedeix, i encara els pot concedir fins i tot sense proposta de la Direcció General en els casos en què el

pres formuli la queixa i la petició corresponent, però no tenim plena llibertat d'actuació en aquest cas. De totes maneres, hi estic d'acord, senyora Oranich; no solament hi estic d'acord, sinó que jo li asseguro que estic insistint darrerament, donant instruccions perquè s'extremi el rigor, tant amb la proposta —proposta únicament de permisos— com amb els progressos o amb la classificació inicial en aquest tipus de delinqüents per raó de tot el que ha explicat la diputada i que realment, doncs, això cada vegada s'està complint més.

I a més voldria acabar dient que aquesta preocupació ens ha portat, fins i tot, a començar a aplicar un nou programa de tractament adreçat, precisament, als delinqüents en matèria..., en temes d'agressió sexual i que l'inici s'ha fet en el centre de Quatre Camins, conjuntament amb especialistes de l'entitat Genu per tractar, amb aquest tractament de tipus psicològic, d'aconseguir una actuació molt específica en el camp de la sexualitat per aconseguir uns canvis d'actitud en els condemnats per aquest tipus de delictes, a fi i efecte d'aconseguir una reacció socialitzadora. I que també els resultats d'aquesta experiència es tindran en compte en el futur de cara a la proposta de permisos i a les classificacions de grau.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Li queda mig minut, només.

La Sra. ORANICH: Sí, doncs, només, molt breument, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per la resposta; és exactament el que volia, que s'extremés en aquests casos, perquè vostè deia, senyor conseller, que ja el Reglament dona un tema objectiu i entenc que no, que per a la reinserció dels presos s'ha d'anar subjectivament a cada cas.

De totes maneres, agrair-li la resposta i que a partir d'ara se sigui absolutament rigorós en aquest tipus de qüestions tan greus.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. No hi ha més preguntes.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el sistema de finançament de Catalunya, que formularà el diputat senyor Àngel Colom, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sistema de finançament de Catalunya

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, recordarà, senyor conseller, que en el passat debat de política general un dels temes que no vaig aconseguir que el president ens aclarís fou per què el Govern de Catalunya, al nostre entendre, ha anat renunciant progressivament a seguir els passos d'un sistema de finançament que més aviat, a la voluntat de l'Estatut de Sau, tendia cap a l'equiparació amb el sistema de finançament basc que no pas a seguir per una via que era la que ens marcava —com en parlarem tot seguit— el mateix disseny, des del moment de la discussió de l'Estatut, per part del Govern espanyol.

No vaig aconseguir que el president ens ho aclarís, fins i tot potser vaig ser agosarat en un cert moment en parlar de motius inconfessables, que, bé, d'alguna manera, ens portava al fet de

no entendre el perquè de l'entestament a no seguir els passos que marcava el mateix Estatut de Sau.

Motivat, de fet, per aquest tema durant aquests mesos, he intentat explicar-lo. Jo en aquells moments, el moment de la negociació de l'Estatut, i fins i tot força anys més tard, em dedicava a altres feines i no havia seguit de prop aquest procés, i més que tot motivat a investigar per explicar-m'ho i per explicar-ho al ciutadans de Catalunya: com era, com és que avui ens trobem en una situació en què hem de lamentar que no estiguem a l'alçada de les dues comunitats autònomes que tenen concert econòmic o que estan en l'estadi del concert econòmic i encapçalem el trist i lent tren de les quinze comunitats autònomes de règim comú; com és que l'Estatut de Catalunya, que preveia una paritat en la Comissió Mixta de Valoracions, i que d'alguna manera tot havia de passar per aquí, a poc a poc va essent oblidat, i com és que anem entrant a l'òptica estricta del finançament que preveu el Govern espanyol des d'un bon inici.

És la història d'un fracàs, jo diria la història d'un fracàs —entengui'm bé, senyor conseller— d'una política de bona fe i de confiança per part del Govern de Catalunya, segurament; potser d'una política de concòrdia excessiva envers el Govern de l'Estat, però en definitiva la història d'un fracàs d'aquesta política que hauríem de començar a analitzar honestament. Aquest és un dels motius pels quals el nostre Grup Parlamentari i jo mateix hem volgut presentar aquesta interpellació que substancio avui.

Miri, vostè sap que hem sigut molt tenaços al llarg de totes les legislatures, Esquerra Republicana de Catalunya, en el tema del finançament; que una vegada i una altra hem reclamat retornar a aquell inici en què Convergència Democràtica de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya, en el moment de començar les negociacions cap a l'Estatut de Sau, defensàvem el règim de concert econòmic. Hem sigut, al llarg de totes les legislatures, una espècie de gota malaia, en aquest sentit, i en l'inici de la quarta legislatura, i sobretot en el moment en què anem a encarar els pressupostos per a l'any 1993, hem volgut —i aquest és el segon motiu pel qual substancio aquesta interpellació avui, en nom del Grup d'Esquerra Republicana—, hem volgut cridar l'atenció del Govern i al mateix temps saber on estem avui en el tema del finançament de cara a encarar amb arguments suficients aquest debat pressupostari que començarem properament.

Des d'Esquerra, doncs, voldríem saber quins criteris té el Govern de Catalunya, quins criteris de capteniment quant al sistema de finançament i a les seves modificacions recents i quant, sobretot, a aquella clàusula que el Govern va voler posar, i que després ha estat i està en litigi, en relació amb el 15% de la corresponsabilització d'un tram de l'IRPF.

Serà o no serà possible, conseller, que les comunitats autònomes de règim comú —desgraciadament, entre elles, Catalunya— puguin corresponsabilitzar-se, puguem corresponsabilitzar-nos del 15% de l'IRPF com a expressió del coeficient d'esforç fiscal? Serà o no serà possible —i, de fet, és el que volem saber— si el Govern preveu que sí que serà possible; aleshores, saber si el Govern ho considera prou i suficient o bé el Govern té l'òptica que políticament el seu partit —o un dels dos partits que donen suport a aquest Govern— va marcar en el darrer congrés, l'òptica del 100% de l'IRPF. Si preveu que no, que no serà possible —el 15%— assolir-lo, perquè vostè sap, com sabem tots, a través

dels mitjans de comunicació..., segurament vostè sap moltes més coses, que per això, una mica, formulem aquesta interpellació, perquè ens comuniqui a la cambra, abans de començar el debat de pressupostos, què sap oficialment el Govern de com està en aquests moments el tema del 15%, perquè si preveu que no obtindrem el 15%, que és desig del seu Govern, que és també desig del primer grup de l'oposició d'aquesta cambra, nosaltres no hi posarem cap pal a la roda, però és un desig que, a veure, sincerament no el podem pas compartir. Home!, més val tenir-lo —i hem dit que no posaríem cap pal a la roda, però ens sembla que no som un país del 15%—, però, en cas que vegi que no, si encara durarà aquella partida de paciència que el president de la Generalitat va dir que havia anat a comprar-ne de més en l'últim debat de política general, perquè se li havia acabat la paciència justament en aquells moments; aleshores se suposava que aquesta partida de paciència tenia un límit que podia, d'alguna manera, esgotar-se en aconseguir o no aquest 15% de la corresponsabilització fiscal. Saber, en cas que si preveuen que no, si s'ha acabat o s'haurà acabat aquesta partida de paciència o bé si n'anirà a comprar més —fins i tot potser demanar-li en quina botiga la compra, per si de cas a nosaltres algun dia se'ns acaba també, la paciència; on la compra el president de la Generalitat...

En definitiva, bromes a part, si l'honorable conseller preveu, en cas que no es veïés un horitzó clar en el tema del 15%, si preveu que podrem començar a pensar que hem de canviar, hem de variar el rumb, el camí, en el tema del finançament de la Generalitat de Catalunya o no.

He dit que faria un moment d'història, d'història d'un fracàs, de bona fe... Vull entendre que és de bona fe i de confiança, perquè segurament en molts anys ha estat així i vull entendre que per part del Govern, que té l'obligació de pensar en el bé de Catalunya, hi ha hagut aquesta bona fe i aquesta confiança i aquesta voluntat de concòrdia, però segurament excessiva a hores d'ara.

Com pot ser que l'Estatut d'autonomia del País Basc i el de Catalunya, el del Principat de Catalunya, discutits l'un darrere de l'altre, amb situacions nacionals similars i amb una mateixa Constitució, tretze anys després tinguin uns resultats econòmics tan diferents. La primera pregunta, una mica remuntar-nos a l'origen, no?, a les bases des d'on es partia —77, 78 i fins al 79. Deixo evidenciat, com ja ho he dit —i ho repeteixo—, Convergència Democràtica de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya volíem el concert econòmic abans de les negociacions de Sau.

Les forces que en aquells moments marcaven les pautes van fer que ni Esquerra ni Convergència poguéssim obtenir aquesta possibilitat. Des d'aleshores, es va discutir d'un costat, la part catalana va acceptar un procés de *timings*, en què primer, durant cinc anys, mentre es realitzessin els traspassos de serveis, prevaldria el criteri espanyol, però a partir del 86 això es reformularia. A partir del 86, i sobretot a partir de l'aprovació de la LOFCA, tot plegat, les relacions bilaterals i paritàries entre Generalitat i Govern espanyol i les relacions multilaterals amb totes les comunitats autònomes passen, de fet, a comptar —la paritària desapareix—; d'aquesta manera les autonomies s'han de barallar entre elles per aconseguir recursos mentre que l'Estat, que en recapta la majoria, queda en un pla superior i imposa els seus designis: la LOFCA, la voluntat clara del PSOE d'anar

contra el que el mateix professor Trias Fargas, que va parlar des d'un primer moment a favor d'augmentar aquestes posicions..., i que vull dir que en el seu moment vam tenir la posició inicial de l'Estatut de Sau, però pels designis estranys de la política del president Pujol va ser substituït després al front de la Comissió de Valoracions, i a partir d'aleshores comença una etapa de marxa enrere; etapa de marxa enrere que es nota en la debilitat política del Govern de Catalunya —afer Banca Catalana?; no ho sé; l'any 86—, debilitat política del Govern de Catalunya —afer opció d'estat de l'operació reformista?; no ho sé—, però el fet és que el 86, que teníem opció a començar a imposar les tesis que en principi s'havien pactat, que serien segona fase després de l'Estatut de Sau, no es va fer.

Arribem al 91 i 92 i, de fet, qui mana avui —i vostè ho sap perfectament—..., estem immersos en el Consejo de Política Financiera y Fiscal. D'alguna manera es deixa de banda la mateixa Comissió de Valoracions i ens trobem que en el 92 hi ha una promesa —de moment no complerta, i això és el que volem saber, fins on arriba— en relació amb la corresponsabilització i per ara estem com estàvem.

Acabo aquesta primera intervenció dient-li, de totes maneres, que només proposo, vist que no ha funcionat durant tots aquests anys aquesta via de concòrdia o via de bona fe i de confiança excessiva, els avantatges del sistema de concert a Catalunya, que poden ser o almenys resumir-los en quatre grans avantatges, que segurament vostè coincidirà amb mi que serien uns avantatges per Catalunya, i m'agradaria saber si coincideix amb Esquerra Republicana que serien uns avantatges; després veurem si ho podem aconseguir o no.

La suficiència financera. Això ens permetria un augment dels recursos disponibles i significaria també la reducció dels problemes de tresoreria. I aquí potser recordar unes paraules del conseller de Sanitat ahir que es queixava, en una ràdio, es queixava —sí, el conseller de Sanitat, ell mateix està aquí, ho pot dir— que si no canviem el sistema de finançament segurament serà difícil que la sanitat pugui funcionar a Catalunya, perquè el deute que l'Estat té amb Sanitat, amb el Departament de Sanitat, és considerable, fort i hipoteca, de fet, la tresoreria d'aquest Departament.

Per tant, suficiència financera: primer avantatge. Segon avantatge, un major grau d'autonomia política i financera, i aquí, doncs, dir que les competències en l'Administració local atorgades en exclusiva per l'Estatut a la Generalitat podrien ser efectives en poder decidir sobre l'assignació dels recursos als ens locals, i dir que, quant als ajuntaments, el finançament per als ajuntaments en règim de concert representaria, en molts casos, doblar o més que doblar els seus recursos; per tant, no estem parlant de pocs recursos ni de possibilitats migrades. En tercer nivell, tercer nivell d'avantatge, tindríem en el règim de concert una hisenda nacional catalana, una hisenda pròpia: el sistema de concert permetria l'existència real d'una administració d'hisenda catalana, amb capacitat de regular, gestionar, recaptar, liquidar i inspeccionar tot el que en aquests moments, si més no, no podem fer. I, finalment, competències per organitzar l'activitat econòmica, i vostè sap l'important que seria això en un moment que necessitem millorar el teixit socio-econòmic autòcton, una condició necessària per al progrés econòmic i social de Catalunya, sobretot a partir de l'aplicació de l'acta única, a partir de l'1 de gener de l'any vinent, ja, demà,

pràcticament. Catalunya, conseller, sense aquesta última possibilitat, veu debilitat el seu teixit industrial, i amb conseqüències greus per a l'economia, per a l'economia del país, generadores d'atur, generadores de pèrdua de pes econòmic a nivell internacional.

Penso que són, si més no, avantatges per a una reflexió que, vist que tants anys d'un sistema de finançament, que finalment ens ha portat a un atzucac, a una baralla a Madrid entre els «guerristes» i els «solchaguistes», a una baralla de poders, en què Catalunya, finalment, no hi entra ni hi surt i hi perd. Voldríem saber, des d'Esquerra Republicana, si la quarta legislatura serà una legislatura més en el tema del finançament —una més vol dir que seguim el ritme que hem seguit fins ara— o, si finalment queda tot blocat, la quarta legislatura serà la legislatura del concert econòmic, i aquesta és la proposta que, molt modestament, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vol formular com a punt central de la nostra interpellació sobre el nou sistema de finançament.

Moltes gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Colom ha fet una intervenció amb un to d'invitació a la reflexió sobre un tema enormement important, com és el tema del finançament de la nostra autonomia, i sempre planteja, en la seva exposició, una sèrie de dubtes; és a dir, fa uns plantejaments que per a un nacionalista són atractius: el de la suficiència, el de l'autonomia, el de tenir una hisenda pròpia, el de poder organitzar millor les nostres competències, i després una realitat, que és la que vivim, on aconseguir tot això es fa molt difícil i on avançar de mica en mica tots veiem les dificultats que té. I aleshores el Govern, més enllà de les coincidències que pugui tenir en diversos plantejaments, el que ha de procurar és millorar la situació de les finances de la Generalitat dins els camins en els quals ens podem moure.

El senyor Colom ens invita una mica a parlar dels antecedents. En primer lloc, l'Estatut de Sau era un estatut que ja no partia del concert, hi va haver unes forces polítiques que en les reunions de Sau van plantejar el concert —Convergència i Esquerra, en aquells moments—, però ja no va sortir, i després, en la negociació a Madrid ja va agafar la configuració que té ara. Els antecedents històrics, per comparar amb les comunitats forals —jo també ho he dit moltes vegades—, són diferents i també els hem de repetir: és a dir, Navarra ja tenia la llei paccionada a l'època del franquisme, i, per tant, ha continuat pràcticament, amb els retocs i les reformes que s'han fet i dins del que representa el País Basc, amb els seus tres territoris històrics, doncs, Vitòria ja tenia també, a l'època del general Franco, un sistema de concert, i a Biscaia i a Guipúscoa se'ls va retirar el concert en el mateix moment de l'entrada de les tropes del general Franco en aquests territoris.

En canvi, Catalunya sempre, en els seus moments d'Assemblea de Catalunya i del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, havia partit de la recuperació —i ho diré quasi literalment— dels principis i institucions de l'Estatut del 32; era un dels seus punts, un dels punts de l'Assemblea de Catalunya —amnistia, etcètera—, i principis i institucions de l'Estatut del 32, Estatut del

32 que, encara que sigui per herència política, el senyor Colom coneix molt bé, i que tenia un sistema de finançament enormement deficient, jo diria, fins i tot, que n'és deficient que l'actual. Però nosaltres, doncs, vam reclamar aquells principis i institucions.

Probablement, també, en la negociació de l'Estatut, preocupats com estem sempre per la nostra identitat i pels temes lingüístics i culturals, vam posar més l'accent en els temes de l'ensenyament, la competència plena en ensenyament o en el tema lingüístic —l'article 3 de l'Estatut consensuat i bo, que permet de fer una llei de normalització lingüística també consensuada i d'avançar—, vam posar més l'accent en aquests temes que en els temes econòmics, i això segurament és un error polític, perquè els temes econòmics, com s'està veient, són essencials a l'hora de fer política. I el que intentem és recuperar les nostres posicions.

Quan vam començar la negociació actual —que no està acabada—, ens vam plantejar una sèrie de principis: un d'ells era que els recursos per serveis havien de ser proporcionals a la població, és a dir que els criteris de solidaritat, que han d'existir i que tenen els seus mecanismes, que tenen el Fons de Compensació Interterritorial i que tenen els fons estructurals europeus i el FEDER, i que van a compensar territoris menys desenvolupats dins de l'Estat espanyol, però que aquest principi de solidaritat, malgrat l'ambigüitat sobre aquest tema de la LOFCA, no s'havia d'aplicar en el finançament dels serveis d'ensenyament, de cultura, de sanitat, etcètera, i que qualsevol ciutadà de Catalunya, dins de l'Estat, tenia dret als mateixos serveis o als mateixos recursos per serveis. Aquest era un principi. Per tant, es tractava d'apropar-nos a la mitjana.

L'altre principi és un principi de major corresponsabilitat fiscal, que en aquests moments molts personatges de l'Administració central i molts membres del Govern central han incorporat al seu llenguatge, que és que es basava en el fet següent: no pot ser que un pressupost com el de la Generalitat o d'altres comunitats autònomes, que ja tenen un volum tan elevat, depenguin d'una manera tan majoritària de les transferències de l'Estat, i depenguin tan poc dels impostos que paguen els habitants del seu territori. En definitiva, això s'inscriu dins de la resolució conseqüència del debat de política general, que va tenir lloc el mes de setembre en aquest Parlament, presentat pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup Socialista —si no m'equivoquo— i que va ser votat per tota la cambra —potser amb alguna excepció, no ho sé..., amb alguna abstenció, en tot cas—, però que començava dient que els recursos dels quals disposa la Generalitat depenguin cada vegada més dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, i, per tant, en conseqüència, menys de les transferències que rep de l'Estat.

Jo l'altre dia vaig llegir unes declaracions, fa quinze dies, del senyor Solchaga, que en parlar del famós 15% —que després en parlarem—, començava dient això: hem d'atacar aquest tema, perquè no pot ser que un volum ja tan gran depengui de transferències de l'Estat, amb el que això representa de manca d'autonomia financera, de retards en els pagaments, detencions de tresoreria, etcètera. L'altre dia, en una entrevista que es va fer a la televisió, que em sembla que es diu *Molt personal*, al vicepresident del Govern, el senyor Narcís Serra, i que jo no vaig poder veure, però em van venir a filmar una pregunta que jo li feia sobre la corresponsabilitat fiscal i sobre el 15%, i quina era

la posició del Govern sobre aquest tema, i ell va respondre també exactament igual que el senyor Solchaga. Home, això són coses que no ens porten a un resultat concret, però crec que és la creació d'un clima, que és sempre previ a tota acció política, i que respon a la posició que ha tingut la part catalana —i no dic ja només Convergència i Unió, sinó la part catalana en el seu conjunt— de la Comissió Mixta de Valoracions. Segon principi, doncs: major responsabilitat fiscal.

I, tercer principi, certament difícil: un apropament gradual als recursos per càpita que tenen les comunitats autònomes de règim foral. Vostè, això, ho ha dit aquí: el tractament dels concerts, que en principi, segons la Constitució, no havia de representar cap privilegi per a cap ciutadà, perquè es tractava que fos un mètode diferent, el mètode foral basc i navarrès, per uns precedents històrics incorporats a la Constitució, i que els va permetre de tenir, com a conseqüència d'això, uns estatuts d'autonomia diferents, i el sistema comú, en el qual estem —malauradament, diu vostè, i segurament té raó—, en el qual estem i que consisteix en un sistema en què rebem els recursos per als serveis, per a les competències i els serveis que ens han estat traspassats. I això, que no havia de comportar absolutament cap privilegi per a cap ciutadà de l'Estat, doncs, a l'hora de la realitat —i perfectament comprovat, i amb xifres a la mà— comporta privilegis quant a recursos per càpita per als ciutadans de les comunitats forals.

Per tant, es tractava de fer un apropament gradual, un apropament que la diferència és tan abismal que, si es fes de cop, no ho resistiria la hisenda de l'Estat, seria totalment impossible, i, per tant, amb aquesta paciència i aquesta prudència que vostè, de vegades, ens recrimina, però que ens recomana la botiga on l'anem a comprar, per si de cas, doncs, nosaltres demanem aquesta gradualitat, que em sembla que es basa en un realisme.

Per tant, fins aquí els antecedents una mica històrics d'aquest fet. Ara, la realitat del moment, senyor Colom, que és la que a vostè l'interessa: nosaltres signarem l'acord del 20 de gener del 92, de finançament de les comunitats autònomes, que després va ser, diguem, confirmat per la reunió de la Comissió Mixta de Valoracions, que em sembla que era el juny d'enguany, i tant en l'acord del 20 de gener, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, com en la reunió de la Comissió Mixta de Valoracions, jo vaig fer, en nom del Govern, un vot particular dient que si no es resolia el tema de la responsabilitat fiscal —i després hi entrarem—, concretament la participació en l'IRPF del 15%, i que nosaltres, d'aquest acord de finançament, en fèiem aquesta interpretació, doncs, que ens plantejaríem el que fèiem, i que el nostre vot era condicionat a aquesta interpretació que fèiem. I vam explicitar la interpretació; després, a aquest tema, hi tornarem, perquè vostè m'ha fet una pregunta concreta sobre com estava evolucionant aquest tema en particular.

Jo voldria destacar, de totes maneres, uns punts positius, que a vostè li poden semblar menors, però sí que els vull destacar, de l'acord del 20 de gener, votat condicionalment pel Govern. En primer lloc, hi ha un increment de les dotacions, dels recursos, que en les transferències del pressupost d'aquest any i en els ingressos queda palès aquest increment, que a més a més es reparteix sobre tres anys, i que representen 23.000 milions de pessetes, però que després tenen un creixement en funció de la despesa estatal equivalent. Per altra banda, el finançament in-

condicionat augmenta —és una petició de sempre—, perquè s'incorpora, a part de la compensació transitòria, que ja substitueix el Fons de Compensació Interterritorial, que tenia unes finalitats concretes, s'incorpora la subvenció de la gratuïtat de l'ensenyament, és a dir que aquests dos grans paquets s'incorporen en el paquet general, amb una característica: que a partir d'ara creixeran en funció de la despesa estatal equivalent, que fins ara ha crescut més que les dotacions concretes que sobre aquests temes figuraven en els pressupostos de l'Estat; és a dir que ens obren una perspectiva més gran de creixement de cara al futur, amb una evolució molt positiva dels tributs cedits a Catalunya. I aquest és un fet significatiu de l'acord del 86, que vostè criticava, però l'acord del 86, si alguna cosa té de bo, que en lloc que els tributs cedits siguin una quantitat a compte del finançament, com eren anteriorment, es fa una previsió normada del seu creixement, i tot el que sigui un creixement superior a la norma, doncs, és de lliure disposició per a la Generalitat. I això, de l'any 86 fins ara, ens ha representat un increment de recursos important. I junt amb un tema que jo valoro enormement, que és que la subvenció o l'ajut o el pagament per a normalització lingüística, que és de 3.820 milions de pessetes per a l'any 92, s'incorpora en el percentatge de finançament —per tant esdevé permanent— i té en el futur el creixement que té en funció de l'IGAE i de la despesa estatal equivalent. I aquest és un fet enormement positiu.

Un altre fet positiu és que, a la Comissió Mixta de Valoracions —i allà hi havien representants del seu Grup— es fa un acord sobre la Policia Autònoma, que no pot incorporar-se en el percentatge perquè no és una quantitat, diguem, fixa, que evolucioni en funció de determinats ingressos, sinó que és una quantitat que es calcula en funció de les substitucions que dels cossos i forces de policies de l'Estat fa la Policia Autònoma, però que s'arriba a un acord, per al 91 i al 92, de 6.678 milions de pessetes —que ara se'ns paguen— i que, a més a més, la part del 92 és una previsió que després es confirmarà al final d'aquest any en funció del que ha succeït; i es pren un mètode de treball perquè això es faci anualment. És a dir, dos grans temes dels serrells, com és la normalització lingüística i la Policia Autònoma, s'incorporen a la Comissió Mixta de Valoracions, l'un a dins del percentatge i l'altre a part, però seguint un mètode de treball entre Hisenda i Economia i Finances en virtut dels informes tècnics que ens donin Interior i Governació.

Però en tot cas, tenint en compte aquestes consideracions dels tributs cedits i les consideracions, també, de la normalització lingüística, en les comunitats autònomes de l'article 151, que vostè sap que per fer un resum breu són les que tenen ensenyament i sanitat, doncs, nosaltres ens col·loquem al 99% de la mitjana. Evidentment, tenint en compte els tributs cedits que han crescut més a Catalunya, tenint en compte la normalització lingüística però estem al 99% de la mitjana. Canàries es destaca per sobre i les altres es mouen una mica més del 100, una mica menys del 100, i queda despenjada per sota —ho dic de memòria, però em sembla recordar amb un 87 de la mitjana— la Comunitat Valenciana —País Valencià. Per tant, des del punt de vista de la població, un dels objectius que nosaltres teníem al principi, els resultats són aquests: són els que són.

També per als tributs cedits hi ha un acord que diu que qualsevol modificació de la normativa dels tributs cedits que depèn de l'Administració central que pugui afectar els ingressos de les

comunitats autònomes es tractarà prèviament en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, i que si representa una baixa, doncs, es faran les compensacions oportunes. Aquest és un tema amb el qual ens trobem ara: ens trobem ara amb tot el tema de les transmissions patrimonials que poden optar anar per IVA o per l'impost de transmissions patrimonials —un d'ells l'IVA, que és de l'Estat, l'altre de les transmissions patrimonials, que és nostre—, i que podria representar una baixa important en els nostres recursos. Doncs bé, en funció d'aquest acord aquest tema, com a mínim, l'hauríem de tractar.

I després, sobre el tema de la sanitat, per a la seva tresoreria hi ha un acord, que esperem que es compleixi, que s'ha complert a mitges o malament —el col·lega Trias diria que malament—, que és que l'abonament del 75% de la desviació es farà el febrer de l'any següent i el 25% durant el tercer trimestre de l'any següent. Això, aquest 75% que s'havia de fer el febrer, s'ha fet amb uns mesos de retard i l'altre, que s'havia de fer el tercer trimestre, s'està fent en el quart. Per tant, comencem malament. Però també hi ha una dotació gradual en els pressupostos de l'Estat fins al 98% de la PIE, de la participació en els ingressos de l'Estat, quan abans era un 95%. Això són unes mesures per millorar la nostra tresoreria i per facilitar l'automatisme i la puntualitat de les transferències que ens han d'arribar de l'Estat.

Sobre la sanitat també li diré que, sobretot, el tema que se'n deia de les partides no afluorades o, en llenguatge més col·loquial, de les factures al calaix, doncs, hi ha hagut un acord en funció del qual rebem 85.000 milions de pessetes en tres anys i hem de pagar, nosaltres, una part dels interessos que, al principi, havien de ser de 30.000 milions de pessetes, però que després d'unes llargues negociacions que hem portat el conseller Trias i jo mateix han quedat disminuïts a 10.000 milions de pessetes, i que considerem, després d'aquesta disminució dels interessos, que era acceptable.

Aquests són alguns aspectes semipositius de l'acord de finançament, però jo li volia parlar ara del 15% de l'IRPF. I si em permet el senyor president que m'allargui uns cinc minuts més...

El Sr. PRESIDENT: Ho ha fet l'interpellant i també ho pot fer vostè.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Moltes gràcies, senyor president. Aquest 15%, en el moment de negociar el finançament, se'ns diu per part de l'Administració de l'Estat que, dins de la fórmula en la qual intervenen diverses variables, en la variable d'esforç fiscal s'introdueix un coeficient de l'1,82%, coeficient certament sorprenent, però que en virtut d'una fórmula matemàtica es convertirà, a partir del primer de gener de 1993, en el 15% de participació en l'IRPF.

Evidentment, això no consta en l'acord —no consta en l'acord. Quan algú diu: «Que presentin els acords, vejam si hi consta», no consta en l'acord: consta —amb una interpretació matemàtica de l'1,82, coeficient d'esforç fiscal, que fa molta gent i que hi coincideix—, consta en la interpretació que en fem nosaltres i hi donem el vot condicionat dient: «Votem sí, a condició que aquest 1,82 es converteixi en una participació del 15%.» Consta en unes declaracions, al davant de tots els mitjans de comunicació de Catalunya, del senyor Toni Zabalza, negociador per part de l'Estat d'aquest acord de finançament, quan abans de les eleccions autonòmiques ve aquí, invitat pel

Partit dels Socialistes de Catalunya, a una commemoració a la qual a mi se m'invita, però a la qual no puc assistir, i en la qual, al davant dels mitjans de comunicació, diu: «Efectivament, s'ha d'interpretar que això representa el 15% de participació en l'IRPF.» I consta, després, en declaracions del mateix senyor Toni Zabalza, en compareixences que ha fet en el Congrés dels Diputats i en el Senat i en les quals ha dit: «Efectivament, això és així» i, a més a més, ha dit: «Vaig més enllà; aquest 15% no és únicament un tram de participació exclusiva, sinó que ha de ser un tram amb capacitat normativa. Hem d'estudiar la capacitat normativa dels tributs cedits, no únicament la seva recaptació i els seus recursos, i hem d'estudiar altres possibilitats amb altres impostos, com per exemple l'IVA al consum o l'IVA minorista.» I això són declaracions.

Ara, a partir d'això que s'havia de concretar amb un informe que s'acabava el 30 de juny, on participaven les comunitats autònomes, informe en el qual no hi ha acord —hi ha les posicions de les diverses comunitats autònomes, algunes partidàries d'aquest 15% amb modalitats distintes, com Madrid, com Aragó, com Balears, com València, algunes clarament en contra, com Extremadura, bàsicament, Andalusia en contra, però no radicalment, etcètera—, aquest informe es trasllada a l'Administració central. L'Administració central, en aquestes reunions, pren unes posicions més aviat favorables, amb matisacions, a la transferència d'aquest 15% i, des d'aleshores, vostè ha seguit pels mitjans de comunicació —com jo mateix— que en el si de les comunitats autònomes s'ha creat una polèmica —i jo diria que en el si del Partit del Govern a l'Estat— que ha dificultat avançar en aquesta matèria.

Hi ha hagut posicions radicals de determinades comunitats autònomes, comunitats autònomes que podrien dubtar últimament han fet alguna filtració, han propiciat alguna filtració d'un informe contrari, i aleshores la posició és la següent. Miri, la posició és que, deixant a part la sanitat i deixant a part els tributs cedits, senyor Colom —si el puc veure a través del senyor Escudé—, doncs, dels 339.000 milions de pessetes —dels 339.000 milions de pessetes— que rebem com a transferències de l'Estat, el 15% de l'IRPF representaria 180.000 milions de pessetes i la resta 159.400 milions de pessetes. És a dir, en definitiva, del paquet de transferències que rebem de l'Estat, de moment ja n'hi ha 226.000 —i ho dic de memòria, perquè no ho tinc apuntat, però no m'equivoco—, 226.000 que vénen de tributs cedits —és a dir, de la tributació dels ciutadans de Catalunya—, sense capacitat normativa, però dins d'aquest camp es podria avançar. Amb el 15% això representaria, depenent dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya, 180.000 milions més; i finalment en quedarien 159.000 que ens vindrien, encara, de les transferències de l'Estat; és a dir, que de 550.000 que teníem abans del 86, traslladant la situació actual i en pessetes constants a posteriori —diríem—, de 550.000 hem passat que quedaríem amb 159.000 venint de l'Estat.

Jo crec que això són passos successius molt importants. Els tributs cedits amb el seu canvi el 86 van representar un avenç, i el 15% de l'IRPF representa un avenç en la línia que jo anunciava al principi que, cada vegada més, els nostres recursos depenguin dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya.

Això, com està en aquests moments? Vostè ja veu que això està francament difícil. Jo, l'altre dia, en una reunió amb el senyor Toni Zabalza, ja li vaig expressar el meu pessimisme i

quasi quasi, jo diria, la meua —entre cometes, per no dramatitzar—, la meua «desesperació» de dir: «Escolta, això no sortirà. Jo crec» —li vaig dir— «que tu hi tens bona fe, que tu en tens ganes, fins i tot el Govern en té ganes, però els diversos enfrontaments faran difícil que això surti.»

Jo, en una reunió que vam tenir el 9 d'octubre a Madrid per parlar dels pressupostos de l'Estat i de les liquidacions entre l'Administració central i les comunitats autònomes, en la sessió de precs i qüestions..., no jo, sinó el delegat de Madrid va fer una pregunta dient al secretari d'Estat: «Ens interessa molt avançar abans de fi d'any, per si és possible que sigui d'aplicació a partir del primer de gener del 93, en el tema de la responsabilitat fiscal. I què ens heu de dir del 15% i com això pot avançar?» Aleshores, jo, evidentment, m'hi vaig afegir, però la iniciativa va sortir del representant de Madrid, i el senyor Zabalza ens va dir que dins del termini d'un mes —un mes que, per tant, s'ha esgotat ja—, doncs, tindríem una reunió o bé amb el ministre Solchaga, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, o bé amb el grup de treball d'aquest Consell, que és presidit pel Toni Zabalza, per avançar en el tema del 15%, que tothom exposés les seves posicions, que es busquessin compensacions de solidaritat a través dels serveis mínims, si és que es pot, que es parlés de l'IVA, que es parlés de la normativa dels tributs cedits, en fi, que es fes una reunió per avançar realment en aquest tema de la responsabilitat fiscal.

L'altre dia, la setmana passada, vaig tornar a veure a soles el senyor Toni Zabalza per parlar de la liquidació a final d'any, del que els devem i del que ens deuen, i també vam tornar a parlar d'aquest tema, i ell m'assegura que dins d'aquest mes de novembre tindrem aquesta reunió, que s'ha retardat per problemes del Govern, per problemes del pressupost, etcètera. Estem, doncs, insistint perquè aquesta reunió es tingui i que es pugui concretar aquest tema del 15%. Si això no fos així, nosaltres, des de la nostra perspectiva i em sembla que des de la perspectiva d'altres grups d'aquesta cambra, consideràrem que això és un incompliment, i que és un incompliment greu, i que ens ha deixat en una situació difícil, i que aquell acord de finançament que nosaltres vam aprovar el 20 de gener, malgrat les millores que jo he dit que representava, —i les he especificat precisament aquí per ser completament honest—, malgrat això, per a nosaltres no tindria sentit si no avancéssim en la línia de la responsabilitat fiscal. Per tant, a partir del moment que això arribéssim al convenciment que no es dona, i que no es dona en uns terminis acceptables, doncs, representaria una crisi de confiança molt gran i ens hauria de fer replantejar la nostra posició.

Jo en aquests moments no li diré replantejar la nostra posició cap on..., perquè podria semblar o una amenaça, que no estic en condicions en aquest moment de formular, que tampoc m'interessa formular, perquè estic lluitant des de la perspectiva del 15%; pensi que efectivament el nostre Congrés —vostè ho deia— va fer un plantejament molt més agosarat, com sovint fan els partits, i que immediatament després, des del Govern, vam dir: «nosaltres treballem amb la hipòtesi del 15%». I treballem amb aquesta hipòtesi, i com que jo en aquests moments segueixo treballant amb aquesta hipòtesi, encara que cada vegada amb menys optimisme, tot i que haig d'exigir el compliment —i això que dic no sé si és massa hàbil—, haig de dir: «hi crec i crec que compliran», doncs, no li ho puc dir, però, evidentment, qualsevol incompliment d'això ens hauria de fer replantejar moltissi-

mes coses, senyor Colom. Li ho dic sincerament, li ho dic sincerament perquè la nostra voluntat no és, potser, fer d'aquesta legislatura, com vostè diu, la legislatura del concert, perquè ho veiem molt difícil i no podem fer plantejaments que a nosaltres —a nosaltres— ens semblen utòpics i, per tant, que podrien generar una frustració del poble de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Però sí que diríem —si no es compleixen—, però sí que diria, i des del Govern... —és que parlem des de posicions diferents, senyor Colom; vostè parla des d'un partit d'oposició, que té una línia determinada, i nosaltres parlem des del Govern, i vostè ha de comprendre les diferències en aquest aspecte. Però aleshores nosaltres sí que voldríem fer, en aquesta legislatura, un avenç molt considerable, en què progressivament —i ho he dit al principi, i així acabo— els recursos de la Generalitat de Catalunya depenguin del que paguen els ciutadans de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Senyor Colom, l'oposició que s'ha aixecat en moltes comunitats autònomes sobre el tema del 15% ens ha de fer reflexionar que aquesta cosa, que semblava tan minsa, potser no ho és tant i potser qualitativament era un pas important, perquè han sortit estudis de la Junta d'Andalusia que demostren que el que representa el 15% a Catalunya —i aquesta és la crítica que ells fan— representa una part molt important d'autonomia financera per a Catalunya. I com que a casa d'ells això és una part molt més petita sobre el total de recursos, doncs, consideren que perden autonomia financera respecte a Catalunya. Nosaltres hem d'explicar que per tenir autonomia financera —i amb algun company d'aquesta cambra ho hem explicat a un alt representant del Govern d'Andalusia—, doncs, senzillament, o es paguen més recursos o paguen més recursos ells, o no hi ha manera de resoldre aquest tema. Tindrà més autonomia financera Catalunya simplement perquè paga més impostos, però no per això deixarà de tenir menys recursos Andalusia, que li vindran per la via, primer, de les transferències i per la via de la solidaritat, que ningú ha negat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Colom pot fer rèplica, procurant ara ajustar-se als horaris reglamentaris. (*Pausa. Remor de veus.*)

El Sr. COLOM: Jo ja ho procuraré, però, jo hi he estat una mica més, però al conseller li ho agraeixo, perquè hem tingut ocasió d'escoltar moltes més coses interessants i hi ha estat molta més estona, president. Per tant, jo procuraré no superar massa...

El Sr. PRESIDENT: És que és el que li he demanat, que ho procuri.

El Sr. COLOM: D'acord, gràcies. Miri, honorable conseller, en primer lloc, li vull agrair que avui he sentit, per primera vegada en aquesta cambra, paraules que fan pensar que si finalment no hi ha acord..., si vostè és pessimista i està desesperat en relació amb el 15%, imagini com estic jo i com ho està el nostre Grup Parlamentari en relació amb aquest mateix tema. Per tant, la sensació aquesta que això no es desbloquejarà ens feia témer que hauríem arribat a un cul-de-sac pel qual el seu Govern, diguem-ne, hi quedaria lligat de mans i peus. I, en lligar-se de mans i peus el seu Govern, tot Catalunya estàvem lligats de mans i peus. I li agraeixo sentir, i per al nostre Grup, si més no, és un motiu d'esperança, de saber que si això no funciona replantejaran tota la situació.

Llavors, ara si us plau, li demano, honorable conseller, que no em tanqui les portes que la legislatura en què estem, la quarta legislatura, pugui des del Parlament de Catalunya, si així ho considera la majoria i ho considerem altres grups de la Cambra, de mutu acord, buscar un camí nou que de debò modifiqui el sistema de finançament de Catalunya, que si més no ens ha portat a una situació on l'honorable conseller d'Economia i Finances diu que ha arribat a la desesperació i a un pessimisme molt clar. Bé, posem-ho entre cometes; com vostè em corregeix en aquests moments; home, ja ho sé que desesperació, tampoc deu ser allò constant i diària, no?, si no, tampoc viuria. (*Remor de veus.*)

Però, en tot cas, greu ha de ser, greu ha de ser la situació que el conseller d'Economia i Finances manifesti en aquesta cambra aquesta situació. Si us plau, conseller, no tanqui, doncs, la porta, espero que no l'hagi tancada, que la quarta legislatura sigui la legislatura del concert econòmic que busqui..., donem-hi voltes, però fallat aquest camí, només hi ha l'altre camí o un que s'hi acosti molt, i que de fet el que s'hi acostava molt era el d'allò no complert en el primer pacte, en el primer acord sorgit de l'Estatut de Sau, que recorda que hi va haver..., que es va arribar a una transaccional en la qual les formulacions catalanes quedaven aparcades fins a la negociació de 1986 i que en la primera etapa, en el primer període —i això van ser expressions del finit senyor Fernández Ordóñez, en aquells moments—, en la primera etapa, estrictament es pagaven les transferències cedides, que era la posició espanyola des d'un bon començament. Però hi havia l'esperança, no complerta —i de fet mai complerta fins ara—, que podríem arribar a la pràctica a un sistema bastant similar al sistema —resultat, vull dir, a nivell de recursos i de disponibilitat financera—, al sistema basc. Això no ho hem aconseguit.

La picabaralla entre sectors dintre del PSOE, les picantors que han sortit a diferents comunitats autònomes han portat a una situació, bé, que ens portava, a nosaltres, a una certa frisança, no? Miri, al començament vostè..., i a mi m'ha preocupat molt quan ha començat a parlar només que de 3.500 milions per a serrells de normalització; 6.800 en relació amb la policia. Escoltem; estem parlant de menys de l'1% del pressupost de la Generalitat per a l'any que ve, estem parlant realment de serrells, sap, de pocs diners. Jo entenc que des de l'òptica del Govern 3.500 milions i 6.800 milions són molts milions. Però, en relació amb el que Madrid ens depreda anyalment per la via del fisc, que segons... (*Remor de veus.*) Sí, sí, ens depreda, efectivament. Si volen els ho diré més clar: el robatori que Madrid fa a Catalunya per la via del sistema fiscal actual, que segons, no el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó l'Institut d'Estudis Autonòmics, en l'estudi fet per la senyora Montserrat Colldeforns sobre el finançament, amb dades de 1988, aquesta diferència, aquest diferencial de balança, aquest espoli, que en diem nosaltres, o depredació anyal del 88 era entre 650.000 milions i 760.000 milions; el mateix president de la Generalitat va ratificar aquestes xifres en el passat debat de política general. L'àrea d'economia del nostre partit, fent l'extrapolació fins a xifres per al 93, valora, valorava que no era exagerat afirmar que per a 1993, per a l'any vinent, aquesta xifra superaria els dotze zeros, o sigui el bilió de pessetes. I, per tant, estem parlant de xifres majors.

Fixi's, honorable conseller, vostè en comptes de presentar un pressupost d'un bilió i mig, hagués pogut amb concert presentar

un pressupost de dos bilions i mig segurament. De pena haurien sortit molts dels departaments que no han pogut fer els augments que haurien pogut fer. Parlant, jo d'entrada li dic: no parlem de 10.000 milions..., ja em sembla bé aconseguir 180.000 milions més a través de la corresponsabilització fiscal del 15%, si el tenim, si el tenim, però, si no el tenim, res de res d'aquests 180.000 milions, eh?, es quedarà estrictament en els 3.500 i 6.800, que ha dit abans de serrells, més aquest augment proporcional de l'acord de 1992, que és bastant limitat; bastant limitat quant a xifres absolutes en relació amb el que Catalunya aporta pels impostos al conjunt dels pressupostos generals de l'Estat.

Bé, vostè ha tingut bona memòria, llàstima, quan parlava de l'Estatut o dels punts aquells en relació amb l'Assemblea de Catalunya, llàstima que li ha fallat la memòria en la segona part, no?, quan parlàvem d'assolir tots els principis configurats en l'Estatut del 32 com a via cap a l'autodeterminació, recordi-se'n d'això; això també ho deia en aquells moments aquell acord de l'Assemblea de Catalunya.

I, finalment, miri, jo tinc la sensació que el professor Trias Fargas, quan parlava, en paraules d'ell, d'una crònica, d'una asfíxia premeditada, en parlar d'aquest sistema de finançament, d'alguna manera tinc la sensació que aquesta asfíxia ha arribat; asfíxia de tresoreria per al seu Govern; per tant, per a Catalunya. I, per tant, hi està compromès el seu Govern, però també hi estem compromeses altres forces polítiques. Vull que sàpiga que Esquerra Republicana de Catalunya també se sent interpel·lada per aquesta asfíxia econòmica del seu Govern, perquè és una asfíxia econòmica per a Catalunya. I que, per tant, en tot allò que faci referència a més passos cap a aconseguir els recursos que finalment generem nosaltres, Esquerra Republicana hi jugarà a favor, sempre que vostès hi juguin a favor, perquè, si no, també ho fem, però, doncs, d'alguna manera penso que vostès han de donar en aquests moments el pas. Nosaltres ja l'estem fent i ja li he avançat, o li avanço ara, que durant tota aquesta legislatura, aquesta gota malaia continuarà i suposo que permetran, amb tota honestedat, que continuï, i durant aquests propers mesos explicarem per tots els pobles de Catalunya en quina situació estan les coses.

Per acabar, em permetrà desvelar un petit secret a aquesta cambra; és un petit secret d'una mica l'origen de tots els mals en el tema que parlem ara; me'l va explicar fa pocs dies el qui fou president d'aquesta cambra, l'ex-president del Parlament de Catalunya, el molt honorable senyor Heribert Barrera i Costa, i em va dir, a més a més, «es pot explicar», per tant, ho explico en aquests moments, en aquesta cambra. En el moment de la negociació de l'Estatut..., vostè sap que el primer estatut a negociar va ser el basc i l'aleshores un dels portaveus del Partit Nacionalista Basc, el senyor Marcos Vizcaya, que actualment és membre del nostre partit soci a Euskadi, Eusko Alkartasuna —per tant, ve d'aquí la font, del senyor Marcos Vizcaya, que va autoritzar que es fes públic—, ens va explicar que li havia comentat en sortir de la reunió, quan ja havien arribat a un acord amb el Govern espanyol d'aleshores, pel que fa al concert econòmic al País Basc, li va explicar al senyor Miquel Roca i Junyent, que diu: «podeu "apretar" —podéis apretar—, en aquest sentit, fort, en el tema del concert econòmic perquè tinc la sensació que l'aconseguiem, els catalans.» I el senyor Miquel Roca i Junyent va dir-li en aquells moments al senyor Marcos Vizcaya-

ya, li va dir exactament: «Em sembla que la proposta catalana és millor que no pas la proposta basca».

Miri, que santa Llúcia li conservi la vista, a part d'altres coses, al senyor Miquel Roca i Junyent. (*Remor de veus.*) Tretze anys després, miri la renda mitjana dels bascos i miri la renda mitjana dels catalans; veurà on rau la primera claudicació de la situació dramàtica en què estem ara. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. L'honorable conseller té la paraula per contestar la rèplica.

(*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, diverses consideracions dins del mateix to de reflexió col·lectiva imprimeix en el seu discurs el senyor Àngel Colom i Colom. (*Remor de veus.*)

En primer lloc, senyor Colom, sobre el tema de l'estudi de la senyora Colldeforns, propiciat per l'Institut d'Estudis Autònoms, presentat per mi mateix, amb totes aquestes xifres que vostè diu, li haig de dir que és un tema lligat amb el finançament, però diferent, diferent, perquè allà examina tot el que paga Catalunya a l'Estat, tot el que rep Catalunya de l'Estat, en inversions, en transferències a la Generalitat, en transferències als ajuntaments... Crec que, a més a més, hi ha —ho dic ara de memòria—, hi han unes coses que en queden excloses, com per exemple les empreses públiques, etcètera.

Però sí que també hi ha una consideració a fer. És normal que en tot estat —i Catalunya està dins de l'Estat espanyol—, qualsevol comunitat més rica que les altres normalment es troba en aquesta situació, és a dir, que aporta més, amb els seus impostos, que el que rep. Això passa dins de l'Estat francès, dins de l'Estat italià, dins de l'Estat federal alemany; passa absolutament a tot arreu. El que cal saber és si aquesta diferència és una diferència adequada, que no frena, que no paralitza el creixement de Catalunya, o és una diferència excessiva. I en aquest aspecte, hi estic d'acord, i aquest llibre és molt útil, i jo crec que és excessiva, aquesta diferència; que quedi clar: crec que és excessiva. El que passa és que volia matisar que és una cosa diferent del tema del finançament, tot i que hi té una certa relació, evidentment.

Miri, sobre el tema dels secrets, en primer lloc, aquest secret del senyor Marcos Vizcaya, tinc la impressió que a partir d'avui ha deixat de ser secret. (*Rialles.*) Això és evident. Ara, jo, senyor Colom, en una conversa entre dues persones, m'agradaria sentir l'altra persona, i dubto molt que el senyor Miquel Roca digués això. Dubto molt que el senyor Miquel Roca digués això, perquè a Sau ell va defensar el concert, allà no va prosperar, perquè ha estat constantment, durant molts anys, un defensor dels interessos de Catalunya, que ha aconseguit moltíssimes coses des del Grup Parlamentari Català per a Catalunya —això és un fet obvi—, que té un balanç enormement positiu de resultats aconseguits i que, si hagués pogut lluitar per tenir una pesseta de més per a Catalunya, ell, com tots els altres que en aquell moment estàvem a la Comissió de l'Estatut —i jo també hi era—, doncs, segur que ho hauríem fet; tots els altres, de qualsevol partit.

I el que passa és que el País Basc ha tingut..., jo he parlat abans dels antecedents històrics, però també ha tingut una realitat social també molt diferent de la de Catalunya. Que jo no sé

si això ha pesat o no en determinats resultats polítics, però hem de dir que aquesta realitat ha existit, ha existit i ha estat un dels grans problemes de l'Estat. I el País Basc té més recursos públics per càpita. Vostè ha parlat de renda mitjana; és que la renda mitjana la té més baixa que Catalunya, bastant més baixa. I que consti que abans de la democràcia la tenia bastant més alta, i que en els estudis que feien fer en economia a Espanya, que eren els estudis —si no ho recordo malament— del Banc de Bilbao, ordenats per províncies, les tres províncies basques o almenys dues d'elles, Guipúscoa i Biscaia, estaven sempre en els primers llocs, sempre. I que a partir de la democràcia, doncs, el primer lloc, l'ha ocupat Balears; Girona, en segon lloc; Barcelona i Madrid ben situades... I que, malauradament —perquè des d'aquí els tenim una gran simpatia—, els territoris històrics o províncies basques han fet una enorme davallada quant a renda mitjana. Això no fa el cas; només ho dic per aclarir.

Ara, aquí estem parlant..., evidentment que ens interessa la renda mitjana dels ciutadans de Catalunya, que en definitiva és l'objectiu prioritari de Catalunya, però nosaltres hem de defensar els cabals públics de Catalunya —el Govern i tots els grups polítics. I té raó vostè que no és un tema només del Govern, les dificultats de tresoreria, que és un problema de tots els partits polítics i de tot el poble de Catalunya, perquè el nostre pressupost vol dir carreteres, vol dir escoles, vol dir hospitals, vol dir coses que afecten la vida dels ciutadans, i aquest és un tema d'interès col·lectiu.

Jo crec, de totes maneres, senyor Colom, que podem fer els plantejaments que siguin, podem fer les reflexions que siguin, però jo crec que en aquesta negociació hem estat en unes condicions bastant immillorables, i, no obstant, potser no ens surt. I que consti que, si abans he donat una línia de pessimisme, en aquests moments la voldria contrapesar, i voldria continuar donant una línia de tenacitat, d'exigència del compliment i d'optimisme mesurat, també entre cometes. Perquè hem estat en unes condicions bastant immillorables —li diré per què—, i malgrat això no ens en sortim.

Hem tingut una Comissió Mixta de Valoracions unitària, en la qual hi ha hagut uns grups que han estat en desacord amb la nostra estratègia —el grup de vostè i el Grup d'Iniciativa per Catalunya—, però que no han obstaculitzat, no, no, hi han estat en contra, però han dit: escolta, no ens agrada, crec que aneu malament, però si us en sortiu, és millor que res. I no hi ha hagut obstaculització, cosa que jo agraeixo. I després hi ha hagut una gran unitat entre el Grup de la majoria d'aquest Parlament, Convergència i Unió, i el principal partit de l'oposició, que és el Partit dels Socialistes de Catalunya, que resulta que és el partit..., forma part del Govern de l'Estat, i que jo haig de dir que ha jugat a fons la carta del 15%, i això ho saben els altres membres de la Comissió Mixta de Valoracions que estan en aquesta cambra. L'ha jugat en la reunió de la Comissió de Valoracions, no l'ha jugat en les reunions del Consejo de Política Fiscal y Financiera perquè no hi pot assistir, però l'ha jugat en els passadissos del Ministeri, en els passadissos del Congrés, en els passadissos del Senat.

I a més a més ens hem trobat amb una part del Govern de l'Estat, que jo crec sincerament, sincerament, que també ha volgut jugar aquesta carta; em refereixo, concretament, al senyor Antoni Zabala i, probablement, al seu ministre i, probablement —no els vull citar—, altres membres influents del Govern.

És a dir que les condicions difícilment se'ns poden tornar a presentar com aquestes, i no ens en sortim, no ens en sortim. Probablement, perquè la fixació sobre el que proposa Catalunya és molt forta; perquè aquest 15%, després es fan els números, i es diu: representa més a Catalunya —i també a Madrid i també a Balears— que en altres comunitats autònomes; perquè sempre sorgeix el tema de la solidaritat, quan s'hauria de no barrejar i de separar el tema de la solidaritat, amb el qual estem d'acord, eh? I això ho hem de dir sempre, primer perquè és veritat: som un poble enormement solidari; però la solidaritat té els seus camins, els seus mecanismes, i són mecanismes molt poderosos i que donen molts recursos a les zones de les comunitats menys desenvolupades de l'Estat.

Però, vull dir, si amb totes aquestes circumstàncies favorables no ens en sortim, doncs, després podem fer el pensament que sigui, senyor Colom. I estarem junts reflexionant, i ens farem un altre plantejament, i tornarem a insistir, i tornarem a lluitar i no sé si tornarem a vèncer... (*Remor de veus.*) Tornarem a sofrir, en tot cas. Però, però, vull dir, acabem d'esgotar la possibilitat que tenim, acabem d'esgotar-la fins al final i fins a l'últim minut, i que no es pugui interpretar, de la meua intervenció, que jo abandono, de cap manera, aquesta lluita pel 15%.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpeHació sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya, que formularà el diputat senyor Jaume Rodri, que té la paraula.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit judicial a Catalunya

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, es tracta, doncs, ara, de la normalització lingüística i l'Administració de justícia i aquell dret que tenen, per llei, els ciutadans de Catalunya de l'ús de la seva llengua davant dels òrgans, de tots els òrgans de justícia: jutjats de pau, tribunals superiors de justícia de Catalunya, València i Balears, audiències provincials, jutjats de primera instància, jutjats d'instrucció, jutjats penals, jutjats socials, jutjats de família, jutjats militars, jutjats de guàrdia.

Si em permet, senyor president, hi ha quatre prèvies que poden situar el meu plantejament, tothora constructiu, sobre aquest afer; quatre prèvies.

La primera: tractem avui, només —però no menys tampoc—, de la normalitat lingüística en l'Administració de la justícia; amb això vull dir que no és el problema més gran que té la justícia plantejat al nostre país, però tampoc és un problema menor. En això, hi tornaré, perquè aquesta primera afirmació després la contrastaré per una idea que va vagant —i jo crec que és errònia— entre papers, que la llengua és purament un vehicle de comunicació.

Segona prèvia: les dificultats per a la normalització lingüística —expressió prou ambigua i plena, ja..., i un de tants eufemismes que trobem en l'Administració de la justícia quan es toquen aquests temes—, les dificultats, dic, per a la normalització lingüística en el Departament que és sota la seva responsabilitat, senyor conseller, es pressuposen més que no pas en qualsevol altre departament —i això ho entenem.

Tercera prèvia, i és: la llengua i el dret han perfilat la nostra personalitat històrica; ho repeteixo perquè és punt central de tots els documents que vostès han editat i del nostre pensament i del meu pensament: la llengua i el dret han perfilat la nostra personalitat històrica. Primera gran pregunta que hi ha a sobre, doncs, en aquesta prèvia. Avui, també, això és veritat? O estem fora de la història, en aquest moment? Per manca de llengua, per manca de la nostra llengua, per manca del dret, per manca del nostre dret?

Quarta prèvia: reconeixem, des d'Esquerra Republicana i aquest diputat, reconeixem els esforços fets en la seva conselleria en tot allò que dèiem de pressuposades, d'entrada, grans dificultats més que no pas en qualsevol altra àrea de Govern; reconeixem esforços. En voldríem discutir o voldríem posar interrogants avui sobre l'eficàcia. És per això que la meua intervenció tindrà un to tothora comprensiu, però segurament que no podrem pas compartir la diagnosi de la realitat, tal com vostè segurament la veu i tal com l'hem vista, almenys, nosaltres.

Senyor conseller, si repassem la normativa..., i vull prendre aquí també una expressió seva: que no ha de ser, aquesta normativa que avui tenim, ni eterna, ni un fòssil, sobretot perquè entenem que no és ajustada, és a dir, no és justa. Vostè en diu «provisional», en alguns dels seus escrits que jo li he llegit. Si repassem aquesta normativa provisional, i vigilem, és a dir, mirem la pràctica quotidiana de l'Administració de la justícia avui i aquí, ens plouen, senyor conseller, les preguntes soles i encadenades.

Per exemple, i és en forma de pregunta que jo li faré aquesta interpeHació: què fa el seu Govern perquè aquesta provisionalitat no s'eternitzi i esdevingui norma d'ús allò que era només un punt de partida?

Segona pregunta: l'any 83, la llei preveia una moratòria de dos anys per a la normalitat en l'ús de la llengua democràtic en aquest país. Fa nou anys, d'això; nou anys que ha expirat o que es va dir que aquesta moratòria suposava dos anys. Quina és la moratòria, senyor conseller, que avui ens plantejaria? —una moratòria, per altra banda, que ens puguem creure.

Punt tres: l'any 87, el decret Ferrer-Pujol —millor dit, Pujol-Ferrer, perdó—, de l'any 87, deia —o diu—: «Els funcionaris s'adreçaran als ciutadans en les seves comunicacions orals normalment en català.» Avui, a Justícia, en l'Administració de la justícia, això és exactament a l'inrevés: avui, normalment es fa en llengua espanyola, i alguns ho fan per llei, com és el que afecta jutges i altre funcionari.

Quarta pregunta: algú va diagnosticar, algú amb prou entitat va diagnosticar que en aquest tema —i obro les cometes— «segurament les dificultats vénen per part de determinats membres de l'Administració de justícia». És aquest el seu pensament, encara avui, senyor conseller? Qui són aquesta gent que des de l'Administració torpedinen, doncs, o posen dificultats a l'ús de la llengua catalana?

Cinquena pregunta: hi ha jutjats, a Catalunya, en què els escrits en català suposen una suspensió de terminis i una paralització de processos. És això cert, encara? Per què encara això és així, després de tot el que se suposa que hauríem d'haver avançat en aquest temps?

Sisena pregunta: si bé és cert que els documents presentats en català davant els tribunals i els jutjats radicats a Catalunya —i em permetrà aquí, senyor conseller, un parèntesi: què vol dir

aquest eufemisme «jutjats o tribunals de justícia espanyola instal·lats a Catalunya, en territori català»? què vol dir la paraula «radicats a Catalunya» que diu la llei?, «davant dels tribunals i jutjats radicats a Catalunya»; tanco el parèntesi només com un dels grans eufemismes en què viu l'Administració de la justícia en aquest país— «són...» —diu l'article aquest, l'article 9 diu, continuo dient, sense aquest parèntesi que jo hi he afegit— «...són plenament vàlids i eficaços», es pot afirmar això avui amb percentatge suficient com per donar validesa a aquesta llei i al seu compliment?

Pregunta número 7: des de la creació del Tribunal Superior de Catalunya, s'han obert potser noves perspectives per a la normalització lingüística o no seria millor afirmar —i això és greu— que un dels tres pilars en què es fonamenta un govern i el nostre govern és de parla espanyola? Imaginem per un moment el Govern català parlant espanyol en aquest Parlament.

Número 8, pregunta número 8: si els administradors de la justícia són funcionaris, per què aquests estan exempts del que és llei per als altres funcionaris, és a dir, saber català i parlar-lo, una, i, segona, conèixer el dret català? Aquí en aquesta sala, aquí en aquest hemicicle podem legislar sobre alguns aspectes de dret civil que aquesta gent no tenen cap obligació de conèixer —sembla—, o es procura o hi ha uns exàmens, o hi ha un reciclatge, o hi ha una situació en què aquestes persones que han de venir a administrar la nostra justícia siguin coneixedors del que aquí legislem?

Pregunta número 9: persisteix la anormalitat —i és una pregunta oberta, no l'afirmo— persisteix la anormalitat de traduir els documents del català a l'espanyol quan es trameten documents a València o a les Illes, des de Catalunya?

Pregunta número 10: en quin percentatge situaria el senyor conseller els funcionaris del seu Departament que avui no saben prou català com per fer els tràmits, en quin percentatge ens trobem?

Pregunta número 11: té mitjans suficients, com algun personatge important ha escrit —i coneixedor d'aquests temes—, té el seu Departament mitjans suficients, senyor conseller, per fer un seguiment del procés de normalització lingüística? Com es controlaran els 50 milions que pressuposten per a aquest any el seu Departament? I la seva eficàcia, i la seva eficàcia?

Els programes pilot —pregunta número 12— donen satisfacció a la voluntat política que els va portar a crear-los, de normalitzar l'ús del català en l'Administració de la justícia, o és cert, o és cert que fer-ho en castellà és un quart d'hora i fer-ho en català suposa multiplicar aquest temps per quatre? I que alguns jutges es neguen a fer-ho perquè no ho accepten?

Pregunta número 13: és cert —com algú ha afirmat— que encara la informatització de la justícia a Catalunya no es troba normalitzada pel que fa a l'ús del català, almenys suficientment?

Pregunta 14, aquesta és una mica de portes endins: hi ha unes beques per incentivar la vocació de jutges i personal. Això em va dir una jutgessa a mi: «Els catalans no volem ser jutges, doncs, de què us queixeu?» Com ha anat aquest procés? És veritat que els advocats en aquest país per anar de pressa, per enllestir, declinen parlar el català i s'aboquen a allò pràctic?

Voldria acabar aquesta interpellació, senyor conseller, recordant a aquesta cambra el que deia al començament pel que fa a la llengua catalana. La llengua catalana no pot ser contemplada només com un vehicle de comunicació entre administrats i administrats, entre administradors i administrats, com cap altra

llengua, no només la catalana, cap altra llengua del món pot ser plantejada només en aquest aspecte. Jo no he pujat avui aquí per planejar per a una millor comunicació en l'Administració de la justícia, sinó pel dret que tenim irrenunciable, irrenunciable —ho repeteixo—, a ésser administrats a través del mateix dret, en la nostra llengua i pel nostre funcionariat, signe i senyal que aquí no som en terres colonials de ningú. Li puc explicar entre parèntesi algun judici que jo he vist a la *brousse* africana, on l'administrador venia amb cotxe de matrícula francesa i l'administrat de la *brousse* responia en una llengua que no era la francesa, naturalment, i que aquell senyor dictava justícia, ho entengués o no ho entengués el pobre administrat.

Senyor conseller, la meua pregunta va a fer un toc d'atenció. Avui la situació de l'ús de la llengua catalana en l'Administració de la justícia per nosaltres, pel nostre Grup, és altament insatisfactori. Podem ajudar el govern a fer alguna cosa? No ens plegarem de braços i el nostre partit emprèn una campanya seriosa a fi que realment situacions com les que alguns hem vist aquests darrers dies no es repeteixin més. Algunes actuacions —després en podem parlar— com el judici que jo vaig viure personalment com a testimoni a Arenys de Mar sobre l'insubmís Xavier Godàs, o el que hem pogut veure tots per la televisió, que és els nostres mossos d'esquadra declarant en castellà.

Gràcies, senyor president; senyors diputats, senyor conseller, moltes gràcies per l'atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el diputat interpellant acaba de tocar un tema que jo considero absolutament prioritari. Crec que es tracta d'una interpellació molt oportuna i jo diria amb un fons constructiu que agraeixo. Jo aniria encara més lluny que el que ha dit al seu principi el diputat interpellant, ha dit: «El problema de la llengua pot ser no és el més important que té plantejada la justícia, l'Administració de justícia a Catalunya, però tampoc és el més petit.»

Jo em surto de comparacions, senyores i senyors diputats, però els puc assegurar que per mi, per molts ciutadans de Catalunya i per molts professionals, és un tema prioritari sense entrar en més comparacions. Però és un tema ple de dificultats, també s'hi ha referit el diputat interpellant i ha dit que comprenia els problemes que havia d'afrontar el Departament de Justícia i és ben cert. I ha dit seguidament i ha acabat amb aquest tema parlant del valor de la llengua i del dret, en aquest cas, com a signes d'identitat d'un poble, del nostre concretament, i que la llengua no era un vehicle de comunicació merament, no era un vehicle de comunicació. També aquí, senyor Rodri, estem completament d'acord i gairebé diria que jo m'excedeixo en el seu pensament, perquè crec, efectivament, que llengua i dret són dos signes d'identitat a Catalunya i que no únicament el català, sinó totes les llengües del món són, afortunament, no tan sols, que també, un vehicle de comunicació, sinó alguna cosa molt més profunda: són també manifestació de cultura, són l'expressió, l'exteriorització d'una manera de ser i de pensar, per això hi ha llengües diferents que responen a maneres de veure, de pensar i de ser també diferents.

I em penso que —que era l'última pregunta, l'últim tema que tocava el diputat—, si com ha dit ha llegit alguns articles, alguns

escrits meus, em penso que no dubtarà que aquest és el meu pensament no d'ara, i no des que he pujat a la tribuna, sinó de sempre, i jo puc dir-li que, precisament, aquest tema abundantment vaig exposar-lo en una conferència que vaig donar a l'inici d'una campanya de sensibilització de l'ús del català a l'Administració de justícia, que va tenir lloc en el partit judicial de Vic —per cert jo diria que amb gran profit— i iniciat amb un acte a l'Ajuntament de la ciutat, conferència que vaig pronunciar, precisament, sota el títol «Llengua i dret» i que ha estat publicada i, per tant, que fàcilment podrà trobar-la.

Bé, això dit, jo també he de dir, senyor Rodri, vostè m'ha bombardejat de preguntes, jo he procurat anotar-les totes perquè desitjaria contestar-les una per una, però possiblement ni el temps m'ho permeti, si no cometo abusos, ni per altra part, doncs, potser ho he anotat tot. Però sí que tractaré —i després en una segona intervenció puc perfilar-ho millor— de contestar a grans línies el que vostè ha dit.

En primer lloc, parlem de dificultats. N'hi ha moltes i amb això potser agrupo algunes de les seves preocupacions o preguntes. Les dificultats comencen ja a l'inici de tot procediment judicial. Aquests procediments comencen normalment amb una demanda, una querella, una denúncia, que porten el nom i són promogudes per un litigant, per un reclamant, normalment sota la direcció d'un advocat i representat per un procurador. Bé, moltes vegades és ja el litigant, no moltes, però, a vegades el litigant és qui imposa una llengua determinada i, doncs, els casos de castellanoparlants, en ús d'una llibertat que aquí no els podem discutir, que utilitzen o demanen que el plet, el procés, es porti en castellà. Altres vegades per raó, merament, d'estratègia, perquè creuen, doncs, que poden tenir problemes de rapidesa, de favoritisme, d'un tracte potser, doncs, menys favorable si no utilitzen el castellà, però, doncs, bé hi ha per aquí una canalització de procediments que eliminen el català.

Després, també en aquest acte inicial, hi ha la intervenció, bàsicament, d'un professional, de dos, procurador i advocat, però en ordre a la redacció dels escrits és l'advocat qui té la màxima importància en el cas.

Jo he de dir que vull fer un elogi als advocats de Catalunya perquè col·lectivament, és a dir, els col·legis d'advocats de Catalunya i el Consell de Col·legis de Catalunya s'han significat sempre pel seu sentit de catalanitat, totes les seves comunicacions, tota la seva vida interna, les seves revistes, les seves publicacions, utilitzen d'una manera molt preponderant el català, han donat sempre suport al Departament de Justícia en els esforços i les activitats que s'han pres per la normalització de la nostra llengua. Però també he de reconèixer que aïlladament, quan es troben en el seu despatx, a vegades senten, experimenten, i a vegades ben contra la seva voluntat, la dificultat de redactar un escrit judicial en català amb el rigor que requereix, tant el respecte a la nostra llengua com també la terminologia i les dificultats de l'Administració de justícia perquè han estat educats sempre en llengua castellana, alguns, els que, com jo, doncs, que tenim una certa edat, ja des de l'escola elemental, i altres, doncs, en el curs de tots els seus estudis i encara avui, desgraciadament, en les universitats i en les facultats de dret s'imparteixen molts ensenyaments en català sense, per tant, divulgar la terminologia de la nostra llengua, la terminologia jurídica, concretament.

Després, aquests escrits necessiten, doncs, un personal auxiliar del qual s'ha de valer l'advocat, que no sempre tampoc té

aquesta preparació. És a dir, hi ha un conjunt de dificultats que de vegades poden més que la mateixa voluntat del litigant i del professional. Però és que, després, aquests escrits tenen un destinatari, que és el tribunal, és el jutjat, és el jutge o el magistrat, que també té el seu personal al costat. Els jutges no depenen, ni el seu nomenament, ni la seva..., ni estan sota la disciplina, en absolut, del Departament de Justícia, sinó que depenen del Consejo General del Poder Judicial. Els jutges tenen..., per tant, vénen molts jutges de fora per suplir, precisament, per suplir i en tot cas, doncs, perquè no hi ha una raó de veïnatge que determini el seu nomenament, els jutjats de Catalunya i, a més a més, vénen moltes vegades, doncs, no amb un desig de permanència: destinats forçosos o per conveniències temporals, però, doncs, disposats també, així que poden, a demanar el trasllat. Hi ha una gran mobilitat entre jutges i magistrats i també en general dintre del personal de l'Administració de justícia, cosa que fa difícil que arrelin aquí i que puguin arribar, doncs, a un coneixement de la llengua que no se'ls exigeix.

Després la Llei orgànica del Poder Judicial diu que s'establirà reglamentàriament, com a mèrit preferent, el coneixement de la llengua de les comunitats autònomes, la llengua pròpia de les comunitats que la tinguin diferent a la castellana, i del seu dret, en el cas que també en tinguin. Aquest reglament ha costat, senyores i senyors diputats, molt d'aconseguir que s'arribés a establir i no s'ha establert fins després d'un conveni que van signar, precisament, el president de la Generalitat de Catalunya i el president del Consell General del Poder Judicial, en què s'instava una vegada més que reglamentés aquesta qüestió, i es va reglamentar, finalment; es va reglamentar pel Consejo General que és qui té les competències d'una forma —jo diria— positiva: sis anys d'antiguitat per al coneixement de la llengua i tres anys per al coneixement del dret. Això hauria permès, normalment, que a l'hora de produir-se vacants a Catalunya que s'haguessin de proveir per mèrits, aquestes fixacions haurien determinat, doncs, que els coneixedors de la llengua catalana i del dret que haguessin sol·licitat plaça normalment l'haurien obtingut. Però de moment el que ha passat és que aquesta resolució del Consell General ha estat impugnada per un sector de magistrats i, per tant, encara no regeix.

Pel que fa a la resta del personal, algun moment m'ha semblat —ho dic amb tot el respecte, naturalment, i amb tota la cordialitat—, però m'ha semblat que el diputat interpellant ignorava que no depenen del Departament de Justícia, és a dir, perquè em sembla òbvia la pregunta de si responc que els funcionaris del meu Departament estan preparats per desenvolupar-se i tramitar tot el que sigui en català; naturalment que sí, que en responc, i diria que, potser llevat d'alguna especial excepció, ho estan en la seva totalitat. No en canvi, ni poc ni molt, els funcionaris de l'Administració de Justícia, els que serveixen als jutjats o als tribunals, perquè aquests no depenen de nosaltres. El Tribunal Constitucional, en una sentència de l'any 90, ens ha negat que hi tinguéssim més que determinades competències, que s'han de reglamentar, però, en definitiva, són seleccionats i estan sota la disciplina del Ministeri de Justícia, de secretaris cap avall. Per tant, aquest és un dels altres grans obstacles amb què ens trobem a l'hora de la normalització. *(S'encén el llum que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)*

Jo veig que se m'encén el llum, i com que, per tant, he de saltar moltes coses, voldria almenys no deixar-ne alguna sense

dir. Per exemple, documents redactats en català, si tenen plena validesa, la tenen, totalment i no els la nega ningú, el que passa és que alguna vegada si una part allega indefensió o si un jutge diu que no coneix la llengua, s'han de traduir i això provoca algun retard, a vegades algun retard exagerat i potser, doncs, injustificat, a vegades, però realment la validesa no la hi nega ningú.

Els funcionaris —com he dit— no saben el català perquè no són funcionaris nostres, però sàpiga, de totes maneres, la cambra que amb cursos de llengua catalana, impartits pel Departament de Justícia, a vegades amb el suport de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, amb el suport del Departament de Cultura, del Consorci de Normalització Lingüística, etcètera, hem organitzat cursos per a funcionaris des de l'any 83 —el curs 83-84— fins a l'actual, i que per aquests cursos han passat gairebé 5.700 persones adscrites als tribunals i als jutjats de l'Administració de justícia; cursos, naturalment, de català, de formació de llengua catalana. I que ara estem creant ja un segon nivell.

Això, evidentment, no és suficient, però no deixa de ser, per una part, una demostració, una mostra clara de l'esforç que estem fent des de la Conselleria i, per altra part, que aquest esforç tampoc cau absolutament o totalment al buit.

Un altre tema, jo suposo..., un tema que crec que és important, és el que ha anunciat el diputat que ha formulat la interpellació sobre programes pilot. Jo suposo que per «programes pilot» es referia a un assaig que s'ha fet des del Departament de Justícia, amb la conformitat de determinades audiències i jutjats, d'establir en alguns jutjats, com a norma, la utilització exclusiva per part del jutge i del personal de l'Administració de justícia de la llengua catalana, amb la qual cosa, i perquè això fos possible, se'ls ha cedit, per part del Departament de Justícia, l'assessorament exclusiu i continuat d'un planificador lingüístic.

Aquesta experiència anava encaminada, precisament..., és a dir, la filosofia que l'inspirava és, ja que se'ns diu que a vegades hi ha litigants que eliminen el català, per por, també s'ha dit de professionals, per raó de témer que això comporti retard en la tramitació d'un plet —i prou retard ja porten de natural, sense necessitat que es creïn obstacles d'aquest tipus— o que podrien, doncs, crear un cert estat de contrarietat en el si dels jutjats i tribunals, vam dir: molt bé, per esvair aquesta preocupació, donem-hi la volta i comencem també per proporcionar uns jutjats on els documents en català no se'n tradueixi cap, on es tramiti amb la màxima rapidesa i on, a més a més, el jutge i el personal en les seves comunicacions, en les seves citacions, en les seves providències, resolucions i sentències es pronuncïin en català.

Aquest assaig, que s'ha fet, s'ha iniciat en quatre jutjats, estava donant, jo crec, un resultat, si més no, il·lustratiu de la situació autèntica, doncs, en aquests partits judicials on s'hi ha mogut, però era encara molt incipient. De totes maneres, sí que s'estava notant que es produïen més demandes, que s'iniciaven més procediments en català, que amb anterioritat, en alguns dels quals partits, d'aquests partits, pràcticament és que no se'n presentava cap.

Bé, aquesta experiència, de moment, es veu obstaculitzada per una resolució, un acord de la sala de govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, al qual també ha fet referència el diputat interpellant, un acord en què es diu que ens hem d'abstenir de qualsevol assaig en aquest sentit, el Departament

de Justícia, i que hem de cessar en la seva actuació aquests assessors, és a dir, aquests planificadors lingüístics que assessoren aquests jutjats experimentals.

Aquest acord recau en el pretext que s'havia de signar un conveni regulant aquesta actuació. Bé, jo he de dir que sí, que s'està estudiant un conveni dintre del marc que va establir el protocol signat, al qual abans m'he referit, pel president de la Generalitat i el president del Consell General del Poder Judicial, però que és un conveni de desenvolupament que troben dificultats per concretar-se, perquè hi ha punts on no es dona la necessària coincidència, però que les nostres competències de normalització lingüística i d'assessorament als jutjats no han de néixer d'aquest conveni, sinó que són fruit de la Constitució, de l'Estatut de Catalunya i de la mateixa Llei orgànica del poder judicial i que, per tant, nosaltres entenem que les podem exercir. El conveni, el que havia de fer era canalitzar-les, coordinar les nostres competències amb l'actuació dels jutjats i tribunals i que, per tant, això no és més que un pretext.

I amb aquesta creença estem estudiant, i els assessors del Departament de Justícia se n'estan ocupant, de veure quines són les actuacions legals que hem d'emprendre per rectificar, perquè es rectifiqui aquest acord i puguem continuar l'experiència, que amb bones perspectives havíem anunciat.

El temps em manca per seguir informant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Jaume Rodri, pot fer rèplica.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, m'ha recomanat la lectura, el senyor conseller, del seu escrit; de la conferència, publicada després, que va donar a Vic; l'he llegida, l'he llegida molt atentament, i això és el que em comença a preocupar d'ençà de la meua poca experiència com a diputat.

Els admiro a molts de vostès, comparteixo les seves idees —totes—, però aleshores el Govern que se'n deriva, de gent a qui jo admiro llegint, no sé veure a la pràctica com això es tradueix. Aquest és el gran problema, aquest és el gran decalatge, aquest és el gran decalatge, gravíssim, no en el seu cas, senyor conseller, una mica general.

Compartiríem moltes idees, sobretot escrites, però després, a la pràctica, un es passeja pels tribunals, pels jutjats de Catalunya (*remor de veus*) —si us plau— i veu que això no lliga amb aquesta voluntat. Aleshores això em fa pressuposar una cosa que em sembla molt important i que vostè ha dit, i que jo ja li he concedit d'entrada: la molta més important dificultat interna, fins i tot, que hi ha en la gent que opera en l'Administració de Justícia de Catalunya de la que es vol dir o de la que es vol confessar. I jo li he fet una pregunta sobre això.

Per altra banda, també voldria afirmar una cosa que em sembla important: la Generalitat republicana —parlem en termes molt generals—, la Generalitat republicana tenia Tribunal de Cassació i, en canvi, una normativa molt poc específica sobre l'ús del català. Ara estem exactament al revés: la Generalitat monàrquica té un gran detall de qüestió normativa de l'ús de la llengua, però continuem sense tenir el nostre Tribunal de Cassació. Aquí rauria, una mica, potser tota la problemàtica que se'n deriva.

Tercera cosa que li volia dir. Els plans pilot que s'han fet, tant a Reus com a Tarragona, per exemple, són il·lustratius que

el plantejament està ben fet, però a la pràctica els jutges no volen entrar en aquest camí; aleshores es queden molt..., alguns s'han quedat estrictament sobre el paper; altres, vostè sabrà que fan servir els cursos de català perquè això fa punts per tornar-se'n a Salamanca com a jutges en una millor posició —això també és cert.

L'altra cosa que li volia dir per acabar, senyor conseller, és que personalment el Grup m'ha destinat a treballar tots els temes aquests i estic a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana i vull entendre-hi molt i seguir-ho molt de prop al llarg d'aquests quatre anys. Per tant, com que de les quinze preguntes que li he fet —totes elles per mi molt importants—, ho comprenc, no hi ha hagut temps de contestar-les totes, però jo les havia de dir totes, perquè les tenia totes i m'ho havia preparat, no sortia aquí amb les mans a la butxaca, i em permetrà que aquests dies, per via de preguntes escrites, li arribin al seu Departament, perquè jo voldria tenir-ne puntual resposta i no quedés aquí en una nebulosa generalitzada de grans principis, que ja li he dit, senyor conseller, que comparteixo, compartim, i amb vostè més que amb molts altres consellers.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller vol contestar la rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, procuraré ara recuperar per a la cambra el temps que abans m'he excedit, i amb la mateixa concisió amb què s'acaba de produir el diputat interpellant procuraré contestar estrictament el que ell ara ha dit.

Primer, a la Generalitat de la República podien tenir una normativa sobre l'ús del català a l'Administració de justícia molt més escarida que la que hi ha ara, però tenien un article a l'Estatut que ara no tenim; hi havia un article —no recordo quin era— que deia: «A Catalunya, l'organització de l'Administració de justícia correspondrà a la Generalitat.»

Jo demano que en busqui un de semblant a l'Estatut i que miri, fins i tot, aquells que fins a cert punt s'hi podrien aproximar, com han sigut eliminats pel Tribunal Constitucional amb una sentència de 29 de març de 1990, o almenys, en podríem dir, molt iguals. Per tant, és una normativa que no la podem fer des de Catalunya, perquè l'Administració de justícia no depèn de Catalunya i perquè aquest article de l'Estatut del 32, que permetia en aquest camp fer moltes coses —com li dic— ara no el tenim.

Vostè ha parlat també ara del Tribunal de Cassació, que teníem un Tribunal de Cassació. El Tribunal de Cassació de Catalunya, i precisament en virtut d'aquestes diferències entre un i altre Estatut en matèria de justícia —en altres aspectes ara no hi entro, però que era molt més favorable el del 32 en matèria de justícia que no el d'ara, pel que fa a la catalanitat de l'Administració de justícia—, el Tribunal de Cassació era totalment de nomenament, els seus components, o els seus magistrats, per Catalunya; un d'ells directament pel Govern, altres per la cambra, pel Parlament, altres prèvia consulta o intervenció de les universitats o altres estaments professionals, però totalment de Catalunya.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, només la sala primera —oblido la segona i la tercera, que tenen molts magistrats en el nomenament dels quals no tenim la menor interven-

ció—, només en la sala primera, dels cinc magistrats de què es compon, quant a dos —i que no poden ser el president—, quant a dos se'ns permet —però això és una llei de l'Estat, una llei orgànica aprovada per les Corts Espanyoles en plena democràcia—, només quant al nomenament de dos magistrats de la sala primera podem presentar una terna per cada un d'ells i dintre d'aquesta terna el Consell General elegix el que creu més convenient. Per tant, fins i tot a la sala primera els magistrats nomenats per la Generalitat de Catalunya hi estan en minoria, però és que, a més a més, no són ells qui formen la sala de govern i el Tribunal Superior de Catalunya és un òrgan jurisdiccional, però que té un organisme governatiu, una sala de govern de la qual no forma part cap d'aquests magistrats i que és precisament l'organisme que ha dictat aquell acord a què m'he referit abans.

Senyor Rodri, vostè diu que em seguirà formulant preguntes: benvingudes, perquè jo penso que tot el que sigui conèixer l'actuació —encara no ho puc explicar ni sintèticament— del Departament de Justícia en aquest camp, de què jo em sento molt orgullós, per una part, i molt adolorit, per una altra, perquè estic d'acord que la realitat no respon no correspon als esforços i als diners que hi hem invertit, i per tant em sembla molt bé, doncs, que hi hagi aquest coneixement a través d'aquestes preguntes.

Però, a més a més, també en el terreny oficial, jo li he de dir que vostès senten aquesta preocupació i que, per tant, tots els suggeriments que tingui Esquerra Republicana —i qualsevol altre partit o qualsevol altre diputat d'aquesta cambra— seran molt ben rebuts en el Departament de Justícia, i que, particularment, si vostè vol conèixer més detalls, jo li brindo, doncs, el meu despatx, on amb tota l'amabilitat l'atendré.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, moltes gràcies. Passem al següent punt de l'ordre del dia, el novè, que és la interpellació sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya, que formularà la diputada senyora Mayol. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de l'atenció de la salut mental de la població de Catalunya i sobre la seva evolució

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el motiu fonamental de la interpellació que avui sustento en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya és posar de manifest un incompliment, per part del Govern, d'un mandat que en el seu dia li va formular aquest Parlament —ara fa aproximadament un any..., menys d'un any—, sobre l'elaboració del Pla quadriennal de salut mental per a Catalunya.

Tal com deia, l'abril del 91 el Grup d'Iniciativa vàrem fer una interpellació sobre salut mental, en què començàvem dient que valoràvem positivament l'evolució seguida en aquesta temàtica des que la Generalitat havia signat el que era un inici del traspàs de la psiquiatria de la Diputació de Barcelona a la Generalitat, una subrogació dels concerts amb les entitats que presten el servei. En aquell moment deïem: «veiem quatre aspectes positius» —que els continuem veient—, que eren que, de fet, no hi havia un traspàs però hi havia un inici del que podia

ser un traspàs —aquest era un aspecte positiu—; un segon aspecte positiu era que valoràvem que amb l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària quedava molt clar que la salut mental era una activitat del Servei Català de la Salut; el tercer aspecte positiu era que es creava un programa de salut mental per part de la Generalitat, i l'últim —i el vull posar de manifest perquè crec que també era molt rellevant—, era que a l'inici d'aquell programa el seu treball l'estava fent comptant amb l'opinió dels professionals.

Llavors, en el Ple, d'aquesta interpe·llació en va sorgir una moció, aprovada per unanimitat en aquest Parlament, que fonamentalment venia a dir tres grans coses: la primera era que el Parlament instava el Govern a fer un pla quadriennal de salut mental que, tenint en compte l'actual situació de descapitalització del sector, faria un esforç, diguem-ne, de recursos, sobretot en aquells recursos de l'àmbit ambulatori i de l'hospitalització parcial, per tal de no cronificar el malalt mental; la segona gran qüestió que plantejava la Moció era que s'integraria la salut mental en el Servei Català de la Salut, i, per últim, el tercer punt era que es faria una territorialització de la xarxa de salut mental coincidint amb la xarxa sanitària, integrant-hi funcionalment aquelles xarxes, diguem-ne, paral·leles a la salut mental: la xarxa de drogues, la xarxa de psiquiatria infantil, etcètera.

En aquests moments voldríem saber, senyor conseller, quin és l'estat actual d'aquests tres punts, i, en qualsevol cas, denunciar alguns incompliments del Govern.

En primer lloc, el tema del Pla de salut mental. De la mateixa manera que en aquells moments no ens queien els anells per dir que estàvem contents de la situació, que hi havia hagut una avaluació positiva, i estàvem esperançats que la situació fos millor per a la salut mental de Catalunya, avui, senyor conseller, volem denunciar, evidenciar un incompliment per part del Govern pel que fa a l'elaboració d'aquest Pla quadriennal. Aquest Pla hauria d'haver estat elaborat, segons el seu compromís, l'any 91, i estem a finals del 92 i no s'ha fet; és més: quan vostès van elaborar el document marc del Pla de salut hi havia una menció mínima —quatre ratlles— del Pla de salut mental. El que és més greu en aquests moments és que aquest buit no s'ha omplert, i no ens sembla a nosaltres que s'estiguin creant les condicions perquè s'ompli.

No estem en desacord amb les coses concretes que s'han fet des del Programa. Estem en desacord amb la manca d'una orientació global d'aquest treball: s'improvisa, es posen pegats, es defineixen instruments, de vegades molt vàlids, però no s'estan posant les condicions per fer el Pla quadriennal de salut mental; un pla que, al nostre parer s'hauria de fer partint d'un estudi acurat de quines són les necessitats reals existents, hauria de definir els principals objectius, els recursos amb què es compta i els que caldrien per poder donar resposta a les necessitats, un pressupost per fer-hi front —sabem que no tenim gaires diners i que cal optimitzar-los— i un calendari d'aplicació.

Això no s'està fent, i és essencial per poder saber on estem, on anem i com hi anem. Aquesta hauria de ser, al nostre parer, l'aportació que hauria de fer el Programa de salut mental al Pla de salut de Catalunya. Que, per nosaltres, el Pla de salut de Catalunya —vull posar-li-ho de manifest— és un instrument clau a l'hora de planificar, en general, l'atenció sanitària.

Això es posa de manifest, aquesta manca d'elaboració del Pla de salut mental, per exemple: quan la majoria de sectors sa-

nitars es reuneixen per discutir el Pla de salut, que no es demana informació als CAP de salut mental. En canvi, paradoxalment —aquesta és una dada a retenir—, què passa, paradoxalment? Que en alguns sectors sanitaris on es fa debat sobre el tema, en general, del Pla de salut, resulta que apareix d'una forma clara la prevalença de la malaltia mental: s'està detectant, des dels sectors sanitaris, malaltia mental de forma preocupant. El risc és que, en no haver-hi en el document marc del Pla de salut una referència clara a aquest tema, a l'hora d'elaborar les conclusions ens preocupa que això no es contempli.

Per tant, senyor conseller, la nostra primera qüestió seria: per què aquest incompliment? Per què no s'ha elaborat el programa quadriennal que digui on som, on volem anar i com hi anirem? Quin lligam pensen establir vostès entre el Pla de salut i el Pla de salut mental, en cas que l'elaborin?

En el mateix punt de la Moció constatarem el que deia abans que «en un sector enormement descapitalitzat, calia una injecció forta de recursos». Ja sé que vostès, durant l'any 91, han fet un esforç en aquest sentit: han incrementat el nombre de CAP, han augmentat els concerts amb els hospitals psiquiàtrics i han posat en funcionament o han iniciat la posada en funcionament de centres de dia. Els he de dir, per això, que aquests últims, els centres de dia, els hospitals de dia, estan absolutament infradotats, absolutament infradotats, tan infradotats que difícilment poden fer la seva funció. I això és molt important, no basta dir: «hem fet set centres de dia més»; cal dir: «tenen les condicions per fer la funció de centre de dia?» Els centres de dia no han de ser un espai d'entreteniment o aparcament, han de jugar un paper clarament terapèutic i rehabilitador. Això, amb la dotació actual, és impossible.

L'esforç del 91 no s'ha continuat, l'any 92. És més, a hores d'ara encara no s'han signat els concerts: estem a finals de novembre i no s'han signat els concerts del 92. Això no s'ha fet per problemes econòmics i de gestió. Vostè em dirà: «no hi han diners»; nosaltres li plantejem: «comprometi's amb el que hi ha i faci un repartiment més equitatiu, on un percentatge anyal prefixat sempre sigui per a salut mental». Miri, aquí, a Catalunya, aproximadament, els diners que es gasten en salut mental són l'1,4% del pressupost —aproximadament. És un percentatge molt irrisori.

El segon compromís que vostès tenien a partir de la Moció aprovada era la integració de la salut mental al Servei Català de la Salut. Això està en procés: s'han fet passes, però hi ha tres esculls prioritaris que, al nostre parer, s'haurien de salvar en un termini molt breu. El primer escull és fer efectiu el traspàs de la salut mental de les diputacions a la Generalitat; sé que està aprovat el traspàs de la salut mental de les diputacions de Lleida, Tarragona i Girona; queda per fer el tema de Barcelona. Durant aquests dos anys hi ha hagut una paràlisi total en les negociacions en aquest tema; sé, evidentment, que els impediments no només vénen pel Govern —en sóc conscient—, però crec que vostès també tenen una part de responsabilitat, en la mesura que tampoc han fet els esforços que, al nostre parer, caldrien per a desbloquejar aquesta situació.

En qualsevol cas, en aquests moments hi ha una nova oferta de la Diputació, que està sobre la taula, amb propostes concretes —una nova oferta de diàleg—, que creiem que pot significar una voluntat d'avançar en aquest sentit.

El segon escull per a la integració que jo li voldria plantejar és, de fet, la no-integració dels neuropsiquiatres a la xarxa existent. Sé que és un tema no senzill, però és que en aquest tema no han fet ni un gest: no han reconvertit els interins que ja hi havien, i continuen contractant-ne de nous per només dues hores; això no és una qüestió laboral, la que jo li plantejo avui: és una qüestió de qualitat assistencial. Un neuropsiquiatre —perquè ho sàpiguen vostès— atèn la persona que va a veure'l, cinc minuts; jo, l'únic que demano és que si tinguessin una dedicació de sis hores podrien fer el mateix que fan els CAP de salut mental, que és atendre'ls, com a mínim, trenta minuts.

El tercer escull que jo li voldria plantejar per a la integració són les diferents condicions de recursos que hi ha en aquests moments entre els hospitals generals, pel que fa a les unitats de psiquiatria, i els hospitals psiquiàtrics. S'ha fet un esforç —també ho sé—, però aquest esforç, per situar-nos a un nivell mínimament acceptable, mínimament equitatiu, hauria de ser permanent. Avui la situació és clarament discriminatòria, i aquí hi ha un tema que també li voldria posar —és un exemple concret però crec que és significatiu—: quan vostès van treure un decret —que ja no em recordo del número—, fins i tot quan deien quins diners havien de cobrar, els sous del personal que treballés en els CAP de la Mina i l'altre CAP —que no recordo on és ara—, eren uns sous inferiors als que cobren la gent d'atenció primària i els especialistes. És clar, no pot ser això. No pot ser que els sous dintre de l'Institut Català de la Salut siguin menors per als professionals que treballen en l'assistència psiquiàtrica que per als que treballen en atenció primària o per a qualsevol especialista. Quina concepció és aquesta de l'atenció de la salut mental?

El tercer mandat que vostès varen rebre d'aquest Parlament era el de fer una sectorització dels recursos de salut mental coincidint amb la xarxa sanitària general. En aquest sentit, també han incomplert parcialment el que es va aprovar, ja que els CAP s'han sectoritzat coincidint amb la xarxa sanitària, però no els recursos hospitalaris. Durant molt de temps s'ha parlat que hi hauria canvis; aquests canvis no s'han produït i, en definitiva, s'ha generat i s'està generant una important confusió entorn d'aquesta qüestió. En casos com el projecte de la Vall d'Hebron, amb l'IMPU, sectoritzant cinc CAP, etcètera, que era un projecte interessant amb una unitat de crisi, quan sorgeixen problemes això es paralitza. Quan una institució posa entrebancs això es paralitza. En aquest sentit, per tant, li voldríem plantejar, senyor conseller, què pensen fer amb aquest tema?

Per últim, voldria posar-li sobre la taula un aspecte de capital importància que, al nostre parer, avui està a les beceroles, i és la relació amb altres conselleries que haurien d'intervenir en el Programa de salut mental, també, per exemple, la Conselleria de Benestar. En aquest sentit, hi ha una qüestió que jo li voldria plantejar en aquests moments, i és que una de les primeres entrevistes que jo vaig tenir en aquest Parlament, després de ser diputada, va ser amb una associació de malalts mentals, on un dels temes que ells plantejaven amb més cruesa era la manca de recursos laborals on poder-se integrar. És una problemàtica d'un sector, que moltes vegades no s'expressa molt, però que és clau. Ells deien: «som persones que estem en condicions de treballar, no exactament en les mateixes condicions en què està la població normal, per entendre'ns, podem treballar menys hores i, de vegades, hem de fer interrupcions en el treball perquè te-

nim crisis». Aquesta gent reben unes pensions però, quan es posen a treballar, deixen de percebre la pensió. Són condicions de vida que fan difícil una integració laboral. És clar, aquí té un paper a jugar la Conselleria de Treball. Quin paper hi ha de jugar la Conselleria de Benestar? Què pensen fer vostès amb això?

Per altra banda, la Conselleria de Justícia, per exemple. És importantíssim que s'hi relacionin, que decideixin quins són els criteris conjunts en temes tan clau com els drets del malalt en situació d'internament, els ingressos involuntaris, els trasllats de persones en moment de crisi...? Què pensen fer en aquesta qüestió, senyor conseller?

Jo voldria acabar la sustentació d'aquesta interpellació dient que, en definitiva, tot el que estem plantejant, tot el que estem discutint i estem pensant fa anys, sàpiguen vostès que estem intervenint des del sector públic només sobre el més urgent de la salut mental, sobre aquells trastorns que són més evidents, més disfuncionals. Tot el treball més qualitatiu, d'ajudar les persones a conèixer-se millor, a treballar sobre el seu passat i el seu present per poder assumir millor la seva realitat, i, en definitiva, esdevenir més lliures i més feliços; tot això, avui, des del sector públic, és un luxe. Per tant, vull que tinguin en compte que, fins i tot, insistint i donant la batalla en aquest tema, estan treballant només sobre el més urgent. En definitiva, aquells mecanismes que poden ajudar la gent a conèixer-se i ser més feliços, avui encara —hi insisteixo—, des del sector públic són un luxe.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, el 10 d'abril de 1991, davant d'aquest Ple, i a l'inici de la meua intervenció en resposta a una interpellació que se'ns feia sobre la integració de la salut mental en el Servei Català de la Salut, deia ja que s'estava endegant el procés de transferències en aquesta matèria de les diputacions al Servei Català de la Salut —qüestió, aquesta, prèvia i imprescindible per a l'esmentada integració—, alhora que manifestava la ferma voluntat política del Govern de la Generalitat d'assumir les competències sobre assistència psiquiàtrica, i d'integrar les seves prestacions en el Servei Català de la Salut. També deia que, en aquest procés, no totes les administracions actuaven amb la mateixa diligència davant els requeriments dels òrgans competents per a iniciar-la.

Des d'aleshores, la Generalitat ha fet tot el que ha estat al seu abast per tal que les transferències es fessin realitat, i, en conseqüència, la integració de la salut mental al Servei Català de la Salut es portés a terme. El cert és que les tasques de la Comissió Mixta de Planificació d'Assistència Psiquiàtrica Generalitat-diputacions s'han vist dificultades per l'actitud de manca de col·laboració rebuda durant molt de temps per part de la Diputació de Barcelona, que no ha aportat la informació que li ha estat demanada i que es va oposar que prosperés l'acord sobre les transferències aconseguit entre les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona, trencant d'aquesta manera la unanimitat assolida en la darrera reunió de la comissió celebrada el 10 de febrer d'aquest any. Ara sembla que estem en una situació millor, sembla que hi ha una voluntat de col·laboració, de noves pro-

postes, i una voluntat de donar tota aquesta informació i, per tant, entrar en una nova via de negociació, que jo celebro. I jo insisteixo que nosaltres tenim, com ja vaig dir en el seu dia, la voluntat de rebre aquesta transferència, malgrat que sabem que la transferència de la psiquiatria ens costarà diners i problemes, no? Però, bé, jo sempre he dit que no ens preocupa això, nosaltres volem aquesta transferència, malgrat que la volem amb condicions. És evident que nosaltres no podem rebre la transferència sense el patrimoni, i no podem rebre la transferència sense els diners que, anyalment doncs, s'hi dediquen.

No és... Bé, no crec que sigui aquí el moment del debat, però és evident que si aquest diners vénen per part de l'Estat, entenc que llavors no els posi la Diputació, però mentre això no es produeixi, evidentment, jo crec que s'ha de donar aquest traspàs evidentment també econòmic. Això ha fet que s'endarrerissin molt les transferències, tot aquest procés d'obstrucció, però la veritat és que amb la promulgació del Decret 167/1992, del 20 de juliol, s'ha concretat el traspàs dels serveis, mitjans i recursos de les diputacions de Girona, de Lleida i Tarragona a l'Administració de la Generalitat, en matèria de salut mental. Traspassos que es van fer efectius formalment el passat dia 1 d'octubre. O sigui que aquest traspàs s'ha fet efectiu fa pocs dies, no?, i nosaltres ens congratulem que això hagi estat així.

Vull reiterar, avui, el que ja he manifestat en moltes ocasions davant d'aquesta cambra, que és la importància que té la integració de la salut mental en el sistema de cobertura pública del Servei Català de la Salut i, per això, i per tal de crear les bases d'una psiquiatria pública de qualitat, tant a nivell assistencial com organitzatiu, és absolutament necessari que les transferències es produeixin. Sense transferències, realment nosaltres el que estem fent és col·laborar a organitzar la salut mental, però és evident que ens crea dificultat.

És evident que amb aquests traspassos de les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona s'ha iniciat aquest procés d'integració —estem en un bon camí—, però cal dir, de totes maneres, que aquest procés no es completarà fins que s'acordin els traspassos per part de la Diputació de Barcelona, i que jo insisteixo que nosaltres volem, de totes totes, aquests traspassos, però evidentment no podran ser factibles si no es fan amb unes condicions adients o com a mínim semblants a com s'han produït amb les altres diputacions.

De totes maneres, per tal d'evitar la concentració de recursos i amb l'objectiu de dinamitzar la prestació de serveis sanitaris, el que sí que s'ha fet, en rebre aquesta transferència per part de les diputacions, s'han creat tres empreses públiques que, seguint uns criteris de gestió empresarial, han de permetre que s'assoleixi el màxim aprofitament de recursos existents, garantint uns principis de racionalització, eficàcia, simplificació i eficiència en l'organització sanitària.

Malgrat totes les dificultats que he explicat perquè es produïssin aquests traspassos, jo crec sincerament que el Departament, en aquests últims anys —i en aquest últim any també—, ha fet esforços i ha fet un conjunt d'actuacions que jo crec que són importants. Les actuacions començades en els exercicis 91 i 92, jo crec que han representat una millora, i la generalització, per exemple, de la xarxa infantil i juvenil, i la potenciació de la resta dels dispositius assistencials.

Actualment hi ha en el territori 23 centres d'atenció primària especialitzada, infantil i juvenil —CAPIPS—, s'ha millorat la

concertació pel que fa a l'organització dels equips i s'ha ampliat la cobertura, adaptant-se al desplegament dels dispositius i a les directrius contingudes en el Pla d'ordenació elaborat per l'oficina tècnica de la Comissió Mixta.

En el nivell ambulatori hi ha hagut un creixement en els dispositius, d'un 24%, respecte a l'any anterior, i existeixen hores d'ara un total de 56 centres de salut mental de suport a l'atenció primària. Vull destacar l'esforç que s'està fent en aquest àmbit, per tal de concretar la relació entre els centres de salut mental i la xarxa d'atenció primària renovada, malgrat les dificultats intrínseques que es desprenen de la diversa titularitat dels serveis.

Durant l'exercici del 92 es pretén que tots els equips de les àrees bàsiques de salut hagin entrat en un procés de coordinació i relació amb els centres de salut mental.

Pel que fa a l'hospitalització, s'ha treballat en l'estabilització i harmonització de la cobertura de curta estada, evitant que es dupliqui la prestació assistencial entre els serveis de psiquiatria als hospitals de la XHUP i als de les diputacions.

També s'ha de parlar d'una millora de les dotacions de llarga estada. Així, actualment, es disposa d'un total de 921 llits de curta estada, de 4.088 llits de llarga estada i de 105 places de dia. En relació amb els recursos intermedis, val a dir que el creixement ha estat de quasi un 200%, un 195% respecte a l'any anterior, amb un total de 626 places en centres de dia i 153 en pisos. El desenvolupament d'una xarxa de centres de dia s'erigeix com un element fonamental i prioritari que, d'una banda, dóna suport a la xarxa d'atenció primària i, d'altra, serveix per evitar l'internament, i es reserva aquesta mesura per als casos excepcionals que terapèuticament ho requereixin.

A nivell pressupostari, cal assenyalar —i per això m'ha sorprès que es digui que no s'ha fet un esforç el 92— que la dotació per a l'any 1992 ha estat de 6.750 milions de pessetes, la qual cosa ha suposat un increment, respecte a l'any 1991, d'un 20,31%. L'any 1992 la despesa que s'havia efectuat era de 5.600 milions de pessetes. Aquest pressupost encara s'ampliarà més durant l'any 1993 evidentment, perquè es farà un augment important i, a més, s'hi sumarà evidentment la transferència de les tres diputacions.

És cert, i en això li dono tota la raó, que el Pla de salut de Catalunya és una eina molt important —molt important. Jo espero que en els propers mesos puguem entrar aquest Pla de salut aquí, i donarà una especial rellevança a la valoració i al desplegament dels objectius i recursos de salut mental, i en destacaran dues línies d'actuació diferents. Una, per determinar propostes d'intervenció a partir de l'anàlisi que s'ha fet sobre problemes de salut, que vostè ha assenyalat i és veritat, de la qual cosa es desprèn una importància rellevant de determinats trastorns mentals: la depressió, l'ansietat, els problemes referits a la població infantil i juvenil, l'esquizofrènia i el suïcidi constitueixen els principals punts de referència actualment. L'altra, per tal de millorar i potenciar recursos que més eficaçment poden afrontar els trastorns mentals: la integració a l'assistència primària especialitzada, l'hospitalització parcial i total, la implementació de dispositius d'atenció primària.

Sobre recursos assistencials de salut mental s'ha incidit de manera que el conjunt d'aquests s'ajustin als criteris territorials establerts per la xarxa sanitària general. Vostè ho ha dit i és veritat. I es va fent d'una manera, doncs, intentant-los ajustar al màxim. I de forma paral·lela s'està implicant responsables de

les regions sanitàries per tal que iniciïn la integració de recursos i, en aquest sentit, se'ls ha demanat una determinació de necessitats i la quantificació de la cobertura assistencial que presten.

Mereix especial atenció la consolidació de la xarxa d'atenció de salut mental infantil i juvenil, aconseguir la seva implantació a tot el territori, i l'inici de coordinació en l'atenció primària de salut i un apropament a la xarxa d'adults. S'està desplegant al mateix temps un pla que permetrà la coordinació integral de recursos adreçats a la infància, des del àmbits d'Ensenyament, de Benestar Social, de Sanitat i de Treball. Fruit d'aquesta col·laboració ha estat la iniciativa de crear un centre residencial i terapèutic, Centre el Garraf, per a la protecció i atenció dels menors desemparats afectats de malalties mentals, i que s'endega mitjançant un acord entre el Departament de Benestar Social i Sanitat i Seguretat Social.

I és evident que en l'atenció a la psiquiatria geriàtrica també s'està treballant. S'està iniciant la definició d'un pla integral d'atenció, amb un aspecte que creiem que és molt important: l'atenció a les demències, que ha d'assolir la coordinació dels recursos assistencials, dels programes de salut mental i de «Vida als anys» i els recursos específics de la xarxa sanitària i de serveis socials que estan implicats en l'atenció d'aquest grup de malalts.

Jo crec que fem moltes coses. És veritat el que diu vostè, que probablement no hem fet tot el que segur que l'oposició voldria, però sí que li asseguro que hi ha una voluntat clara de continuar en aquesta línia. Amb els traspassos recents fets des del mes d'octubre jo crec que comencem una nova etapa, una nova etapa amb uns recursos limitats, però que és evident que, per nosaltres, continuarà essent molt important la integració de la salut mental dintre el Servei Català de la Salut, la territorialització i, evidentment, una bona distribució de recursos.

Només analitzant el que hem rebut, es veu clarament que es poden distribuir millor aquests recursos, però no es podrà fer de cop —no es podrà fer de cop—; és a dir, quan un rep una transferència i es troba que, per exemple, la majoria de malalts que estan en un psiquiàtric tenen una edat superior als 75 anys, això crea una problemàtica molt difícil de solucionar a curt termini, i s'hauran de fer unes polítiques, realment, a llarg termini, que donin unes solucions, per una part, des del punt de vista psiquiàtric i de salut mental, i un altre punt de vista és l'atenció a nivell social d'un conjunt de persones que no s'entén per què estan ingressades, però que evidentment no se les pot deixar desemparades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot fer la rèplica.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Vejam, la primera cosa és tornar a insistir, senyor conseller, perquè jo voldria que, dintre del cap de vostè i del seu Govern i d'aquest Parlament, el tema de la salut mental estigués molt i molt present. Jo crec que és un tema que tots plegats hem..., que s'ha tingut molt descuidat —ho dic amb tota franquesa—, i crec que el nivell de malaltia mental i malestar que es genera i de patiment, a vegades no en som prou conscients. Per tant, tornar-hi a insistir, i ja sap que a mi no m'agrada mai fer alarmismes, ho sap perquè en altres temes que n'hem parlat moltes vegades no en faig, però en el tema de la salut mental crec que a vegades no s'és conscient de la situació que genera i del patiment que genera a nivell familiar. Per tant, invertir-hi esforços és essencial.

Pel que fa al tema dels traspassos, jo em felicito dels traspassos que s'han fet i sap..., perquè des del nostre grup ho hem impulsat seriosament que des de la Diputació això es faci. Nosaltres vam desautoritzar, en el seu moment, aquella actuació des de la Diputació que va impedir els traspassos de la salut mental. De la mateixa manera que ho vam desautoritzar en aquell moment, estem treballant perquè això sigui possible. Jo el que els voldria dir és que ara hi ha una nova oferta de diàleg, que jo crec que val la pena que la considerin i que, com a mínim, la Diputació ha fet el pas de dir: «Aquí estem nosaltres, fem aquesta oferta, volem tornar-ne a parlar». Jo —hi insisteixo— crec que des del Govern no s'han fet els esforços suficients. Com a mínim ara tenim un document, parlem-ne. Jo més enllà de retreure el que ha passat, insisteixo molt que siguem capaços, en un termini breu, de parlar d'aquesta situació de provisionalitat.

Pel que fa..., vostè m'ha fet un llistat de les coses que hi ha. Miri, un llistat de les coses que hi ha, sense tenir al costat un llistat de les coses que es necessiten, vol dir..., és poc. Jo m'imagino que els que estan aquí no coneixen el tema a fons. Diuen, 4.000 llits, no sé què... Escolti'm, això és el que tenim. I què és el que necessitaríem? Què és el que necessitaríem? Ho sabem el que necessitaríem? Jo crec que no ho sabem el que necessitaríem. En aquest sentit, vull posar només un exemple, per no cansar-los, i perquè, a més, no tinc temps. En aquests moments els CAP de salut mental, els centres d'atenció primària en salut mental, tenen la dotació següent: per 200.000 habitants, vuit persones, vuit clínics, diguem-ne; això, a França, per 100.000 habitants, hi ha entre 20 i 25 persones, o sigui, en aquest cas estem parlant d'un model d'atenció que, ho sento molt, és tercermundista. És tercermundista. Sé que no tota la responsabilitat és seva, perquè ho porten heretat, i això ho dic de la mateixa manera que dic altres coses, però que sàpiguen avui —ho sàpiguen tots— que l'atenció de salut mental que tenim a Catalunya és tercermundista, no per la qualitat dels professionals que, evidentment, no poso en dubte, sinó pels recursos de què es disposa. És tercermundista, 8 persones per 200.000 habitants.

Hi insisteixo —per tractar el més urgent—, les psicoteràpies més qualitatives no tenen lloc en el sector públic. En aquest sentit, altres conselleries, el tema de les altres conselleries, de veritat posin-se a treballar seriosament en el tema de les altres conselleries. Vostès van adquirir el compromís, va dir, que la conselleria de Benestar Social, en el Decret d'activitats socio-sanitàries, finançaria el mòdul social. Això no s'ha fet. Hi ha un col·lapse de crònics. Té raó amb el col·lapse de crònics. El perill que tenim ara és que el crònics vagin a parar a residències geriàtriques sense un suport, en aquest cas, psiquiàtric.

De totes maneres, tot això són aspectes que jo volia tocar, però el que més em preocupa, senyor conseller —i li demanaria si em pogués donar una resposta, que fins ara no me l'ha donat— és que vostè m'està dient: s'han fet coses. Jo li accepto que s'han fet coses —jo no li he dit que no se n'haguessin fet—, però el problema és que s'estan fent sense un model referencial; s'està deplegant una activitat sense tenir un referent, un model que digui on som, què necessitem, què estem fent i on anem a parar.

Què passa, quan passa això? Què passa, a la pràctica? Quan es gestiona sense saber on som i on es va, el que passa és que la

negociació amb la part implicada esdevé l'instrument de planificació. Què passa? Estem planificant, no? Estem gestionant, estem negociant amb entitats el concert: que si aquest preu per malalt, que si aquest preu per assistència, i la negociació esdevé l'eina de planificació. Què passa? Que llavors planifiquem en funció de la capacitat de negociar i no en funció de les necessitats reals.

Per tant, de debò, crec que és fonamental per al futur fer el Pla quadriennal, que, a més més, vostès s'hi havien compromès, tenien un acord del Parlament en què s'havien compromès, que s'havia de presentar el 91. Hi insisteixo, sense un marc —que sapiguem on anem, quin model desenvolupem—, és molt difícil que la gestió pugui ser eficaç.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, molt breument. Sí que tinc al cap, vaja, estic absolutament mentalitzat respecte a la importància de la salut mental. Jo li ho asseguro, ho somio i, a més, tothom es cuida de recordar-m'ho, no?, el tema de la salut mental. I, des que tenim els traspassos, vostè sap tan bé com jo que el dia següent després de rebre els traspassos, doncs, ja de seguida tothom vol fer vagues, no?, i tothom vol fer enrenou, perquè és el típic que passa tan bon punt et fan els traspassos, no? És a dir que tenim una situació complexa, complicada, no? El que era, doncs, un ambient determinat es complica de seguida que es fan els traspassos, i, a això, jo ja hi estic acostumat, ja m'ho sé. I nosaltres, aquest ambient, el reconduïrem a través d'una bona col·laboració i el diàleg, no?

També estic mentalitzat —hi estic mentalitzat— que més problemes tindrà si rebo els traspassos de la Diputació de Barcelona no? I, malgrat això, torno a insistir que els volem. I estic molt satisfet que hi hagi una nova oferta, sempre que sigui una oferta lògica; és a dir que jo sempre insisteixo que si aquesta oferta és una oferta en la qual, doncs, no se'm traspassa ni el patrimoni ni se'm traspassen els diners anuals que es gasten en salut mental, això, per mi, sincerament, considero que no és una oferta; això és una situació, doncs..., bé, és abstracta, és dir: «escolti, li traspassem, doncs, una cosa que, si vostè l'acceptés, perjudicaria greument la salut mental d'aquest país». I això sí que li asseguro que jo em negaré a fer-ho. O sigui, nosaltres hem de rebre això amb unes condicions mínimes, sabent que per part de la Generalitat hi haurem de posar diners, i el que sí que li asseguro és que jo no faré retrets a ningú, eh?, no faré retrets a ningú. És a dir, jo sempre i cada dia m'aixeco amb el mateix desig de col·laborar, tant si la negociació fins a un determinat moment ha anat bé o no hi ha anat. Nosaltres continuarem negociant fins a l'infinit, amb el desig de tenir absolutament totes les competències, totes, en salut mental, malgrat que ja li he dit que és un tema problemàtic i que em preocupa. Em preocupa perquè, a més, és veritat que les necessitats de salut mental varien dia a dia, no?

No és veritat que no hi hagi un pla. Des de l'any 81, que jo estic en la Conselleria, tothom em parla del Pla de salut mental, tothom, tothom. I durant molt anys em deien que havíem de fer el Pla de salut mental de la Diputació. I vam fer una comissió mixta amb la Diputació de Barcelona per assolir aquest Pla de salut mental, i nosaltres diem «assolir», aquest plantejament de

salut mental que fa la Diputació de Barcelona, i que a més és veritat que va ser un pla, jo diria, revolucionari a nivell de l'Estat espanyol, no?, perquè va ser un pas endavant important en la salut mental del nostre país. I aquest Pla ha permès, a més, que no es fessin molts disbarats en salut mental, que a altres comunitats autònomes s'han fet i aquí no s'han fet.

Bé, aquest Pla, el que s'ha de fer és desenvolupar-lo, posar-lo al dia, i aquest és un dels plantejaments que intentarà el Pla de salut i aquest és un dels plantejaments que, a més, nosaltres intentarem fer. És a dir, el que és evident és que si nosaltres no tenim totes les dades, totes les dades —i això vol dir que nosaltres hem de rebre unes dades de totes les entitats—, és difícil que aquest Pla surti bé, no? I això és el que fa que jo hi insisteixi molt: nosaltres necessitem, de totes totes, això.

Hi ha un altre afer, que és el que complica la salut mental i que mai se'n parla i que jo, per acabar, en vull parlar, no? I en vull parlar per ser molt realista, molt realista, no? Nosaltres hi gastarem més diners, en salut mental, però el problema de la salut mental és un problema que té tota la sanitat del nostre país. I el problema que té la sanitat del nostre país és que, si es gasten pocs diners en sanitat, en global, doncs, hi ha una cosa que com a mínim ha de quedar clara: quines són les prestacions que donem? Perquè, és a dir, nosaltres integrarem la salut mental i ho farem, jo li asseguro que ho farem; però del que hem de ser capaços és que a nivell de l'Estat aclarim quines són les prestacions gratuïtes que dona l'assistència pública en aquest país en salut mental. Mentre això no es clarifiqui, això serà un gran embolic, i no em canso de dir-ho. És a dir, escolti'm, això s'ha de clarificar: quines són les prestacions que es donen en aquest país en salut mental? Si això no es clarifica, si això no es planteja, jo sempre dic: escolti, jo, això, com a conseller integrant d'un consell interterritorial estic disposat a discutir-ho i, a més, a prendre part d'una manera important i a carregar-me la impopularitat i les responsabilitats que exigeixi. Però el que no es pot fer amb la salut mental i amb un conjunt de coses d'aquestes és ficar-les en un carreró de difícil sortida, que el que fa és que dona lloc que cada professional demani una cosa, «a quina més complicada», no?

Això, no ho sé si ho conseguirem, que es defineixin clarament quines prestacions són les que van a càrrec de la Seguretat Social, però el que sí que li puc assegurar és que nosaltres continuarem treballant en aquesta direcció i farem tot el possible per donar la millor qualitat, evidentment, amb una limitació pressupostària que no em satisfà gens, eh? Ja li ho he dit; és a dir, a mi m'agradaria tenir una mica més de diners per a salut mental, i, a poc a poc, sí que és veritat que el que nosaltres fem és que anem desviant diners d'altres apartats per a la salut mental.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de planificació familiar, que formularà el diputat senyor Daniel Font, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de planificació familiar

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot i que és una mica tard i estem cansats, sobretot

amb interpellacions tan, potser, excessivament tècniques, nosaltres hem de plantejar avui una interpellació sobre planificació familiar, que es planteja en termes una mica similars, quant a la problemàtica i l'entorn que suposen, a la que s'ha substanciat en matèria de salut mental, almenys en el terreny de la integració, la universalitat, etcètera. Per tant, el tema seria, senyor conseller, el capteniment sobre planificació familiar.

El motiu és la constatació d'un dèficit en els serveis, en el terreny d'equipament, condicions de treball; també de dificultats de la població de gaudir d'aquest servei pel fet que no està universalitzat, i l'existència de problemes, problemes que es concreten en una periòdica casuística judicial i també per la situació que expliquen els professionals que hi treballen, que tenen una certa inquietud i parlen de la impossibilitat de ser efectius, d'acord amb els recursos i la funció que tenen assignada.

Per tot això, i jo diria també per un altre motiu —que des del punt de vista de l'acció parlamentària és important—, que seria el de reclamar el compliment de la Moció sobre planificació familiar que va ser publicada el març del 91 al Butlletí del Parlament, aprovada al plenari de 28 de febrer del 91, que va ser aprovada amb el suport dels diferents grups de la cambra, un cop parlat amb el conseller de Sanitat; i el compliment d'aquesta Moció, després d'un any i mig, no s'ha produït, no tenim un indicatiu clar que es vagi a produir. Per tant, voldríem saber, com seria lògic, si el Consell Executiu pensa implicar o implementar unes mesures en aquest terreny de l'ordenació del sector.

El text era: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a prosseguir les actuacions en planificació familiar i a desenvolupar el desplegament normatiu corresponent dins del sector sanitari en el marc de l'atenció primària de salut.» Volem recordar, en aquest sentit, quant al capteniment, els supòsits, o diguem-ne, els principis a tenir en compte de cara al capteniment, recordar-los que la planificació familiar constitueix un dret bàsic, elemental, dels ciutadans en el sentit de decidir lliurement els fills que volen tenir, quan els volen tenir, la manera que els volen tenir; el reconeixement de la planificació familiar com un dret dels ciutadans que l'Administració sanitària té l'obligació de cobrir —s'explicita a la Llei general de sanitat del 86—; també l'Organització Mundial de la Salut afirma que la planificació familiar deu formar part de l'atenció sanitària i ha de constituir un servei bàsic per a l'assoliment d'un major grau possible de salut física, mental, social, etcètera, de les famílies.

I és aquest aspecte, quant al capteniment, el dels serveis públics, que els poders públics deuen posar en marxa o implementar, per a l'exercici d'aquest dret —el de la planificació familiar—, el que ens interessaria destacar. És a dir, en definitiva, veure què es fa i què no es fa en el terreny dels serveis públics des del Govern de la Generalitat, en concret, que és qui, aquí, en aquest cas, té la competència de fer i desfer en aquest terreny, perquè els ciutadans puguin decidir amb tots els ells i ells, per dir-ho d'alguna manera, com tenir fills, quan tenir-los, no tenir-ne, evitar problemes per una deficient previsió; tots aquests problemes que sentim entorn d'aquesta problemàtica, que quedi d'alguna manera garantida la seva solució.

Què s'ha fet des dels poders públics? Què s'ha fet, quant al capteniment? Diríem, l'aparició de la xarxa de centres de planificació familiar existent, en aquests moments, sorgeix el 79 amb els ajuntaments democràtics. Va ser una iniciativa positiva; també hem de dir que molt voluntarista, molt voluntarista,

és a dir, gent molt motivada però no sé si del tot professionalitzada en aquells moments. Ara, aquests centres han anat evolucionant, ha passat una dècada, i hem de dir que el resultat és que hi ha un inconvenient, que és que ha donat lloc a prestacions realment heterogènies i diferents, que han comptat amb recursos desiguals. No es fa el mateix en un lloc que en un altre; malgrat l'esforç de coordinació de les administracions, subsisteixen diverses xarxes de planificació familiar, totes públiques, i que encara avui perduren en aquesta situació d'heterogeneïtat i de funció no exactament igual, diguem-ne, de funció diferent.

Com a resultat d'aquest esforç, sense ulterior ordenació, cal dir que avui gaudim d'una situació, per tant, en conflicte, en alguns llocs, sobretot amb un futur incert i que genera inquietud; genera inquietud sobretot en la gent que hi és, que hi treballa. Recordar en aquest sentit, ràpidament, per fer-nos una idea de què vol dir aquestes xarxes múltiples, que caldria ordenar..., hi han centres de planificació dependents d'ajuntaments, com dèiem alguna altra vegada, personal i dependències municipals no integrats al sistema sanitari: Badalona, l'Hospitalet, Terrassa, etcètera; centres de dependència municipal, amb personal municipal i dependències i material del Servei Català de la Salut, integrats funcionalment en l'atenció primària, mitjançant convenis: Sabadell, el Prat, Mataró, Sant Andreu de la Barca, Sant Just Desvern, Manresa, el Masnou, Valls, Molins de Rei, etcètera; centres dependents directament del Servei Català de la Salut, amb funcions diverses: la Mina, Ciutat Badia; centres de planificació familiar de dependència mixta —ajuntaments-Servei Català de la Salut—, que disposen de plantilla a mitges i utilitzen locals del Servei Català de la Salut: Cornellà, Gavà, Mollet, Santa Perpètua, Granollers, Martorell, Premià, etcètera, etcètera. I, per tant, diguem-ne, una situació heterogènia, de dependència múltiple i de funcionalitats diferents.

I cal dir, també, respecte al punt que afecta l'usuari, què costa aquest servei. Cal dir que, dels més de setanta centres existents a Catalunya, alguns atenen gratuïtament, altres cobren taxes —la major part simbòliques, per exemple, es pot cobrar sis-cents pessetes per una visita—, d'altres admeten tràmits a la Seguretat Social, d'altres no l'admeten, etcètera.

Situació, per tant, desigual. Genera incertesa; falta de directrius clares; en algun lloc, col·lapse, per la falta de mobilitat a l'atenció de capçalera; preocupació creixent pels processos d'integració en el sistema general, que degenerin en el sentit de substituir la funció de la planificació familiar —es diu: per meres consultes ginecològiques—, cosa que seria negativa; incomoditats del ciutadà degut a la falta d'agilitat i diligència. Fins aquí alguns aspectes negatius, diguem-ne.

Addicionalment, potser també, com a tema més sobresortint, diguem-ne, o més clar: que existeix una cobertura de població discrecional i parcial. No tothom té accés als serveis d'atenció a la planificació familiar, en aquests moments; no tothom. Per tant, no es garanteix la igualtat d'accés en aquests moments, per ara, en aquests moments.

Sobre la situació legal, es genera l'opinió que falta un model clar i definit, es denuncia la situació per la qual, malgrat constatar això, es segueixen produint integracions al servei general amb mètodes i processos i models diferenciats. En aquests moments, no hi ha un model normatiu; és a dir, no hi ha el desplegament normatiu encara, que és el que voldríem interpellar.

Recordar que existeix una única norma, que és el Decret 283, que va aparèixer a finals del 80, pel qual es crea el Programa d'atenció a la dona, però que no parla del Programa d'atenció a la dona; és a dir, hi ha una incongruència del títol del Decret amb el seu contingut real. No parla de plàning familiar; en realitat parla, bàsicament, de les funcions de les llevadores en l'atenció materno-infantil. Per tant, no és l'ordenació del sector; vuit articles, una transitòria, tres addicionals, una final, però sempre sobre llevadores —sempre sobre llevadores. Suposa alhora una filosofia bastant difosa arreu i preocupant, que és que el plàning familiar és únicament aplicable a la dona i no al conjunt de components del nucli familiar i de la societat en general.

Nova referència legal, l'única referència legal sòlida, no emmarcable dins el que és una ordenació, però sí que és un referent, és la disposició addicional vuitena de la Llei d'ordenació sanitària, un text que suposa un compromís clar. Es tracta de generalitzar els serveis de planificació familiar, es tracta de fer-ho sobre la base dels centres ja existents, es tracta de fer-ho d'acord amb els ajuntaments, es tracta que el plàning familiar no tingui únicament un nord assistencial mèdic, sinó de prevenció i formació, projecció comunitària en sentit ampli. I es tracta també —i aquest és el punt important— d'haver fet això en un període de tres anys, des de la vigència de la Llei. Si no ens fallen els càlculs, ara, un any a comptar del gener de 1993, és a dir, que quedaria l'any 93, d'acord amb el termini de la Llei, per regular l'ordenació.

Existeix també una Moció aprovada pel plenari, que és la que comentàvem al començament. Per tant, hi han referències legals bàsiques sobre què cal fer, falta fer-ho, falta desenvolupar-ho. El text de la Llei d'ordenació sanitària diu exactament: «en un termini de tres anys, comptadors a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, s'ha de procedir a ordenar els serveis i els establiments d'orientació i planificació familiar, en un únic dispositiu de cobertura pública, d'acord amb els convenis pertinents subscrits entre el Departament de la Generalitat i els ajuntaments. Aquest servei, que s'ha de realitzar des del sector sanitari per a tot el territori de Catalunya, comprèn activitats de previsió, assistència i projecció comunitària.» Aquest és el marc, aquest és el marc. Per tant, nosaltres, i per anar ràpids, senyor conseller, voldríem saber el capteniment en una triple dimensió, que és: què pensen fer en matèria d'ordenació del sector dels serveis públics de planificació familiar? En el terreny de l'ordenació i del desplegament normatiu, és a dir, quin abast..., el desplegament normatiu? Per a quan el desplegament normatiu? És la demanda que sorgeix de les conversacions hagudes: quan s'ordenarà el sector?

Segona dimensió del capteniment del desplegament real de serveis: si *ordenació* voldrà dir més serveis, menys, remodelació, integració, és a dir, tot l'aspecte funcional dels serveis. I el tercer element del capteniment seria: quina dotació pressupostària? Perquè podem ordenar, podem desplegar, però si no hi ha el corresponent suport pressupostari difícilment es pot realitzar. Per tant, si hi haurà dotació pressupostària, encara que fos simbòlica o inicial, en el pressupost de 1993.

Aquestes serien les preguntes i, en tot cas, escoltant el conseller, després podem acabar de comentar la situació i el comentari que ens mereix el tema de l'ordenació de la planificació familiar.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El conseller pot contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable president, senyores i senyors diputats, en els darrers deu anys s'ha produït un canvi substancial en la piràmide de la població. La disminució de la natalitat durant el transcurs d'aquest període de temps als països industrialitzats ha estat una constant. Aquest canvi es produeix en el sentit que les parelles deixen de tenir fills, alhora que els tenen més tard; actualment es donen al voltant de deu naixements per mil habitants. Així mateix, s'està produint un constant increment de la població major de 65 anys. Diversos factors de caire cultural i econòmic intervenen en aquesta modificació d'actituds i, d'altra banda, existeix una necessitat sentida i expressada que els fills neixin tan sans com sigui possible, evitant l'arribada al món amb minusvalideses que puguin comprometre el futur del nadó.

Per poder donar resposta a aquestes i altres necessitats en l'àmbit de l'orientació i la planificació familiar, el Departament de Sanitat i Seguretat Social porta a terme, ja per si mateix, un seguit d'actuacions en el marc de la protecció materno-infantil i de la prevenció de les disminucions psíquiques. Cal fer esment a les següents:

En l'etapa pre-gestacional es promou l'educació sanitària general, la vacunació antirubèolica per tal de disminuir la seva incidència i eliminar la rubèola congènita a mig termini i el consell genètic a través del qual es proporciona informació sobre risc d'una malaltia genètica, el pronòstic d'aquesta i la possibilitat de posteriors recurrències.

En l'etapa gestacional s'inclouen activitats com ara el Programa «Tabac i Salut», la publicació del carnet de l'embarassada, el Programa d'educació maternal de preparació física i psíquica de la dona, el diagnòstic prenatal, a través del qual s'intenta la detecció en el fetus de malformacions congènites durant els primers mesos de l'embaràs.

En l'etapa perinatal es porta a terme el pla de detecció precoç de malalties endocrinometabòliques, que té per objectiu la detecció de la fenilcetonúria i l'hipotiroidisme, així mateix es distribueix el carnet de salut infantil als pares dels nounats i el llibre de consells de puericultura.

Dic això i he dit aquest llistat perquè normalment acabem parlant només dels centres de planificació només des d'un punt de vista d'una xarxa, doncs, una mica ja com vostè mateix ha dit, una xarxa una mica voluntarista i estranya i que gràcies a Déu, en el moment actual, doncs, a poc a poc es va integrant.

Com deia vostè, és veritat, a finals dels setanta, l'any 79 i durant els vuitanta es van posar en funcionament a Catalunya un nombre important de serveis d'orientació i planificació familiar, de titularitat diversa, però, en molts casos, lligats a municipis, per tal d'afrontar la demanda social existent i va ser una acció que jo diria molt important, però és veritat que en molts aspectes, doncs, una mica voluntarista, en el sentit, fins i tot, que moltes persones que formen part d'aquesta xarxa han tingut problemes de titulació i això ha comportat un període d'adaptació important.

Actualment aquesta xarxa és una de les xarxes..., és la xarxa més important de l'Estat espanyol i compta amb cent centres i serveis. La major part d'aquests —més d'un 70%— són de titularitat municipal, s'hi inclouen els serveis integrats en centres

d'atenció primària, que són de titularitat mixta. Aquests serveis que, com deia vostè, són de característiques heterogènies, s'han de vincular als sectors sanitaris, establint els mecanismes de coordinació i col·laboració amb la resta de centres i serveis sanitaris, per permetre, d'una banda, l'accés de tota la població a l'atenció en l'àmbit de la planificació familiar i, d'altra banda, evitar la creació d'una xarxa paral·lela específica i poc operativa.

En l'actualitat vostè sap bé que s'està procedint al desenvolupament del Servei Català de la Salut; caldrà, doncs, vincular l'ordenació dels serveis i establiments d'orientació i planificació familiar a les futures estructures de sectors sanitaris que l'altra dia vam decidir que discutiríem amb la Federació i l'Associació de Municipis.

Amb aquest objectiu, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya cita entre les activitats que ha de dur a terme el Servei Català de la Salut, en el seu article vuitè h, l'orientació i la planificació familiar, i en la disposició addicional vuitena de l'esmentada Llei s'estableix que en un termini de tres anys s'ha de procedir a ordenar els serveis i establiments d'orientació i planificació familiar en un únic dispositiu de cobertura pública, d'acord amb els convenis, com vostè deia, pertinents subscrits amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social i les corporacions municipals. I la voluntat, evidentment, és fer-ho i ho farem. És a dir, que el desembre del 93 jo crec que veurem acabada aquesta transformació.

Val a dir que aquests serveis d'orientació i planificació familiar s'han de realitzar des del sector sanitari —aquesta és la nostra voluntat, malgrat que en molts llocs s'haurà de veure la possibilitat que n'hi hagi algun per subsector— i per a tot el territori de Catalunya, i ha de comprendre activitats de prevenció, assistència i projecció comunitària.

Aquesta ordenació als centres i serveis de planificació familiar s'ha començat a abordar i el marc d'abordatge —això, agradi o no, jo dic que això serà així— és dintre del marc del Programa d'atenció a la dona. El Programa sanitari d'atenció a la dona es va crear pel Decret 283/1990, de 21 de novembre, amb l'objectiu de promoure, implantar, coordinar i dur a terme les activitats d'atenció integral a la dona en els aspectes relatius a l'orientació i planificació familiar, l'educació maternal, l'embaràs, el part i la resta d'estat fisiològics i malalties directament relacionades amb el seu sexe.

Jo entenc que hi ha gent que això del Programa d'atenció sanitària de la dona no els agrada, volen més un programa, doncs, de planificació familiar exclusivament, però jo crec, sincerament, que és un error que això no es faci dintre d'un marc més ampli, que em sembla d'una gran lògica, i a més em sembla que és d'una gran lògica el que vostè deia, que les professionals que hi tinguin un paper important, precisament, siguin les llevadores, que per a això hi són, les llevadores, a més, no? El que sí que és veritat és que, malgrat això, nosaltres volem respectar la situació d'aquests centres que s'integraran dintre el sistema i donarem una sortida a tots els professionals.

També les actuacions pròpies del Programa sanitari d'atenció a la dona, evidentment, s'han de dur a terme en el marc territorial del sector sanitari. El decret de creació del Programa preveu la seva implantació progressiva —i això s'anirà portant a terme. El model d'implantació que s'ha adoptat es basa en l'aprofitament de recursos existents, independentment de la seva titularitat, i en la coordinació de funcions i activitats en l'àmbit

del sector. Per això aquest conjunt de centres de planificació familiar hauran de col·laborar estretament amb el Programa d'atenció a la dona.

En aquest sentit, es continua avançant cap a la integració de l'orientació i la planificació familiar en el nivell assistencial primari i en una única xarxa funcional, amb la col·laboració dels ajuntaments.

Precisament —i aquest és un fet que vull destacar—, enguany s'ha produït un increment importantíssim d'aproximadament el 35% pel que fa a la subvenció als centres d'orientació i planificació familiar municipals, és a dir, la despesa que s'efectuava l'any anterior s'ha incrementat, en global, un 35%; això ha permès un important impuls en aquests centres i per dir-li a tall d'exemple només li diré que hi han hagut increments del 890%, del 604%, del 113%, en ajuntaments tan importants com Rubí, Viladecans, Sabadell, Tarragona i Tortosa.

És evident que se'm pot dir que no és suficient, que hi han hagut, doncs, municipis que no han rebut una ajuda important, jo li asseguro que en el 93 i a començament del 94, aquesta xarxa serà completament subvencionada pel Servei Català de la Salut.

Al llarg d'aquest any també s'han elaborat propostes per a la implantació del Programa sanitari d'atenció de la dona en cinc sectors sanitaris que concretament són: Cornellà, Granollers, l'Hospitalet de Llobregat, Osona i Rubí-Sant Cugat, que inclouen, entre altres aspectes, la planificació familiar de cobertura pública en tot el territori del sector.

Els serveis de titularitat aliena a l'Institut Català de la Salut existents en aquests sectors s'han vinculat a les activitats del programa mitjançant l'establiment dels corresponents convenis. En altres sectors s'està treballant actualment en l'elaboració d'una proposta d'implantació del Programa, que contempli també l'ordenació dels centres de planificació familiar en la xarxa assistencial pública del sector.

En el futur es pretén que cada sector sanitari tingui un pla que parteixi de les necessitats detectades en l'àmbit del propi sector, i que configurarà el model de la prestació, i això és important perquè les necessitats que es tenen d'atenció a la dona en una certa àrea, en uns sectors sanitaris, són molt diferents que en una altra.

D'altra banda, la Comissió integrada per la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i el Departament de Sanitat i Seguretat Social per tractar els diferents aspectes referents a la integració de les funcions de salut pública, un dels temes objecte del treball en subcomissió, precisament, és aquest de la integració de les xarxes dels centres d'orientació i planificació familiar de diferent titularitat. Amb aquestes entitats, també, doncs, arribarem a l'acord aquest definitiu, que ja li dic d'integrar aquests centres a partir de final de 1993. Pot deixar ben tranquil tot el personal, seran integrats, no com ells voldrien, perquè aquí tothom voldria ser personal de l'Institut Català de la Salut i ser estatutaris; jo sempre dic que això no ho seran, almenys mentre jo sigui conseller, sinó que el que creiem que és absolutament necessari és que es trobin lligats a través d'un conveni i que, evidentment, nosaltres, el que no hem de fer és duplicar les xarxes i que aquestes persones formin part d'aquest Servei Català de la Salut, de ple dret, però dintre d'un determinat tipus d'entitat que sigui la que els gestioni.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Font pot fer la rèplica.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, acollir amb satisfacció l'afirmació feta pel conseller —que retinc— que és que en el marc del desembre del 93 l'ordenació estarà produïda, amb una afirmació que ha fet, que em sembla interessant, que és..., dins del Servei Català de la Salut... Només voldria dir-li una cosa, que és que en aquesta integració, que sap que planteja problemes de tipus conceptual i funcional, hi ha conceptes diferents del que ha de ser el plànning familiar, que d'alguna manera es compti amb els interlocutors. Necessàriament sempre hi ha d'acabar havent una decisió del Govern o del departament corresponent sobre com han d'anar les coses, però essent que en aquest terreny hi ha coses en joc, l'atenció que es fa no és homogènia, igual en tots els llocs, i en alguns llocs es fa d'una manera més plural i completa que en uns altres. Per exemple, per posar un exemple, la intervenció a les escoles o el que en diuen «planificació familiar a la comunitat», que és un terme semblant als que s'utilitzen en psiquiatria, prevenció, grups de risc —a joventut, per exemple— o grups de risc de salut.

Tot això, si es medicalitza, és a dir, es fa en la consulta ginecològica, la contracepció no s'atén, per tant, la integració s'ha de tenir en compte que es faci atenent aquests criteris i, en definitiva, el que marca també la Llei d'ordenació, perquè aquest criteri està recollit en la Llei d'ordenació, es diu com es farà. Per tant, tenint en compte els interlocutors, és una bona notícia, però tenint en compte els interlocutors.

Sobre la forma de fer-ho, també retinc o retenim la idea dels convenis amb els ajuntaments, és a dir que no es tracta d'una integració *stricto sensu* sinó de fer-ho amb les formes jurídiques que convinguin, però sempre integrat dins del Servei Català de Salut i funcionalment coherent, la qual idea ens sembla correcta.

Només desenvolupar-li una última cosa sobre pressupost 93. És clar, hi ha increments del 35%, del 600%, del 900..., però, és clar, vostè imagini's en un centre que vostè li donés cent pessetes, si l'any següent li passa a pagar 135 pessetes, és un increment irrisori, però és un 35% més. I em sembla que estem en aquest ordre —no és una broma—, estem en aquest ordre de quantitats, caldria potser entrar-hi amb més importància. Fixi's vostè, de la Sindicatura de Comptes, en la liquidació del 90, la xifra, la liquidació del 90, la xifra en 373.000 milions, que són xifres molt elevades que haurien d'admetre un marge de manobra suficient com per desagregar unes quantitats que són petites, és a dir, en planificació familiar amb molt poc es pot fer bastant, es pot fer bastant, no és el cas potser de psiquiatria, que es necessita bastant més perquè hi ha xarxa hospitalària, hi ha xarxa hospitalària, és diferent. Per tant, aquí les quantitats són més grans, també s'ha de fer, però és més gran; en planificació familiar les economies que suposa, doncs, amb poques quantitats es pot aconseguir molt i fer molt, per exemple universalitzar el servei, la qual cosa seria interessant.

Donar-li alguna dada sobre la urgència d'això i comentar-li una última cosa que volia comentar; pensin per exemple en els problemes que es deriven de la falta de planificació familiar. Per a l'any 92, per exemple, es preveuen uns 10.846 casos d'interrupció legal de l'embaràs enregistrats, que, d'acord amb

l'avaluació de l'OMS, podria ser per a l'any 92, si el 89 era un 16% dels reals —deien— segons l'avaluació OMS, per al 92 podia ser potser millor perquè això ha anat aflorant, diguem-ne, ha anat apareixent més legal cada vegada, però hi ha una diferència entre casos enregistrats i reals. N'hi ha d'enregistrats, el 92 n'hi haurà aproximadament..., la previsió és 10.846, els reals poden ser bastants més. Moltes d'aquestes situacions —ho hem de dir— serien evitables amb serveis de planificació familiar a l'abast i en un estat de funcionament correcte.

Li donaré una última dada, que també és important per proposar-li una última cosa, que és una dada més referida a joventut, allò que dèiem dels programes específics. Fixi's vostè, els dos primers trimestres del 92, entre gener i juny, interrupcions d'embaràs legals enregistrats en dones menors de quinze anys fins a dinou anys —menors de quinze anys, i de tretze i catorze fins a dinou anys—, el primer semestre de l'any 509 casos, amb una previsió anual que arribarà als 1.018 enregistrats, legals, si la proporció és d'1 a 5, imagini's vostè la xifra que surt en aquesta franja d'edat, per exemple, respecte al que hauria de ser planificació familiar juvenil —juvenil—, el que suposa aquesta franja d'edat.

Dir-li en aquest terreny de l'atenció juvenil, en concret, les dificultats del centre que es dedica, específicament, al treball adreçat a la població més jove; és a dir, el centre de joves d'anticoncepció i sexualitat, que existeix, que es troba en aquests moments, com vostè sap, senyor conseller, en una situació d'extrema dificultat. Voldríem dir-li que s'hauria de mirar de fer alguna cosa, que caldria entrar-hi, mirar de garantir que sobrevisqui a les dificultats sobrevingudes, donant una sortida a la funció, al seu equip tècnic, que és bo, en el marc de l'organització del sistema sanitari. Algun altre diputat d'aquesta cambra m'ha comentat la situació, no és un diputat del meu Grup, és un destacat diputat d'aquesta cambra, crec que tots veuríem molt bé si d'alguna manera es pogués entrar, des del Departament, a solucionar aquesta situació. També he de dir que l'actuació del Departament de Sanitat en aquest terreny ha estat impecable, des del primer moment, i això s'ha de dir, ha estat impecable, però que el problema hi és i de cara a salvar la funció i també la subsistència del cens aquest, que fa una funció i que hauria de fer una funció potser més a l'abast encara, li agrairíem si el Departament pogués intervenir d'alguna manera de cara a resoldre la situació.

Consegüentment, senyor conseller, li agraim la informació donada, presentarem una moció coherent, en la línia de les promeses o almenys de les afirmacions que ha fet a la seva intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANTITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo en el tema de la planificació, no té res a veure amb la salut mental, també tothom parla de models, a mi m'agradaria no parlar més de models. Nosaltres hem d'aconseguir d'una vegada, aquesta xarxa, l'absorbirem, l'absorbirem, però d'una vegada hem d'explicar a la gent que nosaltres tenim una xarxa sanitària i que la planificació familiar, a més, s'ha de portar a nivell del metge d'assistència primària, de la infermera d'assistència primària, etcètera, perquè, si no, passarà això que vostè explica,

no?, si hi ha avortaments a menors de quinze anys no és per manca de centres de planificació familiar, això es produeix per una manca d'educació sanitària, per una manca que els pediatres, el metge de capçalera, doncs, tinguin cura d'aquest noi d'aquesta edat. Perquè no conec nens de tretze anys que vagin al centre de planificació familiar, seria, realment, una disbauxa. Nosaltres el que sí que hem d'aconseguir és aquesta informació, a nivell de les escoles, una informació a nivell de les famílies, una educació sanitària de la població. Hem de ser capaços de detectar a quins llocs no es dona això i, això, evidentment, aquí sí que hi poden ajudar els centres de planificació familiar en el futur.

Miri, vostè ha parlat d'una cosa que és veritat, no? Nosaltres aquí anirem integrant tots els centres, jo l'únic que demano a tots els ajuntaments, i ho demano molt curosament, és que durant l'època d'integració que es produirà no augmentin el personal, no augmentin el personal o, almenys, que no l'augmentin sense el permís de la conselleria. Perquè, realment, això pot generar uns problemes, doncs, que no serien lògics. Per tant, nosaltres tenim un plantejament de dir: nosaltres absorbirem aquesta xarxa, no augmentin el personal, perquè, a més, aquesta xarxa s'ha de complementar, evidentment, amb la xarxa que ja té el mateix Institut Català de la Salut o amb una xarxa que en molts casos estan desenvolupant, doncs, els hospitals comarcals en col·laboració amb els centres d'assistència primària.

Tindrem en compte el personal, evidentment, això ho tindrem en compte, però també és veritat que nosaltres prendrem unes decisions que siguin les que calguin i, evidentment, també estic convençut que la integració aquesta no es farà sense problemes, és a dir que la gent no es quedarà sense treball, però segur que hi hauran discussions salarials de tot tipus, que no li puc garantir que no hi siguin, és a dir que no ho podrem fer pas tot alhora.

Vostè s'ha referit a un centre que és un centre del qual diferents diputats de la cambra m'han fet referència, concretament una diputada, doncs, l'altre dia me'n feia referència, sobre la necessitat que donem ajuda a un centre que hi ha a Barcelona ciutat i m'alegra saber que vostè opina que la nostra actitud ha estat impecable, i perdoni que utilitzi..., potser faig una cosa lletja, però és veritat. Aquest centre és una cosa curiosa, que no s'hauria de donar, és un mal exemple, aquest centre, no?, i és un centre que el dia que em van venir a demanar ajut, jo els vaig dir que els en donaria, malgrat que estava molt molest, molt molest, molt molest perquè aquest centre és un centre

tipus de permís, i el personal aquest, el dia que els vaig rebre jo vaig dir: «escoltin, els ajudaré perquè entenc que és una cosa

ment no és el de les citologies, probablement les citologies s'han de fer cada tres anys.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies senyor conseller.

Fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
**La funció i les competències legislatives
del Parlament**
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

- ☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impress per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

